

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

Huỳnh Văn Minh

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

Thời giờ là tiền bạc. Bỏ phí thời gian
là tự hủy mình

DÉMOSTHÈNE

102

TIN SINH HOẠT TOÀN QUỐC

Tuần lễ này, chúng ta dành ngày chủ nhật 12-8-73 để làm một việc có ý nghĩa, tặng ba má nhân lễ Vu Lan. Có thể, các em khâu giúp má đôi bao lót tay trong bếp, hay lau rửa dùn ba cái xe. Tùy theo trí thông minh và lòng hiếu thảo, các em tìm quà tặng ba má. Công việc này không cần tới tiền, càng do công lao các em bao nhiêu, ý nghĩa lại càng sâu đậm Nhân số đặc biệt công ơn cha mẹ, chị cũng có đôi lời nói với các em. Hiện nay chúng ta đang ở trong giai đoạn thất lưng buộc bụng, ba má vô cùng khó khăn chật vật để lo sinh kế cho gia đình. Chúng ta là con, không thể rưng rưng trước sự lo âu của ba má. Như thế là nuôi dưỡng tinh thần vô trách nhiệm. Vậy chị xin các em đóng góp trong phạm vi các em, để đỡ một phần nào gánh nặng đè xuống vai ba má. Sau đây là một vài biện pháp chị gợi ý cho các em, để các em làm để tài suy ngẫm, và rút ra được một chương trình tiết kiệm hợp lý, không làm mất đi những nhu cầu hữu ích, chỉ loại bỏ những sự chi tiêu « có thì càng tốt, không có cũng được » mà thôi.

1— Tránh tuyệt đối không ăn quà vặt, một ngày chỉ ăn tối đa ba bữa. Trong khi còn có người đói mà mình ăn nhiều quá là không nên. Ăn vặt có thể trúng thực, tổn tiền thuốc của ba má.

2— Tránh di chuyển nhiều để tiết kiệm tiền xăng nhớt, sửa xe, tránh những hiểm nguy về tai nạn xe cộ, làm cho ba má phải bỏ công việc để trông nom chữa chạy cho chúng ta, gây xáo trộn công việc làm ăn buôn bán, lại tốn thêm một số tiền tiêu bất thường vào sự chữa chạy, có thể làm cho ba má mắc vòng nợ nần.

3— Cố gắng làm tất cả những công việc gì các em có thể làm được, để ba má rảnh tay mà kiếm thêm công việc phụ, hầu có thêm tiền cho ngân quỹ đỡ thiếu hụt.

4— Sách báo lành mạnh là tối cần thiết trong giai đoạn này. Các em hãy dồn tất cả thời giờ và tiền bạc vào công cuộc mở mang trí óc, giải trí lành mạnh bằng sách báo, vừa hữu ích lại đỡ tốn tiền. Dầu cho sách báo có tăng giá, chị mong rằng vì lợi ích vô bờ bến mà sách báo mang lại, các em hãy suy nghĩ kỹ mà đừng quyết định lầm lẫn, nếu các em còn muốn hy vọng ở tương lai. Hãy hy sinh, bóp bớt cái dạ dày, để dồn nỗ lực đầu tư vào khối óc, nếu chúng ta muốn theo kịp đà tiến hóa của nhân loại. Một cuốn sách 100 trang, giá 150 đồng sẽ đem ích lợi về nhiều hơn một tô phở hay một ly kem, các em cũng phải bỏ ra 150 đồng bạc. Càng ít tiền, càng phải lựa món tiêu cho đích đáng, nghe các em.

TIN VUI

HỌA SĨ VI VI LẠI ĐOẠT NHIỀU GIẢI NHẤT TRONG KỶ THI VẼ MẪU TEM THƯ 1973

Kết quả kỳ thi vẽ mẫu Tem Thư cho Chương trình in tem năm 1973 do Tổng Nha Bưu Điện V.N.C.H. vừa tuyên bố cho biết: Họa sĩ Vi Vi Võ Hùng Kiệt đã chiếm 5 giải chia ra như sau:

- 1) Thú vui Ngày Tết: 2 giải
- 2) Di tích Lịch sử: 1 giải
- 3) Kỷ niệm Hùng Vương: 1 giải
- 4) Kỷ niệm Hai Bà Trưng: 1 giải.

Đại Gia Đình Thiếu Nhi xin ngỏ lời chia vui với Họa Sĩ trong thắng lợi vẻ vang này.

T.N.

DANH SÁCH ĐỘC GIA DÀI HẠN

Vũ thị Thanh Hương 361/32 Phan đình Phùng Sài Gòn, 53 kỳ báo từ 101 đến 153 — Thiên bất Hủ 56 Triệu nữ vương Đà Nẵng, 1 năm báo từ 101 đến 150 — Lê minh Trang 196/5 Quốc lộ I Biên Hòa, từ số 102 đến 151. Lâm anh Đào 232/127 Nguyễn tri Phương Sài Gòn 10, từ 101 đến 130 — Di Đình thị Khánh, nhà in Nguyễn bá Tông từ 101 đến 150 mỗi tuần 3 số.

TRẢ LỜI ĐÓ VUI SỐ 100

1— Xếp 10 đồng tiền thành hình ngôi sao 5 cánh (tức có 5 hàng), mỗi hàng sẽ có 4 đồng tiền.

2— Vì lúc đó trời đang nắng nên dầu có mang 1 cái dù cũng không ai bị ướt cả.

Danh sách các em được tuyển chọn:

- 1) Nguyên-Khang 25 Lê văn Duyệt Saigon 2
- 2) Vũ-thị-Mu-Mân 104/7 Lê văn Duyệt G.Đ
- 3) Phan-thị-Đỗ-Bích 167 Trương minh Giảng Saigon 3
- 4) Đào-minh-Tùng 102/26 Cống Quỳnh Saigon
- 5) Thái-văn-Hoàng 111/92 Lạc long Quân Saigon 11
- 6) Phan-Nguyễn 35 Hai bà Trưng Di Linh
- 7) Đặng-kiên-Cường 21 Lý thường Kiệt Vũng Tàu
- 8) Trần-nghe-Tường 23 Gia Long Châu Đốc
- 9) Chương-thị-Hồng-Vân 101 Trưng Vương Ba Xuyên
- 10) Huỳnh-ngọc-Dũng 41 Trưng nữ Vương Đà Nẵng

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

Có một số em gửi thư tỏ ý trách móc sạp báo về sự xóa lem trong số 98, 99 và không có thư Chủ nhiệm trong số 100. Chị xin trả lời chung rằng sạp báo không có trách nhiệm gì trong việc này. Những sự sửa đổi đó đều vì những lý do ngoài ý muốn của tòa soạn, và các chú bác đã phải cực nhọc để làm các việc đó, thì những số ấy mới được phép tới tay các em.

2— Gửi thư về, các em nhớ ghi tên ở dưới thì chị mới có thể trả lời được.

3— Một năm báo giá 2800 đồng, gồm 50 kỳ báo, cước phí do tòa soạn chịu. Báo cũ từ số 1, đã được đóng mỗi bộ gồm 10 cuốn bìa carton, giấy vải, bọc plastic đẹp rực rỡ, giá mỗi bộ là 700 đồng. Ở xa xin gửi thêm 150 đồng cước phí bảo đảm, chắc chắn các em sẽ nhận được. Bưu phiếu và thư bảo đảm đề:

Bà Đỗ thị Phương.

159 Thiệu Trị, Phú Nhuận, Saigon

4— Mua sách, xin các em gửi về nhà sách Khai Trí. Bưu phiếu ghi như sau:

Nhà sách Khai Trí

62 Lê Lợi, Saigon I

5— Các em nhớ chỉ gửi bưu phiếu, đừng gửi tiền mặt, như thế sẽ không bao giờ bị thất lạc.

6— Có một số em gửi thư về yêu cầu tặng thư mục, mà lại không ghi địa chỉ. Xin các em nhớ ghi rõ địa chỉ của các em, nhà sách Khai Trí mới có thể gửi tặng các em Thư Mục, nghe các em.

BÀI NHẬN ĐƯỢC CỦA CÁC EM (11)

Nguyễn xuân Quốc, Trần minh Thắng, Vũ mạc Anh, Lê văn Vinh, Nguyễn ngọc Loan, Phan thị Út, Ô Dê, Phan thanh Nguyên, Đức Sinh, Thanh Giang, Cao thị Tri Trí, Tuyên Bích, Trị Chính, Vũ hoài Lê, Mai Trâm, Chỉ Hồng, Thương Trang, Hoài nhật Vũ, Uyên Uyên, Nguyễn thị Hương, Thụy an Huy vũ, Sao Đêm, Thy Hà, Nguyễn quốc Hận, Lương văn Bình, Đăng Linh, Hoài nguyên Giang, Thiên bất Hủ, Ka huỳnh Ca, Trang mỹ Lệ, Nguyễn thị Hòa, Bảo Ngọc, Phan nhã Uyên, Đăng Vũ, Vĩnh Nguyên, Hùng Hippy, Nhị Hà, Đàm tri Dũng, Nguyễn Toàn, Đỗ trần Tú, Vũ chấn Hưng, Mỹ Dung, NHT, Lê thị Ngọc Đào, Uyên thủy Phương, Nguyễn văn Tùng, Minh đăng Hải, Nguyễn xuân Hiệp, Nguyễn Đường, Trương đăng Côn, Tóc Mây, Thập Cẩm, Bửu Thuyền, Nguyễn xuân Hiệp, Nguyễn hữu Đạt, Nguyễn Thịnh, Võ thị Như Mai, Trương quế Anh, Thiên Chương, Diễm Phương, Cơm Cháy, Thân trọng Nhị Hà, Thảo Ngọc, Thu đông Dạ Hương, Hương nhật Quí, Sa mạc Long Hồ thanh Sơn,

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

Tòa Soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348

Chủ Nhiệm : NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG — Chủ Biên : NHẬT TIẾN

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Năm thứ hai - Số 102 - Ra ngày 0-8-1973
Giá : 70 đ

SỐ ĐẶC BIỆT SÁNG TÁC VĂN THƠ CHỦ ĐỀ CÔNG ƠN CHA MẸ NHÂN MÙA VU LAN

— Với những sáng tác, thơ văn,
dịch : Lễ Vu Lan của Thảo Điền 3 ●
Vượt biển của Huỳnh Chúc 5 ● Một
huyền thoại rực rỡ cho cánh hoa
Mimosa của Ngô bá Cường 14 ●
Viết cho Bố của Trịnh công Truân
20 ● Tóc mẹ của Nguyễn tâm Hồn
21 ● Bông Hồng cho mẹ của Mai
Phượng 22 ● Má của Linh Thùy 28
● Công ơn cha mẹ nhạc của Lê Chiêu
29 ● Hoa sen mùa báo hiếu của
Nguyễn Tùng 12 ● Thơ sáng tác của :
Nguyễn trường Anh — Hải Hạnh —
Dung kim Anh — Rong Tim — Thiên
bất Hủ — Trần đông Vũ — Mai Hương
— Hoàng vũ Linh — Tiểu Trúc — Hoài
nhật Thi — Hoa trạng Nguyên —
Nguyệt Thanh — Dung kim Anh Phạm
hoài Nhân — Rong Tim — Hùng Vũ —
Thông Xanh — Khiếu Quốc Việt —

— Và các mục thường xuyên :
Thư chủ nhiệm của Nguyễn hùng
Trương 1 — Thắc mắc của em của
Bách Khoa 2 — Vườn Hồng Đỗ
phương Khanh phụ trách 16 — Sự
tâm Bất sống Bạch Tuộc bằng tay
không của Đặng Hoàng 10 — Giải
trí — Đỗ vui hàng tuần 8 — Tranh
phim của Nguyễn Tài 24 — Tranh
Vui Walt Disney 9 — Truyện dài
Dấu Tử Thần của Conan Doyle, Thu
An dịch 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
TRIỆU MÈN

Các em thân mến,

Hằng năm cứ đến ngày rằm tháng bảy âm lịch, đồng bào Phật giáo thường hay làm lễ cúng cô hồn tức là cúng những vong hồn hoang không người thờ phụng. Lễ này cũng thường được gọi là Lễ Vu Lan hay Lễ Trung Nguyên. Nhân dịp lễ này, con cháu thường hay phát tâm lành cầu nguyện Trời Phật phù hộ cha mẹ, ông bà được sống lâu, mạnh khỏe và vong hồn người thân chết sẽ sớm siêu thăng về cõi Phật. Nguồn gốc lễ Vu Lan có lẽ do sự tích Phật Như Lai chỉ bảo cho Mục kiền Liên cách cứu rỗi linh hồn mẹ là Thanh Đề, khi còn sanh tiền đã phạm nhiều tội lỗi.

Ngày lễ Vu Lan cũng là ngày mà con cháu tưởng niệm đến công ơn dưỡng dục của cha mẹ, ông bà. Nhà Phật thường hay khuyên nhủ trong ngày này con cháu nên ăn chay, làm lành để cầu nguyện cho vong linh người quá cố, chớ không nên giết hại sinh vật để cúng kiến, người chết không hưởng được gì còn mang thêm tội lỗi.

Mùa lễ Vu Lan, cũng được gọi là mùa báo hiếu.

Tình cha mẹ thương con thật vô bờ bến. Ngày xưa Thầy Tăng Tử đi trốn củi trong rừng, mẹ ở nhà lo sợ con gặp sự nguy hiểm đến cản đứt ngón tay.

Bồn phận của con cái là phải thương yêu cha mẹ.

Biết bao tấm gương hiếu thảo được ghi chép trong sử sách.

Vua Hán Văn Đế tự tay sắc thuốc dâng lên mẹ già.

Thầy Tử Lộ đi đổi gạo mượn để lấy tiền nuôi cha mẹ.

Phạm Ngũ Lão lo ngồi đan sọt bán đổi gạo về nuôi mẹ, quên cả đau đớn khi quân binh Trần Hưng Đạo mở đường dùng ngọn mác đâm vào đùi.

Cả đạo ta có câu :

Đội ơn chín chữ cù lao,

Sanh thành kẻ mấy non cao cho bằng.

Đức Khổng Tử khi giảng về chữ Hiếu có nói rằng : Khi cha mẹ còn sống, phải phụng sự cho hợp lễ. Khi cha mẹ khuất phải lo tổng táng cho hợp lễ về cúng tế cho hợp lễ, mới không trái đạo làm con.

Các em thân mến,

Tục ngữ Trung hoa cho rằng : Đạo hiếu có ba hình thức : hình thức cao nhất là giúp đỡ cha mẹ, kế đó là không làm buồn lòng cha mẹ và chót hết là chịu đựng.

Các em chớ nên bắt chước một số người, khi cha mẹ còn sống không thèm ngó ngàng gì đến. Cha mẹ mất, bèn làm cỗ bàn linh đình cúng kiếng nhưng cha mẹ còn ăn được gì đâu, thật đúng với câu ca dao :

Lúc sống thì chẳng cho ăn,
Đề đến khi chết làm văn tế ruồi.

Nhân ngày Lễ Vu Lan, chúng tôi nhắc đến tình cha mẹ để các em suy nghĩ rồi mến yêu cha mẹ nhiều hơn, nhất là khi cha mẹ còn sống, vì nhiều lúc, con muốn nuôi cha mẹ mà cha mẹ chẳng chờ.

Thân mến chào các em
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

**THẮC MẮC
CỦA EM**

**ĐĂNG LẠI
SỐ 100**

VỀ TEM THƯ

HỎI: Nhờ chú cho biết khuôn khổ, mực vẽ con tem chưa in, còn nguyên cỡ lớn của họa sĩ. Chú cho biết thẻ lệ nộp đơn, tuổi hay điều kiện nào khác để dự thi vẽ về tem thư.

**DUY-LIỆT
(Đà Nẵng)**

Đáp: Khuôn khổ vẽ tem chưa in, còn nguyên cỡ lớn của họa sĩ thường là 36X48 cm, và thường vẽ bằng mực màu nước (aqua relle). Theo chiều hướng bây giờ Bưu Điện V.N tổ chức thi vẽ tem trong vòng giới hạn, và chỉ họa sĩ nào đích thân được đặt giấy mời mới có thể dự thi. Tuy nhiên, nếu có cuộc thi nào tổ chức rộng rãi hơn thì điều kiện dự thi sẽ tùy theo thông cáo phổ biến trên các báo của Bưu Điện V.N

IN LỤA

HỎI: Cháu nghe nói đến in lụa, nhưng không biết in lụa là làm sao, xin chú vui lòng giải thích.

VŨ KIM LONG

Lớp 4C Trường Thiêng Đức
(Vĩnh Long)

Đáp: In lụa nguyên tắc cũng như in ronéo, nghĩa là cho mực thấm qua một màng lụa mỏng để in qua giấy. Nhưng in ronéo thì dùng giấy sáp (Stencil) và có thể đánh máy chữ. Còn in lụa thì họa sĩ phải khắc bản bằng dao trên mặt phim (là một loại plastic hay mica trong, mỏng trên mặt có tráng một lớp keo đặc biệt).

(xem tiếp trang)

Thi Văn Đoàn HOA THIÊN LÝ

Thi Văn Đoàn HOA THIÊN LÝ
thoát xác từ T.V.Đ BÚT HỌC TRÒ.

Thành lập ngày 04-11-1972

MỤC-ĐÍCH

— Nâng đỡ và khuyến khích những mầm non có tâm hồn yêu chuộng văn chương mà chưa có dịp phát triển khả năng.

— Kết chặt những cây bút học trò bốn phương

— Tìm về thiên đường tuổi thơ, kỷ niệm hồng của tuổi hồn nhiên.

TIÊU CHUẨN

Hoạt động tích cực về văn chương, nghệ thuật tuyệt đối không tham gia vào chính trị dưới bất cứ hình thức nào.

TÔN CHỈ

— Không sao chép văn thơ của ai.

— Hăng say sáng tác.

Các thành tích.

TRONG LÃNH VỰC VĂN NGHỆ

ĐÃ ÁN-HÀNH:

— Giai phẩm MÙA HẠ 72

— Noel 72
— XUÂN HỒNG 73
— Nội san Hương
Hoạt động trên các báo: ĐIỆN TÍN.
TIỀN PHONG — TRẺ — CÔNG-
LUẬN. v.v...

Chương trình hoạt động sắp tới
Sẽ ấn hành thi phẩm vào THU 73
— Giai phẩm Trung Thu 73
— Tổ chức cuộc họp mặt các
đoàn viên trên toàn quốc vào mùa
QUỐC KHÁNH.

Địa chỉ T.V.Đ Hoa Thiên Lý
150 Trần Quý Cáp - Phan Thiết

**BAN CHẤP HÀNH TVĐ
HOA THIÊN LÝ**

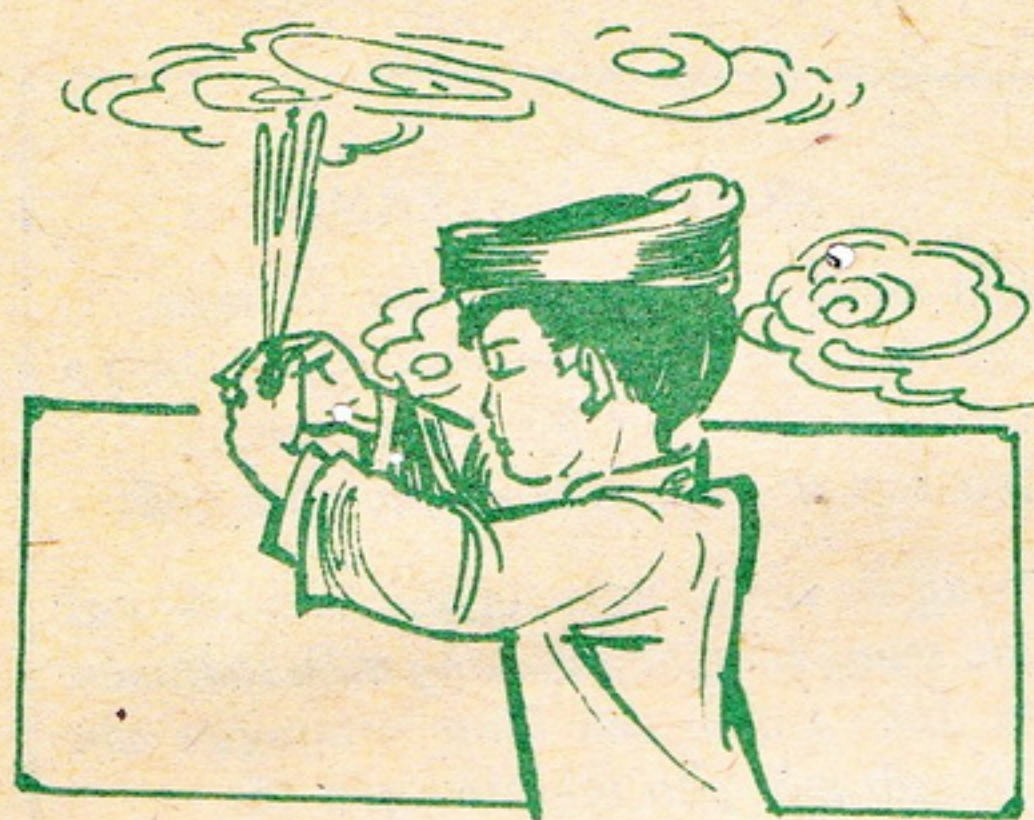
ĐOÀN TRƯỞNG: Trầm-Mặc TN
ĐOÀN PHÓ: Ng - vũ - Đình
Vân

THƯ KÝ: Chim Thành
Phổ

PHÓ THƯ KÝ: Ng thị Thu Vân
THỦ QUÝ: Trần-Thành
NGOẠI GIAO: Hoài-Linh

**DANH SÁCH ĐOÀN VIÊN THỰC
SỰ HOẠT ĐỘNG**

Lăng Tử — Tâm An — Thu Hồng
— Hoàng — Thụy Linh — Mây Tần
— LILAS Nguyễn Hoài Viết Hương
— Ng Thụy Dung — Kiều kim Liên
— Thư Sinh — Hải Bằng — Ng Vũ
Thùy Trang — Hoàng Hà Dũng —
Trầm mặc Nhân — Diệu Liên —
Thụy Vi — Nguyễn hà Đông — Hải
Liên — Phong Trần — Nguyễn duy
Nhượng — Hoài Hương — Tuyết
Nhưng — Phương Linh Tử — Nhật
nguyên Linh — Trầm Thanh — Yên
Dương — Thương Nhã — Dạ Thùy
Linh Trang — Thương Lan —

Đã gần hai ngàn năm nay, dân Việt Nam ta đều biết đến lễ Vu Lan và hành lễ Vu Lan. Năm nào cũng vậy, cứ đến ngày rằm tháng bảy âm lịch (15-7 âm), không ai bảo ai cả, mọi người đều tự nhiên tưởng nhớ đến Tờ Tiên, đến Cha Mẹ, đến những người đã khuất. Những kẻ ly hương, xa gia đình, xa cha mẹ lại cảm thấy lòng tưởng nhớ ấy tăng lên gấp bội phần. Các hành động thờ cúng Tờ Tiên, tưởng nhớ cha mẹ có lẽ đã biến thành một đạo: Đó là đạo Hiếu Nghĩa.

Ngày lễ Vu Lan đến, người ly hương cũng như kẻ vẫn còn an sống nơi quê Cha đất Tờ đều có lòng tưởng nhớ. Tháng bảy là tháng nhớ ơn, là mùa báo hiếu, là nguồn đạo hạnh...

Ngày lễ Vu Lan, rằm tháng bảy, là ngày báo hiếu ngày Phật hoan hỷ, ngày Tăng tự tứ và cũng gọi là ngày xá tội vong nhân. Theo trong đạo Phật thì đến ngày này, tất cả những ai là đạo Phật đều quy tụ trước bàn Phật thật trang nghiêm, cầu an cho cha mẹ hiện tiền và cầu siêu cho thân bằng quyến thuộc đã thoát trần.

Sau đây là phần trình bày quan niệm chữ Hiếu trong đạo Phật và ý nghĩa thiết thực nhất của ngày lễ Vu Lan:

Trong kinh Phật có nói rằng:

«Hiếu vi vạn hạnh chi tiên».

Nghĩa là trong muôn đức hạnh của con người thì Hiếu đứng đầu. Và Kinh Phật còn dạy rằng: *«Ra đời không gặp Phật, theo thờ Cha Mẹ tức là thờ Phật».*

Sự thật, Cha mẹ đối với con vô cùng cao, hy sinh tất cả đời sống

của mình để nuôi con, và con là nguồn hạnh phúc của cha mẹ. Nhất là mẹ, một người suốt đời khổ sở vì con. Như: chín tháng cưu mang, ba năm bú mớm chẳng rời.

Và chính vì thế mà người ta thường ví: «Đặt con vào dạ là mẹ phải đi tu» quả không sai vậy. Biết bao nhiêu khổ cực trong lúc con còn trong bào thai, nâng niu, không làm việc nặng, không ăn nhiều loại thức ăn sợ ảnh hưởng đến bào thai. Cũng như lúc sinh ra, bên ướt me nằm, bên ráo con lăn những khi trời trái gió, con cái nhát chơi biếng ăn, thì mẹ lại lo rầu bối rối, ngồi đứng không yên nghĩ cả ăn chơi làm lung lay sức khỏe thuốc thang, chăm nom cho con mau lành bệnh. Mỗi một tiếng rên của con là một mũi tên nhọn đâm sâu vào tim cha mẹ, và ngược lại, một tiếng cười của con biến thành liều thuốc bổ của cha mẹ. Lúc còn nhỏ thì tập ăn tập nói, tập ngồi tập đi. Khi lớn khôn cho vào trường ăn học, bao nhiêu ước ao, kỳ vọng đều ký thác nơi con tất cả. Cho đến khi trưởng thành cũng vẫn còn là. Nào là: tạo nghề nghiệp, lập gia đình. Hơn thế nữa, mỗi khi người con đi làm ăn xa, thì cha mẹ ngày thường ngóng trông tin tức. Bởi thế, một ngày con lớn lên thì một ngày cha mẹ già yếu thêm. Già yếu với chuỗi ngày đầy lo, buồn, vui, sợ. Chỉ đến khi nào tất tở thì mới không còn lo cho con nữa.

Việt Nam có câu:

«Lên non mới biết non cao.

Nuôi con mới biết công lao mẫu tử.»

Là một câu ca dao rất đầy ý vị, để cho tất cả mọi người đời đều biết công ơn Cha mẹ trong lúc đang nhọc nhằn săn sóc con cái của mình.

«Cha mẹ nuôi con như biển hồ lai láng,

Công ơn cha mẹ như biển rộng trời cao.»

*«Công cha như núi Thái Sơn,
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra*

LỄ VU LAN

*Một lòng thờ Mẹ, kính Cha,
Cho tròn chữ Hiếu mới là đạo con.»*

Lấy gì báo đáp cho vừa? Bởi vậy, đạo làm con phải lo đền đáp công ơn cha mẹ.

Việt Nam là dân tộc Hiếu Nghĩa làm đầu. Nên có câu:

«Điều thiện cùng tốt không gì hơn Hiếu. Điều ác cùng tốt không gì hơn Bất Hiếu».

Vì vậy, đã làm người mà không biết đem lòng hiếu để đền đáp ơn sinh dưỡng thì không những mất cả nhân cách con người mà còn phản lại tinh thần dân tộc, là tinh thần hiếu nghĩa thảo thuận.

«Thờ Trời Đất Quí Thần không bằng có hiếu với cha mẹ, vì cha mẹ là vị thần minh cao hơn tất cả các vị thần minh»

Thật công đức hiếu hạnh không thể nghĩ tận cùng được.

Và muốn thành tựu tốt đẹp nhân cách của con người trên đời thì không thể không nghĩ đến «Báo hiếu».

Câu chuyện xưa dẫn chứng sau đây sẽ nói lên lòng hiếu thuận là quý trọng hơn hết. Không những loài người mà loài vật cũng vậy.

CON VOI HIẾU NGHĨA

Ngày xưa, Vua xứ Ba-la-Nại, một hôm cùng đoàn tùy tùng vào rừng săn thú. Đang lúc đi lung bát, bỗng nhà vua bắt gặp một con voi trắng như tuyết, có sáu ngà, trông đẹp vô cùng. Vua truyền bắt sống, rồi đem về triều phú thác cho tên Quản Tượng trông coi. Từ khi bị bắt, con voi rất buồn rầu, ngày này sang ngày khác, không ăn, không uống, chỉ dầm đĩa nước mắt. Tên Quản tượng sợ voi chết nên vào tâu mọi sự cho vua hay. Vua liền tự mình đến chuồng hỏi rằng:

— Tại sao ngươi nhịn ăn, nhịn uống khóc lóc cả ngày thế?

Voi lễ phép quỳ xuống tâu bằng tiếng người (thuở đó, loài vật cũng

nói được tiếng người rằng :

— Tâu Đại vương tôi còn cha mẹ già ở tại rừng xanh, sức lực yếu kém rồi không thể đi tìm thức ăn được, chỉ cậy có mình tôi nuôi dưỡng. Nay tôi bị bắt, cha mẹ tôi không ai nuôi dưỡng, chắc chết mất ! Tôi sầu khổ vô cùng, thà chết còn hơn là sống mà không trọn phần hiếu đạo. Vậy, xin Đại vương mở lòng từ bi tha cho tôi trở về nuôi dưỡng mẹ cha đến ngày nào cha mẹ tôi qua đời rồi, tôi sẽ xin trở lại để hầu cận, đền đáp ơn Đại vương.

Nhà vua nghe nói bùi ngùi cảm động mà phán rằng :

— Người là loài muôn thú mà biết thương yêu cha mẹ, lo tròn bổn phận làm con, thì ta đây sao nỡ hẹp lòng mà chẳng cho người về.

Nói rồi, ngài truyền thả voi ra. Voi được thả, mừng rỡ đến trước mặt vua, từ tạ rồi chạy thẳng vào rừng cũ nơi cha mẹ ở.

Mười hai năm sau, một bữa vua đang ngủ tại triều, bỗng thấy con voi lúc trước chạy về, mình mẩy gầy ốm hơn xưa. Nó đến quỳ lạy nhà vua và tâu rằng :

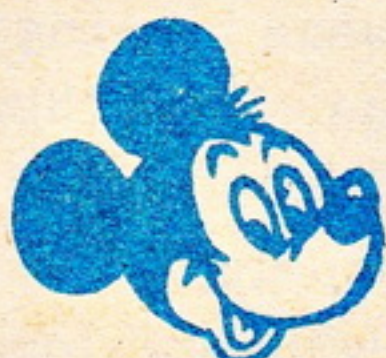
— Tâu Đại vương, cha mẹ tôi bây giờ đã quá vắng cả, công cuộc phụng dưỡng cha mẹ tôi nay đã xong, tôi nhớ lời hứa cũ, xin nguyện từ đây hầu hạ Đại vương.

Vua mừng rỡ, khen voi có hiếu nghĩa và biết giữ lời hứa. Rồi sai người trông nom rất chu đáo con voi này cho đến khi già chết.

Ấy ! chúng ta thấy rằng : Loài vật mà còn biết hiếu nghĩa với Cha mẹ huống chi là loài người.

Với tinh thần trên, Thiếu Nhi chúng ta cần xác nhận rằng : « Hiếu thuận báo ân, là một tinh thần cần bản ».

THẢO-ĐIỀU
(Bảo Lộc)

LỜI CON TRÉ

Thuở còn bé, con vẫn thương vói vĩnh
Mẹ mua quà cha mua bánh cho con
Không ! Chiều nay con chả chịu ăn cơm
Mẹ dành đồ... ơ thôi, mẹ mua bánh
Khi vừa lớn, tuổi mười ba, mười bốn
Con đòi quà, may áo đẹp cho con
Cha cong lưng, gồng những sức mỗi mồn
Mẹ đau ốm vẫn cố hoài đi bán
Rồi con lớn với chuỗi ngày sung sướng
Chả biết gì là cực khổ đắng cay
Với sách đèn, con cố gắng miệt mài
Học văn sử, con thương hoài cha mẹ
Công ơn ấy, chừ con chưa đền trả
Dẫu biết rằng : cha mẹ đã sắp già
Nuôi con từ thuở bé đến ngày nay
Nhưng tay trắng... nên con đành ôm

Chừ cố học, ước mong ngày nắng đẹp
Con trở về với chí dặng công danh
Sẽ vui tươi, dưới mái ấm no lành
Cha mẹ đó, con cố công phụng dưỡng.

HẢI-HẠNH

BUỒN MẤT MẸ

Em nhớ năm rồi cô thiết tha
Nói với chúng em lời mận mà
Rằng : « Nên đọc bông hồng cài áo
Để biết thương và quý mẹ ta ! »

Rồi lễ Vu Lan em đi chùa
Săn lòng qua tiệm sách và mua
Đem về cúng mẹ và đem đọc
Lòng bỗng thương nhiều mẹ già nua

Thuở trước từ khi cha mất rồi
Một mình mẹ dạy dỗ con coi
Buôn tảo bán tảo thân già chịu
Mạng lìa, gởi trẻ lại cô thôi

Chẳng biết từ nay em thế nào ?
Rồi đời tại nhỏ phải ra sao ?
Đành rằng cô thương, nào bằng được ?
Mắt mẹ đúng là mắt biết bao !

DUNG-KIM-ANH

TRONG ÁO TRẮNG

Mùa nhập học mẹ may cho áo mới
« Áo học trò con giữ mãi trắng tinh »
Chiếc áo thơm mẹ ấp ủ bao tình
Cho con đó bao nhiêu ngày chịu chật

Trong áo trắng hiền ngoan, con cúi mặt
Dấu trong lòng bao thương mến thăm sâu
Và những đêm con lặng lẽ nguyện cầu
Xin mãi mãi gần mẹ hiền yêu dấu

Trong áo trắng con vui đời thơ ấu
Nguyện với lòng con giữ mãi không quên
Học chăm ngoan để mai một đáp đền
Tinh biên cả ơn dày bao năm tháng

Trong áo trắng ngày vui cùng lớp, bạn
Mẹ tần tảo lội chạy bữa ăn
Từng buổi cơm, buổi cháo chẳng no lòng
Mẹ già cỗi, con, mầm xanh vươn lớn.

RONG-TÍM
(dâng cho má)

LỄ VU LAN

Hương trầm thơm lặn tiếng ca
Lên chùa lễ Phật thương cha mẹ già
Thời son lửa tuổi ngọc ngà
Nhu màu mắt mẹ quê nhà mến yêu
Chừ đây bóng dáng mỹ miều
Công ơn chưa trả lóc nhiều muối tiêu.

THIÊN-BẮT-HỮ

TÌNH MẸ BAO LA

Con mở mắt chào đời
Tiếng khóc bật trên môi
Mẹ nhìn con triu mến
Ấu yếm qua vành nôi

Giòng sữa mẹ ngọt ngào
Nhu bài hát ca dao
Nuôi con thơ khôn lớn
Ôi ! Tình thương rạt rào

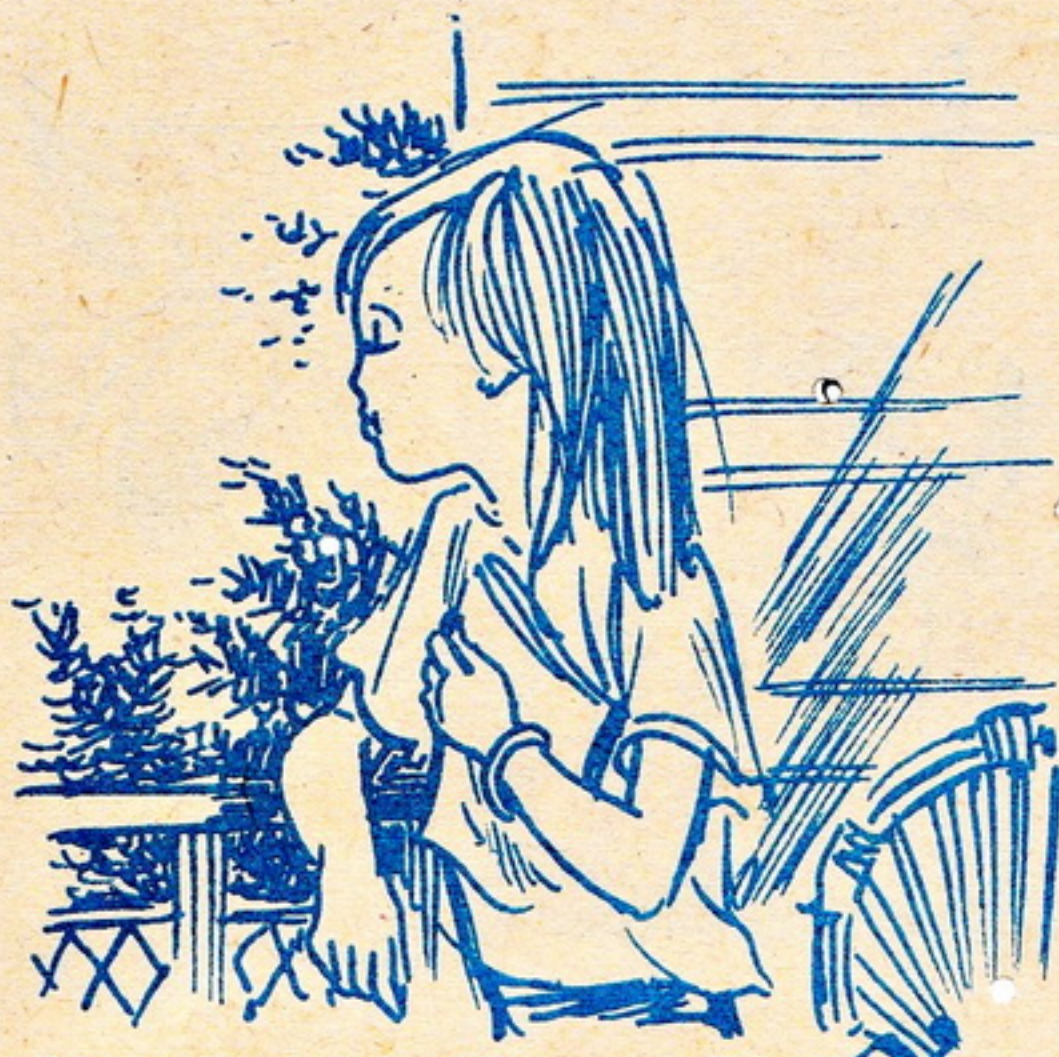
Con lên bốn, lên năm
Bập bẹ tập đánh vần
Mẹ dịu dàng khuyên bảo
Gắng học và phải chăm

Lời mẹ con xin vâng
Cố gắng học chuyên cần
Trau dồi đức, trí dục
Để vui lòng mẫu thân

Với lứa tuổi hai mươi
Nay con đã nên người
Trên đời mỗi khó héo
Mẹ mãi nguyện mỉm cười

Người mẹ hiền của con
Nay mẹ đã không còn
Trước ngôi mộ bia trắng
Con bật khóc nỉ non.

TRẦN-ĐÔNG-VŨ

VƯỢT BIÊN

Huỳnh Chước

Em chạy vội ra balcon, cúi người nhìn xuống sân nhà để chỉ kịp thấy bóng xe Honda quen thuộc vút ra đầu ngõ. Mẹ đi rồi! Chị Hà đã đưa mẹ đi. Em ngơ ngẩn nhìn xấp vải trắng mịn màng còn nằm trong đôi bàn tay. Xấp vải cứng mầu hồ, thơm mùi băng phiến. Như là một quên lãng vừa được khơi lên, một nhắc nhở về điều gì đã ngỡ là thêm quen đến không còn khiến em bận tâm trong một chuỗi ngày dài vừa qua đó. Ô! Em nghe lại rồi đây âm hưởng liên thảng của lời hứa hẹn hôm nào:

— «Con sẽ may tả lót cho em bé, me nhé! May cả áo nữa. Me bảo chị Hà chỉ cho con, con may»

Hình như mẹ đã nhìn em âu yếm, đã để cảm xúc bùng lên mắt, nòng lên môi. Dù mẹ biết rằng có thể dự định của em sẽ mãi là dự định, là những nao nức thường ít khi nào thành.

Một đôi lúc, em có cảm tưởng những đứa con gái là một phần hình thể, một phần tâm hồn của những bà mẹ. Hình thể mẹ xẻ ra, tâm hồn mẹ tách ra. Nên mẹ hiền, nên mẹ thương hết những tính tốt những tật hư của con gái. Có lẽ mẹ không giận em đâu. Nhưng em giận em. Phút này đây cầm xấp vải trắng tinh chưa qua một lần cắt em giận em vô cùng. Em cảm nhận ra từ lâu em bỏ quên một cái gì! (Không phải xấp vải dù rằng em vừa lôi nó ra từ

trong đáy ngăn tủ) Em chơi vui trong nỗi huyệt huyệt, nuôi tiếc... hình như đã đẩy lên khi em bình thản ôm cặp về qua cửa để thấy chị Hà đẩy xe hấp tấp, để mở to mắt nghe mẹ dặn dò vội vàng, và để ngẩn ngơ nhìn theo dáng mẹ xa cho em còn lại đây bàng hoàng, lo lắng! Ôi sách vở, bài thi, những buổi học đi về! Chúng đã quanh quẩn bên chân em, bám sát vào tâm hồn, đầy ắp trong trí óc cho em đã thôi không còn nhớ đến sự hiện diện quen thuộc của mẹ, sự hiện diện bằng hình ảnh trong tháng ngày nặng nề, lao nhọc. Mà có phải hoàn toàn như thế không? Em không bảo chữa cho lòng em vô tình. Song em nhắc đề nhớ, nghĩ đề thương rằng vì mẹ đã hiện diện cùng khắp. Bàn tay mẹ đã in dấu từ gian phòng khách sạch bóng cho đến căn bếp cuối nhà. Vì những bữa ăn, giấc ngủ đến manh quần tằm áo của đàn con không thể kém sút theo sự thay đổi của một măm sống trong người cho bụng mẹ mỗi ngày mỗi cao. Vì mẹ như một chiếc bóng mà em không cần với tay, không cần tìm kiếm cũng có bên cạnh. Vì... tất cả như thế, nên em quên mẹ! Nên em như một người chìm đắm vào ánh sáng êm ả, nồng nàn và rồi ánh sáng vụt biến; vụt xa đi cho người chờ vợ, lạc loài giá ngắt.

— Mẹ đi rồi hở chị Thư?

— Ừ mẹ đi rồi.

Em trả lời bé Titi. Như là một xác nhận cái thực tại chúng em đang có, và Titi òa lên khóc. Nước mắt trào vỡ dễ dàng trên khuôn mặt ngây thơ bầu bĩnh cho em bối rối nhìn Titi, nhìn mà ngơ ngác trong cử chỉ đồ dành, xoa dịu. Titi đã cảm nhận được cảm giác bơ vơ trước em. Em chỉ mới hình dung, mới nghe hao hụt từ lúc thấy mình còn lại một mình! Một mình trong trách nhiệm mà mẹ đã ân cần giao lại:

— Con trông nhà, ngó chừng em con nghe! Chị Hà về bây giờ. Có mấy chị em, me lo quá! Giá có ba

về...

«Giá có ba về?» Mẹ mầu thuẫn nhất rồi me ơi! Mấy ngày trước biết mẹ sắp sinh, chị Hà nhắc me đánh điện cho ba về nhưng me gạt đi:

— Thôi để ba yên tâm làm việc. Ngày nào me sinh xong hẳn.

Me muốn ba đủ thời giờ, đủ tâm trí để chu toàn sự sống cho gia đình, cho sự cần thiết đã đẩy ba thường xuyên xa rời tổ ấm. Ôi! Suốt đời ba vì chúng con, me vì chúng con. Ba me quên ba me, quên mất bản thân mình lâu rồi.

Em ngậm ngùi cúi xuống bế lấy thân hình mủm mủm đang nín chặt lấy chân em. Tiếng khóc Titi bây giờ đã chỉ còn những âm thanh ảm ức, tức tưởi. Bàn tay em chùi nhẹ lên những giọt nước mắt. Chứng tích đôi chút xúc cảm đã vơi đi.

Đề dòng nước mắt chảy

Là bớt khổ đi rồi!

Titi không khổ đâu. Và em, em cũng không như thế. Nhưng... nhưng sao em nghe lo lắng, bồn chồn. Sao thế! me chỉ đi sinh thôi mà! Vài hôm me về, cho em thêm một búp bê như cu Hùng, như bé Titi. Em không hình dung được cảm giác của mình ra sao trong những ngày tháng trước, khoản thời gian mà me cho ra đời những đứa con sau em. Hình như lúc đó em còn bé quá. Và... hình như lúc đó em có ba. Vâng, sự sống gia đình khi ấy chưa cần thiết cho ba phải xa me, xa chúng em như bây giờ. Nên ba gánh hết cho chúng em những lo âu. Nên ba làm vui đi cho me đôi chút đón đầu, khổ nhọc.

Em bế Titi xuống lầu để thấy cu Hùng ngồi lặng im nhẩn nhó vì quá bữa cơm. Ánh mắt thẳng bé nhìn em phảng phất chịu đựng. Chúng em «lớn» hết rồi. Trong gian nhà rộng lớn vắng ngắt này bây giờ không còn ai cho chúng em đặt một niềm tin đề mà me nheo, đề mà vơi vĩnh. Em nghe nao nao thêm một lần đẩy lên, dù em biết ba sẽ về, chị Hà sẽ về. Em vẫn thấy thiếu thốn dù thức ăn me chứa đầy chạn, nồi

cơm cho buổi trưa nay còn nghi ngút cặp mắt, sẽ mếu xệch mồm chuân hơi trên bếp, áo quần chúng em bị cho cơn mưa rơi, mưa rơi! phảng phiu trong tủ! Ôi! cần thiết Nhưng... TiTi lại làm hơn thế! TiTi làm sao là sự hiện diện của hai bóng vất muông, dẫn cả bát cơm tung toé mát vững cao vọi vọi. Bóng mát che mặt bàn. Ánh mắt TiTi không chịu kín cả mặt trời trong buổi trưa hè xuống mà lại sáng rực lên. Và TiTi gay gắt nồng oi.

Bữa cơm vắng vẻ nhất của gia đình em được dọn lên, đầy đủ, thơm tất. Bé Titi ngoan ngoãn cầm muỗng tự ăn một mình. Cu Hùng không vọi vạ như mỗi lần quá đói trước kia. Em chậm chạp nhai từng hạt cơm thơm bùi mà nghe thương vô cùng đáng mẹ mệt nhọc chăm chút từng món ăn dự trữ cho đàn con. Nhà này con của ba mẹ đứa lớn nhất là chị Hà chỉ mới 15 tuổi, học lớp 9. Chị Hà cao lớn khoẻ mạnh, giúp mẹ đắc lực nhất trong công việc nhà. Nhưng thường thì mẹ gặt đi bảo chị đề thì giờ gắng lo học. Tuổi thơ của mẹ kém may mắn nên mẹ muốn đàn con hưởng diễm phúc học hành đến nơi đến chốn hơn mẹ. Rốt cuộc, con gái chúng em chỉ biết có học. Quên hết cả bồn phận con gái. Quên hết những công việc choán cả thời gian rộng lớn của cuộc đời mẹ mà mỗi năm mỗi nặng nhọc thêm dần.

Bé Titi thở thê đánh thức bầu không khí nơi bàn ăn đang im lìm tẻ ngắt.

— Mẹ đi sinh em bé hờ chị Thư?

Em ừ.

— Mẹ sinh ở đâu?

Em Hùng cướp lời:

— Ở nhà thương chứ đâu nữa.

TiTi giương to mắt:

— Nhà thương hờ? Thế mẹ có chết không?

Em biết TiTi nhớ đến bà Ba, mẹ con Hồng nhà bên cạnh. Bà đang khỏe mạnh, chỉ nhức đầu đem vào nhà thương thì chết làm xôn xao cả xóm. Mẹ em không như thế, mẹ em đi sinh mà? Nghĩ thế song em vẫn sợ người trong lúc cu Hùng quát TiTi, giọng kẻ cả:

— Cầm mồm! TiTi nói bậy bạ. Mong mẹ chết à?

Em cứ ngỡ TiTi sẽ chớp nhanh

— Ba!

Âm thanh tiếng reo của TiTi, của cu Hùng chói cao cho em nghe hạnh phúc dâng dậy lòng. Nụ cười tròn lên môi căng trên má. Chúng em tíu tít quanh ba, quanh dáng dấp thân yêu mà nhọc nhằn, phong sương còn in đậm. Vòng tay ba bao tròn những đứa con. Tiếng nói ba âu lo vọi vàng:

— Mẹ đâu?

Em Hùng láu táu:

— Mẹ đi sinh em bé.

— Đi bao giờ?

— Mới đây ba ạ! Chị Hà chờ. Cái thẳng! Em ngăn không kịp lời báo cáo nhanh nhẩu đoảng của nó. Em nhìn ba hốt hoảng đơng đầy mắt:

— Sao lại chị Hà chờ?

Em rụt rè:

— Mẹ bảo mẹ ngồi được. Nhà hộ sinh gần đây mẹ ngại đi xe ngoài tốn. Vả lại...

Em định quảng cáo tài lái xe cần thận của chị Hà nhưng ba đã cau mặt:

— Mẹ con liều quá đi!

Em vẫn sợ nét không bằng lòng trên khuôn mặt ba nên em im trong lúc cu Hùng lại liên thoảng:

— Sao ba về hay thế ba? Bộ mẹ tin cho ba?

— Không, ba đoán.

«Ba đoán»? Em nghĩ đến sự thần giao cách cảm giữa những người có liên hệ trong cuộc đời với nhau. Ba quay sang em:

— Mẹ đau nhiều không con?

— Con... con không biết. Con vừa đi học về thì mẹ đi.

Em đáp và ngỡ rằng ba sẽ thêm một lần cau mặt về sự vô tình của em. Nhưng không, ba chỉ im lặng bỏ vào phòng lấy vật gì cần thiết chỉ đó, rồi ba trở ra vọi vàng:

— Các con ăn cơm đi nghe! Ba

Em cứ ngỡ TiTi sẽ chớp nhanh đi thăm mẹ đã.

MẸ HIỀN

Dòng sữa mẹ nuôi con tròn lứa tuổi
Ngọt phù sa muôn thuở của quê hương
Con lớn lên trong chiều chuộng mến thương

Qua tiếng hát mẹ ru tròn giấc ngủ
Ánh mắt mẹ bao la như vũ trụ
Nét hiền từ, ôi thương mến triền miên
Mẹ dìu con chập chững bước đầu tiên
Và thương xót mỗi khi con vấp ngã
Bàn tay mẹ chai cứng vì sỏi đá
Bởi nhà nghèo nên vất vả nuôi con
Giữa nắng trưa thân xác mẹ héo hon
Từng gánh đá nặng oằn bờ vai nhỏ
Rồi con lớn nhón lên từ đạo đó
Được đến trường học tiếng ê a
Tập đánh vần chữ «nghĩa mẹ công cha»
Đề nhận biết thế nào ơn sinh dưỡng
Và mẹ nở nụ cười sung sướng
Mỗi khi ai khen con đã lớn khôn
Nhưng mẹ ơi, bao cực khổ đã dồn
Mẹ gánh chịu để nuôi con khôn lớn
Từng sách vở, áo quần mẹ sắm
Đề ra đường con chẳng kém thua ai
Mặc dù nghèo nhưng mẹ cũng mượn vay
«Cho con học đến ngày thành đạt»
Ôi! Tình mẹ thương con dào dạt
Lượng bề trời tha thiết bao la
Con quyết chăm, đề mẹ đẹp mặt với
người ta

Đề đền đáp phần nào công sinh dưỡng.

MINH-BẰNG-HẢI

CÔNG ƠN CHA MẸ

Từ con bé nhỏ đại khờ
Nuôi con khôn lớn giữa vòng tay ôm
«Ấu ơ» tiếng mẹ chiều hôm
Đưa con vào giấc mộng tròn thơ ngây
Thái dương vừa ló nhành mây
Mẹ hiền thức giấc lo bày con thơ
Cha đã dậy sáng tinh mơ
Lo làm nuôi trẻ con thơ nhọc lòng
Nuôi con từ lúc trắng trong
Đến khi con lớn mong con thành tài
Thương cha mẹ, trẻ niết mài
Chăm lo đèn sách đêm ngày gắng công
PHAN-THỊ-MAI-HƯƠNG
(Bằng tất cả kính thương trao về cha mẹ)

Em cho ba biết địa chỉ nhà họ sinh. Bé Ti Ti kéo tay ba nài nỉ :

— Con đi với ba.

Ba nói vài câu dỗ dành cho TiTi chịu ở nhà, rồi ba dắt chiếc xe của ba, me cần đã thận phủ lên mảnh bố lớn. Chiếc xe lâu không đi bắt ba đạp mãi mới nổ máy. Em nhìn dáng ba bồn chồn vội vã, nghe âm thanh dồn dập của chiếc xe đưa ba xa dần mà nhớ đến lời me :

— Số ba con suốt đời long đong !

Cơn mưa giữa tháng bảy rả rích từ trưa đến giờ bóng ào ạt nổi lớn. Từng đợt nước theo cơn giông đổ sầm sập trên mái nhà, hắt mờ mịt khung cửa kính, làm run rẩy những chiếc lá Trúc Thủy đứng vươn mình, lêu nhêu trong chậu đặt nơi balcon.

Qua khung cửa kính, em không còn thấy rõ ràng những gì ở dưới sân. Khoảng sân ciment loang lổ với chiếc cổng sắt khép kín đã thu hút tầm mắt tìm kiếm đợi trông của em hằng bao nhiêu giờ rồi. Mưa vẫn đổ đều, mạnh bạo, ròn rã. Và em rời khung cửa ra đứng ngoài balcon. Cái cảm giác lạnh lẽo, ướt át uà thốc đến khi những bụi mưa bám trên tóc, ướt trên mặt, ẩm cánh áo hồng phong phanh của em. Em nhỏ bé hẳn đi, bơ vơ hẳn đi giữa cơn mưa ngoài trời và trong gian phòng đang còn một mình bé TiTi ngủ say sưa với những cơn chó bông lăn lóc trên sàn gạch.

Ba ngày rồi, me em vẫn chưa sinh! Chị Hà bỏ ba buổi học để túc trực bên mẹ. Ba có ba ngày ba đêm thoát về lo âu phờ phạc. Ba không nói gì với em. Chị Hà cũng không có mặt ở nhà để nói cho em nghe những điều em cần biết. Có lẽ ba nghĩ không nên để đầu óc em vương vất những ưu tư của «người lớn», những ưu tư đang đè nặng xáo trộn nếp sống êm đềm muôn thuở của gia đình em. Em đòi vào thăm me, ba gạt đi bảo me muốn em ở nhà lo học. Em không nài nỉ bởi em sợ phải làm điều gì trái ý phiền lòng ba trong lúc này. Nhưng em hiểu, quận thắt lên mà hiểu chắc hẳn đã có bất trắc nào đó đến với

me, vậy búa lấy tấm thân yếu đuối của me ba ngày rồi. Em tưởng tượng đến không biết bao nhiêu lần hình ảnh me một mình. Một mình trong từng cơn đau thôi thúc quặn quại. Mồ hôi me vã ra, da dẻ me xanh ra, răng me cắn chặt vào nhau để nén những tiếng rên buốt dạ. Em không tưởng tượng cho hết được cái đau của me. Nhưng em nghĩ chắc là hơn những cơn đau bụng mà em đôi lúc vướng phải. Những khi đau như vậy em vẫn ôm lấy me mà khóc. Nhưng me, chắc chắc me không khóc đâu. Mẹ sợ gây lo lắng thêm cho những người thân, và me sợ ảnh hưởng đến em bé trong bụng. «Mẹ hay khóc, sinh con buồn».

Ồi! em tưởng tượng... Em chỉ có quyền tưởng tượng hình dung không thôi, trong lúc này. Bởi em còn biết làm chi hơn thế được? Sao ba không về, chị Hà không về? cho em một chút tin tưởng, cho em một ít lạc quan về số phận của me? Em sẽ chấp tay tạ ông trời, giữ me cho em. Tạ ông trời cho em hạnh phúc. Để em còn nghe sung sướng trên môi hồng, long lanh trên mắt biếc. Để em còn cất cao lời hát bình yên, nồng nàn muôn thuở... «Đóa hoa hồng vừa cài lên áo đó anh! Đóa hoa hồng vừa cài lên áo đó em»...

Có tiếng bé TiTi gọi me thảng thốt trong nhà. Em rời chỗ đứng, bỏ ánh mắt đắm đắm đợi chờ để vào ôm lấy tấm thân mủm mím búp bê vừa chợt thức giấc. TiTi quàng tay ôm lấy cổ em :

— Chị Thư lạnh ngắt!

Em cũng nhận ra là hơi ẩm của TiTi đang truyền sang em, quện một chút êm ả thương yêu vào lòng. TiTi nhìn quanh :

— Mẹ đâu?

— Mẹ chưa về?

TiTi phụng phịu, nước mắt chạy vòng quanh :

— Mẹ đi lâu quá!

Ừ! me đi lâu thật! Lâu bằng ba năm trong lòng em lo âu đợi chờ, trong bé TiTi bơ vơ hao hụt.

Em bế TiTi xuống nhà tìm cho

bé một màu bánh ngọt để bé gặm, quên một thoáng muộn phiền trong mắt nai. Đồng hồ trên tường buông một hồi chuông ngân.

— Á thôi!

Em cố gắng quên nhớ đến giờ tan học đã qua 15 phút của cu Hùng. Buổi trưa em khóa cửa gửi TiTi bên hàng xóm để đưa cu Hùng đi học. Mọi khi thì chị Hà chờ, bây giờ không có chị và hai chị em phải đi bộ em cũng vẫn đưa. Em hy vọng chiều có ba về. Nhưng làm sao? Ba vẫn chưa về! Mưa vẫn tầm tã nặng hạt. Lòng em nóng rên nghĩ đến nét mặt bồn chồn, tội nghiệp của cu Hùng giờ này đang lẻ loi dưới mái hiên trường học. Em đi ra đi vào trong gian nhà vắng ngắt. Em không sợ mưa gió ngoài trời song em không có can đảm bỏ TiTi một mình để đi. Hình như TiTi đoán trước được ý nghĩ của em nên bé lắc đầu lia lịa, ôm chặt lấy em khi em vừa mở lời dỗ cho TiTi chịu sang chơi bên hàng xóm. Em khờ sớ bế TiTi ra đứng nhìn màn mưa. Khoảng sân trước nhà bây giờ đã bắt đầu ngập nước và chiếc cổng vẫn khép kín đợi chờ. Em mơ hồ nghe như chiếc cổng đang mòn mỏi trông từng bước chân quen, bước chân của những người liên hệ cả cuộc đời với nhau trong gia đình đang phân tán và... Ô! Như một ánh nắng rực màu tươi trên đỉnh trời hồng, một xôn xao vút lên trong vùng không gian im vắng. Chiếc cổng mở ra. Chị Hà về! cu Hùng về! Loi ngoi, lạnh lẽo trong màn mưa nhưng bừng sáng rạng rỡ trên nụ cười ánh mắt. Đàn chim non của ba me đủ mặt rồi đây.

Chị Hà chạy ào vào, áo hơi ướt sũng giắt bé TiTi nháy nhót trên tay em. Chị Hà của ba ngày vắng xa đang trở về, thét lớn với em niềm reo vui hạnh phúc :

— Me sinh rồi, búp bê con trai!

Em ôm choàng lấy cu Hùng, nước mắt trào vỡ trên mi, nụ cười căng tròn đôi má. Tiếng nói cu Hùng tíu tít, dễ thương hơn bao giờ :

— Em chờ mãi, định đi về một mình thì chị Hà đến đón. Em lạnh quá, lạnh quá chị Thư ơi!

HUỲNH-CHÚC (mùa mưa... 73)

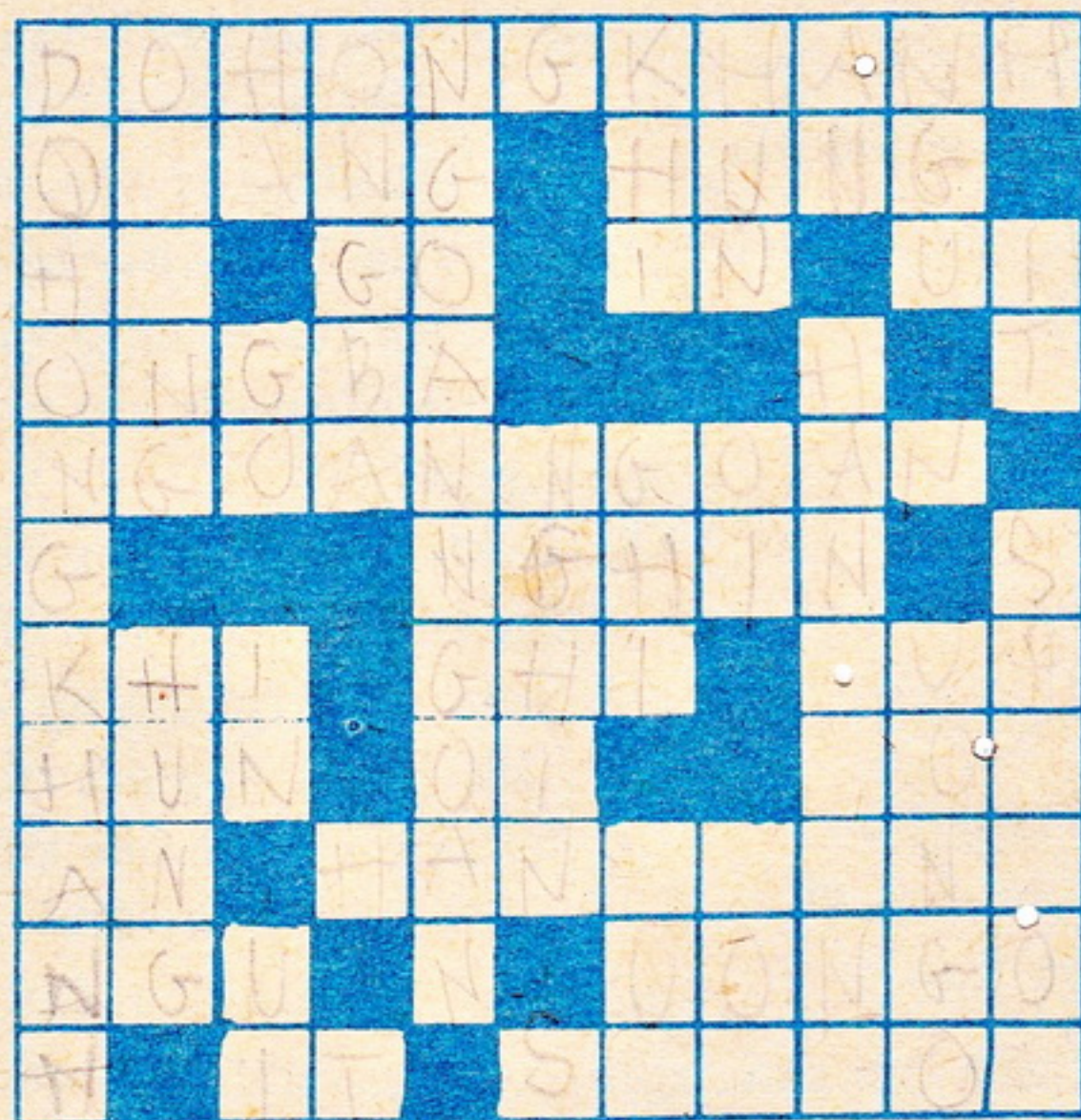

Ô CHỮ HÌNH VUÔNG

Ngang dọc như nhau :

- A— Chị của Vườn Hồng Thiếu Nhi
B— Dòng họ nhà vua — Chữ thứ 2
trong bút hiệu của nhà văn Trần
Khánh Giur
C— Tiếng kêu ngạc nhiên — Cá thỏ
bằng... — Ấn loát — Làm cho
quần áo thẳng
D— Trên cha mẹ — Hát — Tê
E— Dễ thương, hiền lành, có đức
tính tốt
F— G — Còn gọi là ngàn — Nước
VN hình cong chữ...
G— Giống vật có hình dáng giống
người — Chép, viết — Hẹn sẽ
làm một việc gì
H— Đốt cho có nhiều khói — Trái
có nhiều hạt — Hai vật đi với
nhau
I— Còn gọi là ơn — Làm việc
K— Nằm nhắm mắt lại mơ màng —
—N— Đi đôi với ăn — Quả trứng
L— Hát — Không nhiều — Thủ đô
nước VNCH.

VÂN-BÁ

(xem trả lời kỳ sau)

CHUA CAY

Trong 1 tiệm ăn xong, 1 ông khách
đạo mạo gọi người quản lý hỏi :

— Ông gọi hộ cho tôi một bó hoa
tặng cho anh bồi dọn bàn tôi.

-- Cảm ơn ông, có lẽ ông rất bằng
lòng bồi của tiệm tôi.

— Không phải thế, tôi không thấy
mặt anh ta từ 1 tiếng đồng hồ rồi, và
tôi nghĩ rằng anh ta đã chết.

NÓI DỐI VÀ HOA

Trên cửa kính một hiệu bán hoa có
ghi : « Hãy nói điều đó kèm với hoa ».

Một ông bước vào tiệm hỏi cô hàng :

— Ở đây có bán hoa giả không?
Tôi cần nói dối.

TÉCH-NI-CÔ-LO

Chuyện một ông chồng dạy vợ
lái xe hơi ông căn dặn :

— Nếu đèn đỏ thì em ngừng, nếu
đèn xanh thì em chạy còn nếu em thấy
mặt anh trắng thì phải stop lại nhé.

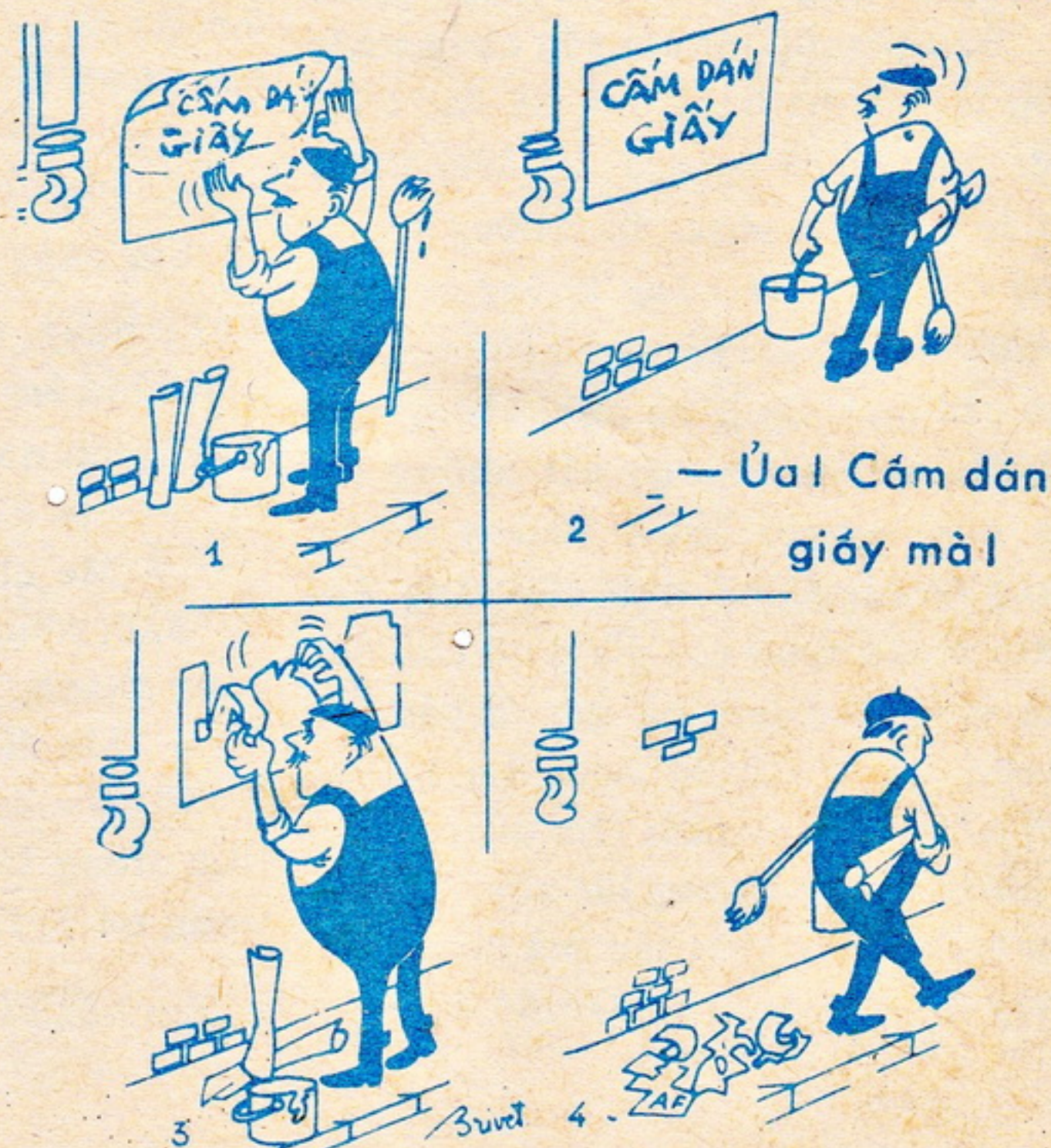
ĐỒ VUI KỲ 102

Kỳ này, người phụ trách mục đồ
vui muốn động viên sáng kiến của
độc giả thay vì đưa câu hỏi để bắt
độc giả giải quyết một bài toán. Câu
hỏi được nêu ra như sau :

Với một cái vỏ ruột cao su hư
của bánh xe hơi, bạn có thể sử
dụng vào được những công việc
gì ?

(Hoặc chế tạo đồ chơi hoặc chế
tạo vật dụng hữu ích hàng ngày)
10 bạn nào đưa ra được nhiều
sáng kiến nhất kể như được tuyên
chọn.

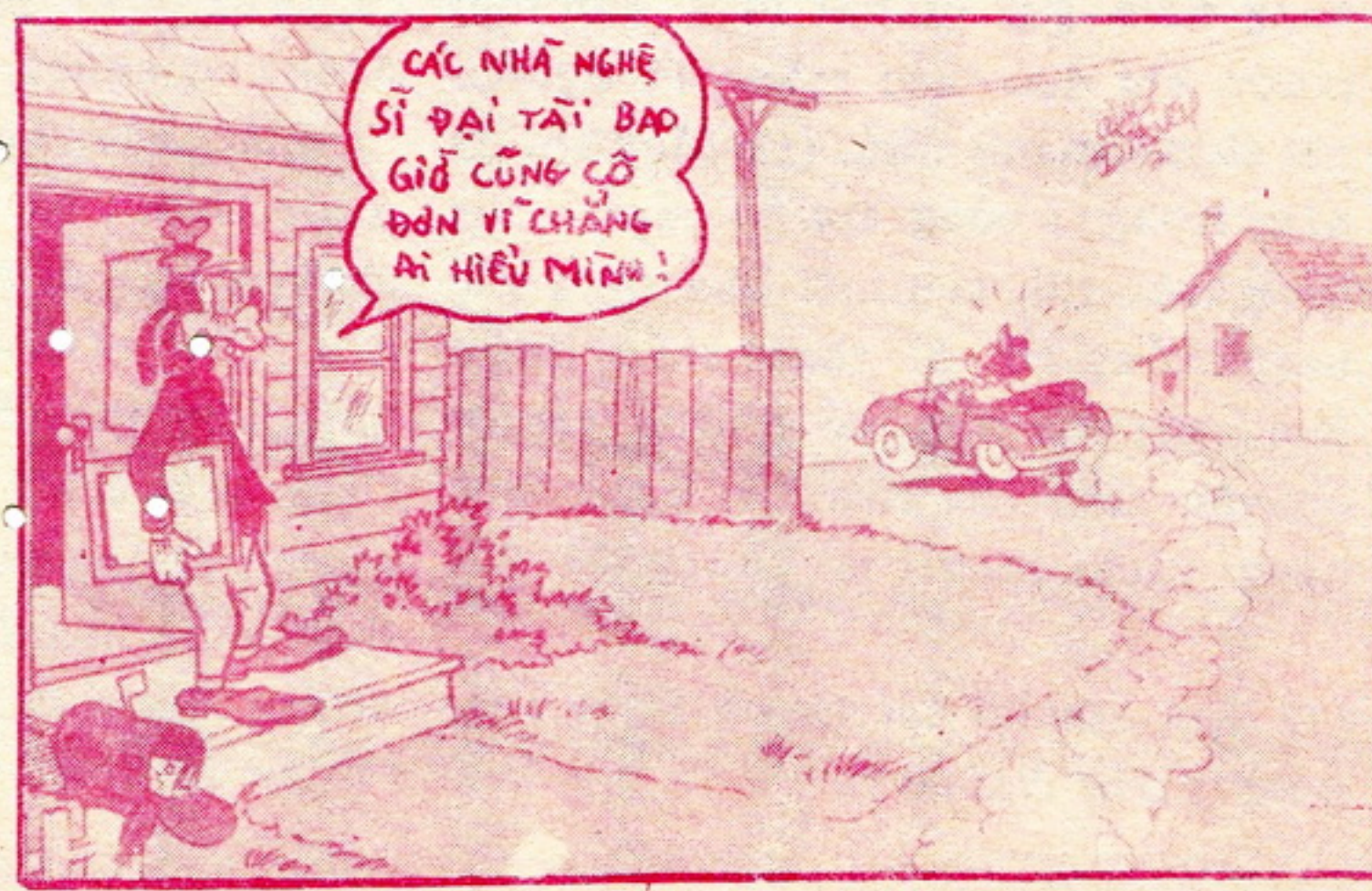
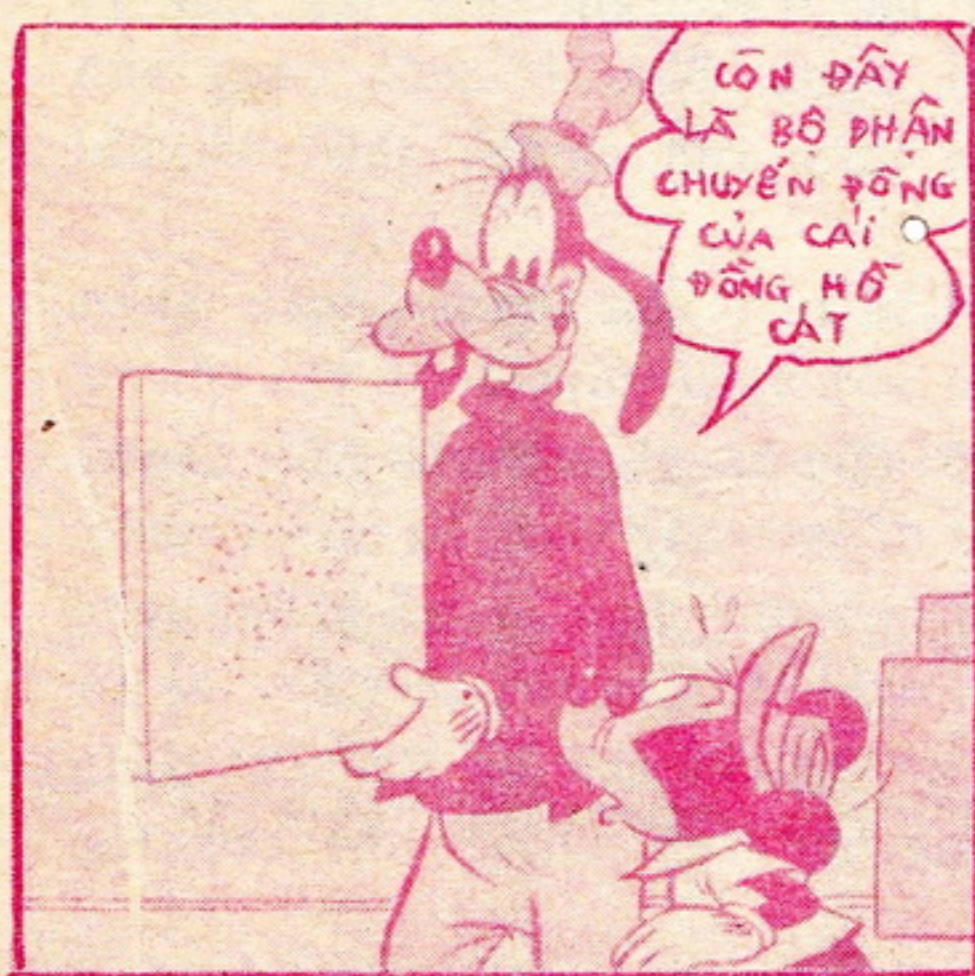
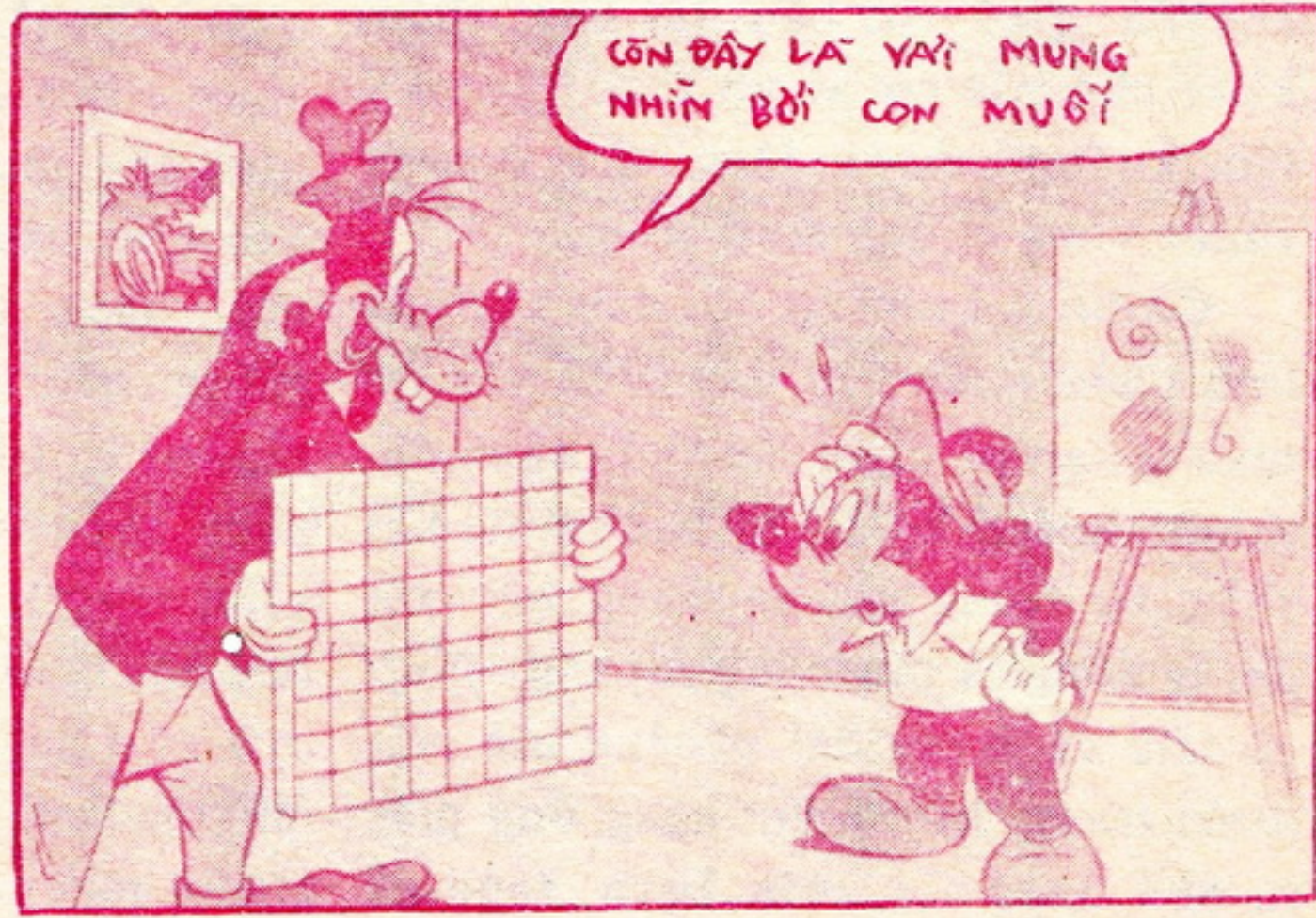
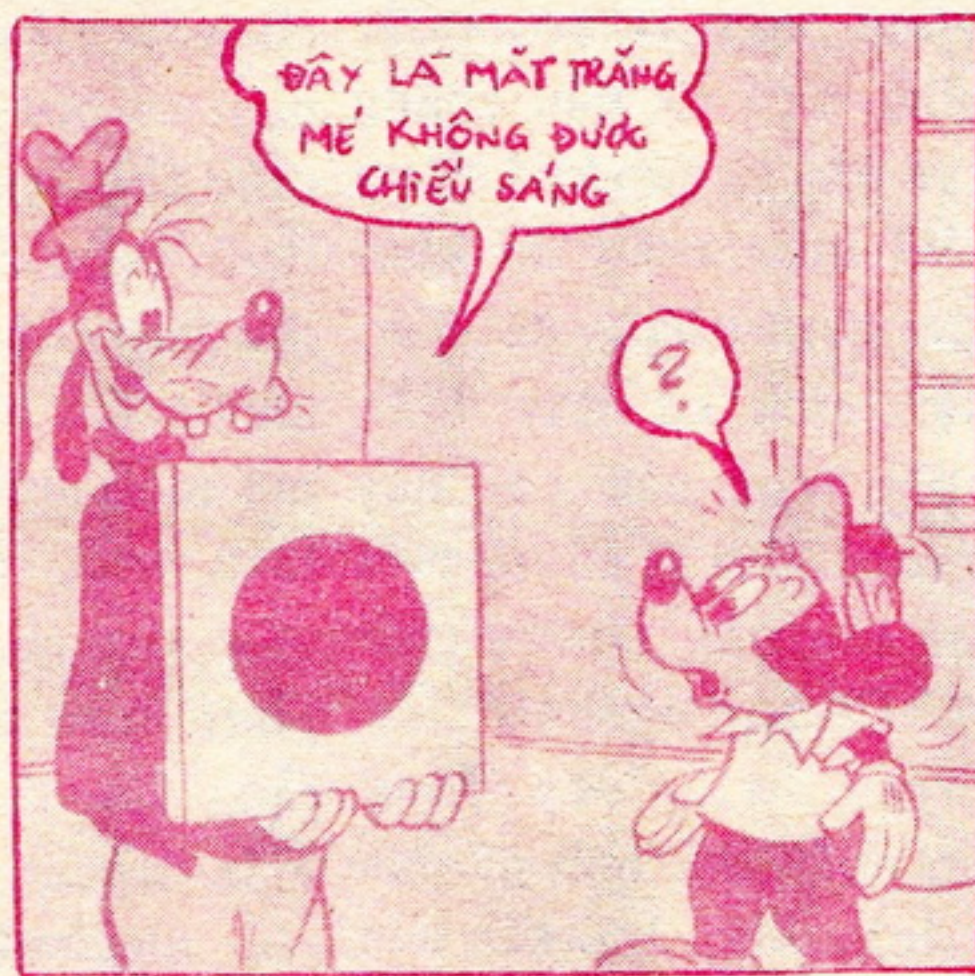
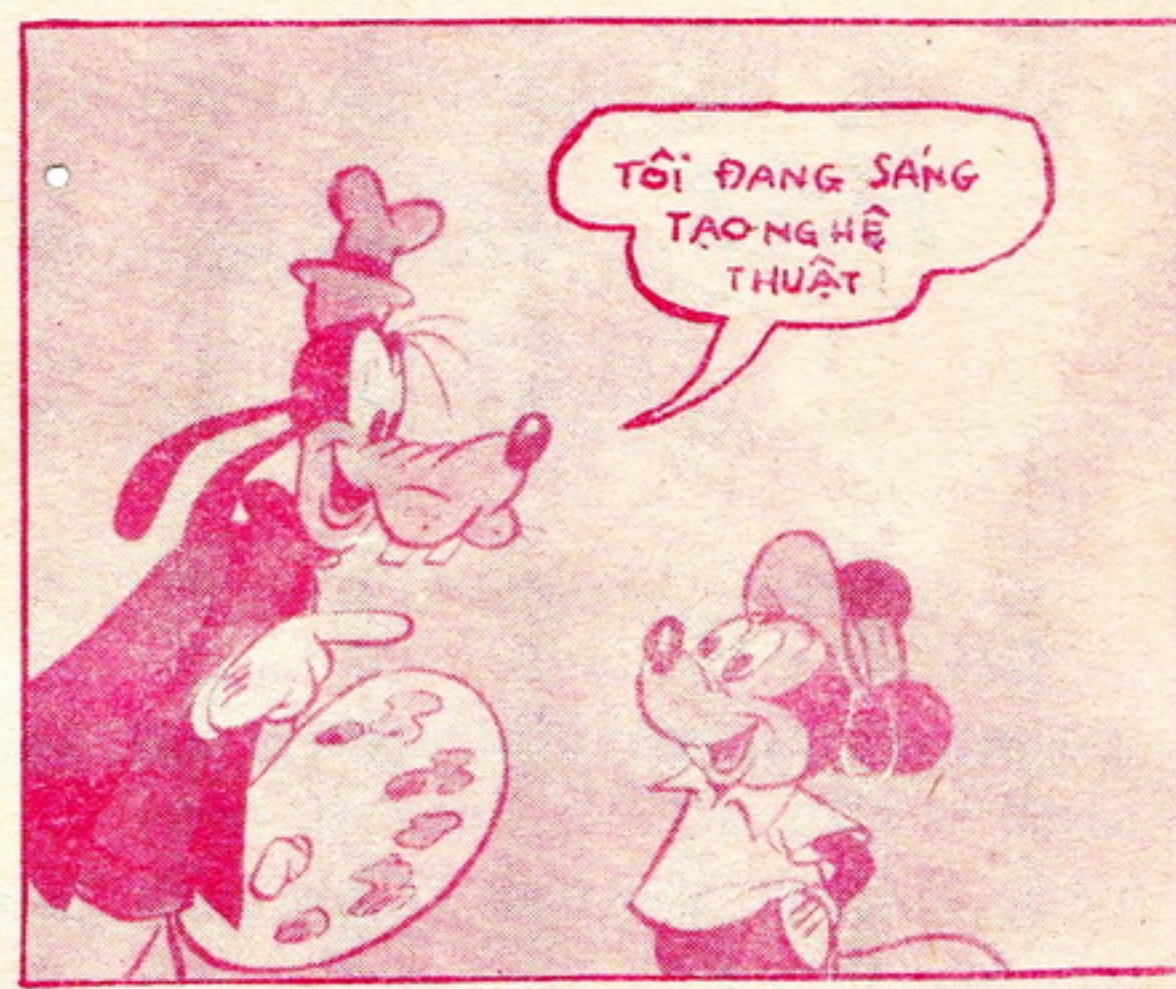
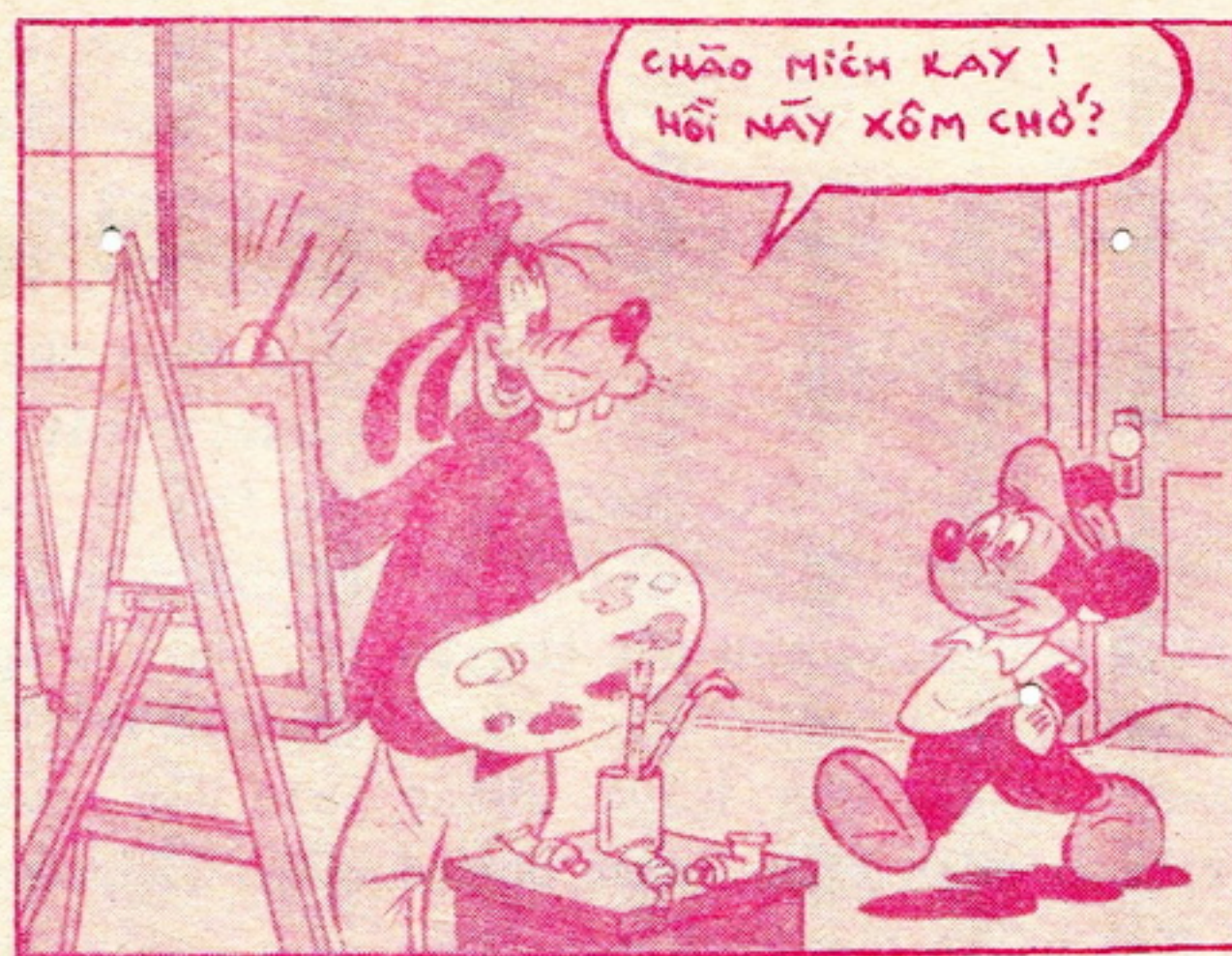
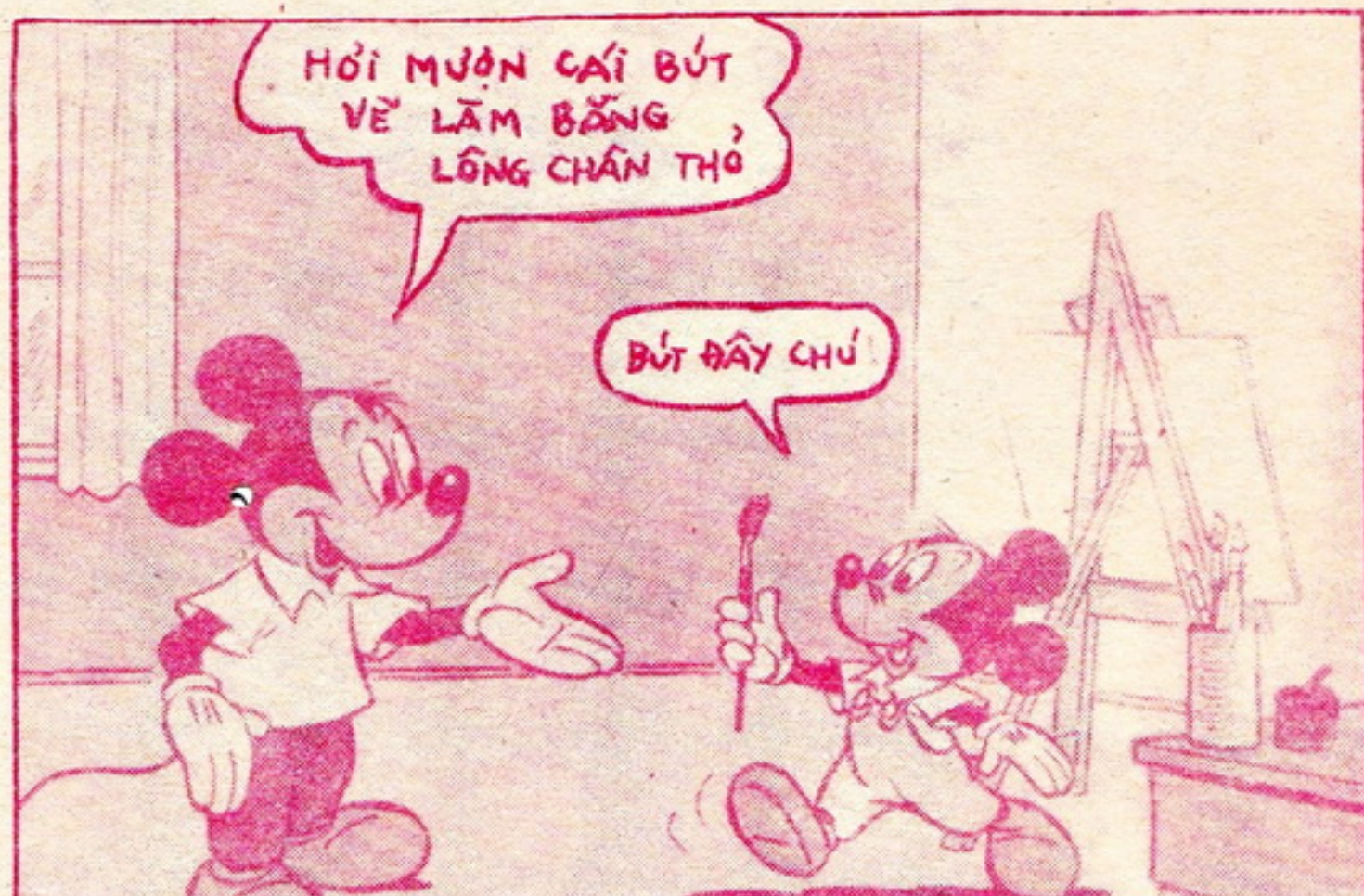
Ghi chú : Bạn chỉ cần đưa sáng
kiến mà không cần phải chỉ dẫn tỉ mỉ
cách làm.

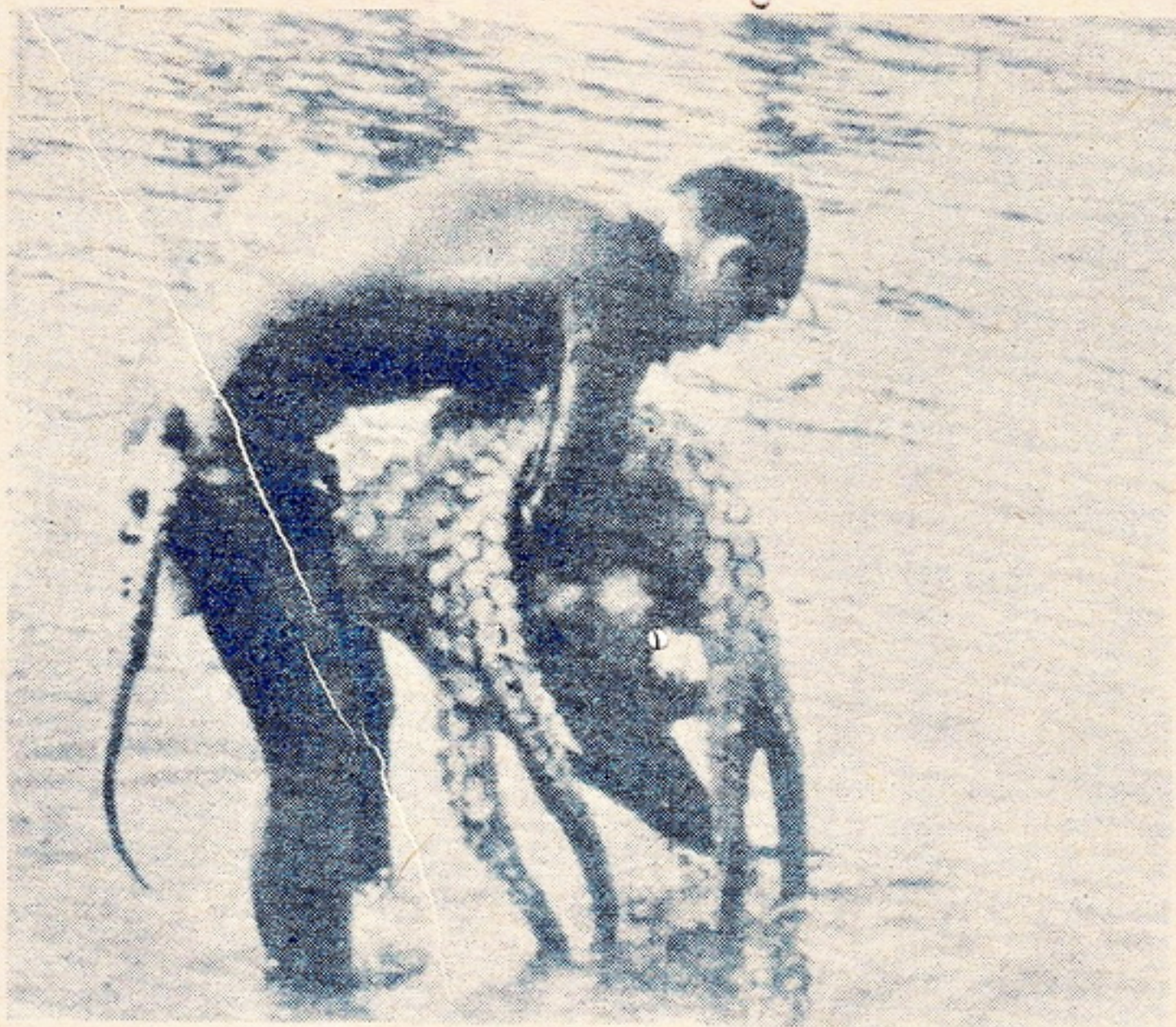

Đinh Gô

làm

HỌA SĨ

Bắt sống bạch tuộc BẰNG TAY KHÔNG

ĐẶNG HOÀNG

Đối với giới thuyền chài và thợ mò ngọc trai chuyên nghiệp thì ngoài cá mập là giống hung dữ nguy hiểm đã đành còn phải kể tới bạch tuộc loài thủy sinh đáng sợ thứ nhì chuyên gieo rắc bao tai họa thảm khốc cho bất cứ ai vô tình hay cố ý lặn xuống dưới lòng đại dương thuộc vùng chúng sinh sống.

Chính tại những nơi đây vách đá lởm chởm tiếp cận đáy biển với cơ man là san hô chen lẫn thủy thảo đó, thỉnh thoảng họ lại bị bạch tuộc bắt thần từ trong những hang hốc tối âm u xông ra tấn công tới tấp. Nhờ có tám cánh tay dài ngoẵng mà mặt dưới trang bị nhiều hàng ống giác to nhỏ mọc chi chít, bạch tuộc dễ dàng nắm giữ và hút máu con mồi trước khi đưa vào mồm để nghiền nát thành mảnh nhỏ. (1). Một khi đã nằm trong « vòng tay âu yếm » của bạch tuộc rồi, con mồi khó vùng vẫy hoặc chống cự để thoát thân được lắm, vậy mà vẫn có những người chuyên môn đùa rờn với bạch tuộc bằng cách lúng túng tìm chúng để bắt

sống bằng tay không như câu chuyện dưới đây.

Người ta lấy làm lạ là không hiểu tại sao miền biển Puget Sound (Hoa Kỳ) lại có lắm bạch tuộc đến thế. Có lẽ vùng này là nơi « đặc thủy » nên chúng mới từ đâu chẳng hiểu kéo nhau về đây tụ tập khá đông đảo như vậy. Về mùa xuân thì khỏi nói, bạch tuộc gặp nhau để gieo giống nên chật ních cả đáy biển. Người ta bắt gặp con nào con nấy nặng tới bốn mươi lăm ki-lô và mỗi cánh tay dài tới sáu bảy thước chứ đâu có ít ỏi gì. Chúng ngang nhiên đùa rờn hoặc ngao du đó đây trong khu vực coi như « bất khả xâm phạm » trước mắt các đoàn viên hội săn bắt cá dưới nước ra cái điều họ chẳng đáng cho chúng quan tâm tới.

Biết vậy, hội săn bắt cá dưới nước bên tổ chức từng nhóm chuyên viên đi bắt sống bạch tuộc chơi. Tất cả đều được trang bị loại quần liền áo (giống kiểu của các phi công vận mặc) bằng cao su dày nhưng không quá cứng, bó sát lấy thân mình hầu dễ dàng soay sở dưới nước. Ngoài đôi găng tay cũng bằng cao su và chiếc mặt nạ đặc biệt giúp

họ có thể lặn sâu thật lâu (chừng hai tiếng rưỡi đồng hồ), các chuyên viên này không mang theo bất cứ một loại vũ khí nào. Mỗi lần hoạt động như vậy, họ họp thành từng nhóm ba người thay nhau quần thảo làm sao cho bạch tuộc mệt lử, nghĩa là tới tận lúc « anh chàng nhũn như con chi chi » hết chống cự nổi rồi bị tóm cổ mới thôi.

Lý thuyết thì đơn giản như vậy. Nhưng thực tế, công việc này rất nguy hiểm, nhất là lúc người đầu tiên tìm kiếm rồi lại gần chỗ bạch tuộc ẩn núp. Họ phải như hay cố « rút » bạch tuộc ra khỏi vách đá. Tuy nhút nhát và hề thấy bóng người là lần tránh cho nhanh, nhưng khi bị dồn vào đường cùng, bạch tuộc phản ứng mãnh liệt. Tất nhiên đời nào nó chịu thua ngay. Để tự vệ, bạch tuộc « quất » một vài cánh tay vào mặt đối thủ để làm rối mắt và hất ngã kẻ thù trong lúc những cánh tay còn lại thò ra quấn chặt lại. Cứ sự thường thì kẻ như hết cách thoát thân nếu người nào đó bị bạch tuộc « ôm chặt trong bao vòng tay âu yếm » của chúng, nhưng với các chuyên viên này không có gì đáng ngại cả bởi lẽ lớp cao su đã che chở thân thể nên bạch tuộc chẳng hại nổi họ. Bạch tuộc càng cố sức ghi chặt đối thủ bao nhiêu càng thêm mệt bấy nhiêu. Cả hai cứ giằng co chán chê mê mồi, và tất nhiên thấy chẳng có hiệu quả, bạch tuộc vừa chống cự vừa tìm cách thoát thân bằng cách phun mực tùm lum. Bạch tuộc quên rằng đối thủ cố tình ôm chặt lấy một trong những cánh tay nó để rồi nhường « con mồi cho người thứ nhì trước khi trời lên thờ và nghỉ ngơi. Người cuối cùng sửa soạn thay thế người thứ hai khi cần v.v...

Lần lượt ba chuyên viên quần thảo với bạch tuộc ở độ sâu chừng mười lăm hai chục thước. Mỗi người hoạt động trong vòng ba mươi phút. Nếu quá thời hạn ấy mà không thấy bạn ngoi lên, người kế tiếp, và có thể cả người thứ ba lập tức nhào xuống trợ lực. Đúng như câu tục

(1) Xin xem lại bài nói về Bạch Tuộc trong Thiếu Nhi số 70

ngữ Việt-Nam : « Hai đánh một chẳng chột cũng què », một mình bạch tuộc làm sao cứ nổi liên tiếp ba đối thủ lợi hại vì có thì giờ nghỉ ngơi dài sức hơn. Ngược lại, các chuyên viên cố gắng né tránh đề khỏi tuột bao tay và rơi mặt nạ. Bằng mọi cách, họ không gây một chút thương tích nào trên con vật ngoài mục đích bắt sống.

Thường thường mỗi cuộc săn bạch tuộc như vậy kéo dài hàng mấy tiếng đồng hồ mới có kết quả. Nhưng sau khi cân, đo chiều dài, sức nặng và chụp ảnh với bạch tuộc làm kỷ niệm xong, ai nấy vui vẻ buông thả bạch tuộc trở về với giang sơn của nó là biển cả mênh mông để sửa soạn một cuộc săn bắt khác cho những lần khảo sát và tìm hiểu loài nhuyễn thể này mà thôi.

ĐẶNG HOÀNG

CÂU HỎI KHÓ TRẢ LỜI

Một chú hề gánh xiếc, hỏi toàn thể khán giả :

— Thưa quý Ngài, con voi và con muỗi có cái gì khác nhau ạ?

Toàn thể khán giả trong rạp suy nghĩ mãi, không biết chú hề hỏi mẹo gì đây, nên không trả lời được. Thế rồi chú hề đáp :

— Trời ơi, dễ quá mà quý Ngài không biết ! Con voi to hơn con muỗi !

THẮC MẮC CỦA EM

(Nếp theo trang 2)

Lớp keo có công dụng ngăn mực không cho thấm qua màn lụa, lúc in. Sau khi khắc bản xong, họa sĩ dán phim có lớp keo bằng acetone lên mặt lụa đã căng sẵn trên khung gỗ. Sau đó bóc bỏ miếng phim đi. Phần thủng là phần chất keo họa sĩ đã khắc bỏ, làm lụa sẽ để mực thấm qua. Phương pháp này in bằng tay, từng tờ và có thể in nhiều màu, mỗi màu là 1 bản lụa.

GIẢI ĐÁP Ô CHỮ SỐ 101

- 1— MAI
- 2— CÂN
- 3— THU — T
- 4— AI — TẠ
- 5— HAN — CHỮ
- 6— NANHVUỐT
- 7— XANH — EM
- 8— BẠCH — ÉN

DỌC :

- A— B
- B— XA
- C— NẠC
- D— HẠNH
- E— ANH
- G— TANH — E
- H— CHỈ — VEN
- I— MAU — CÚM
- K— AN — THỒ
- L— I — TAUT

KHÓ CHỊU

Bé nhăn mặt than với má :

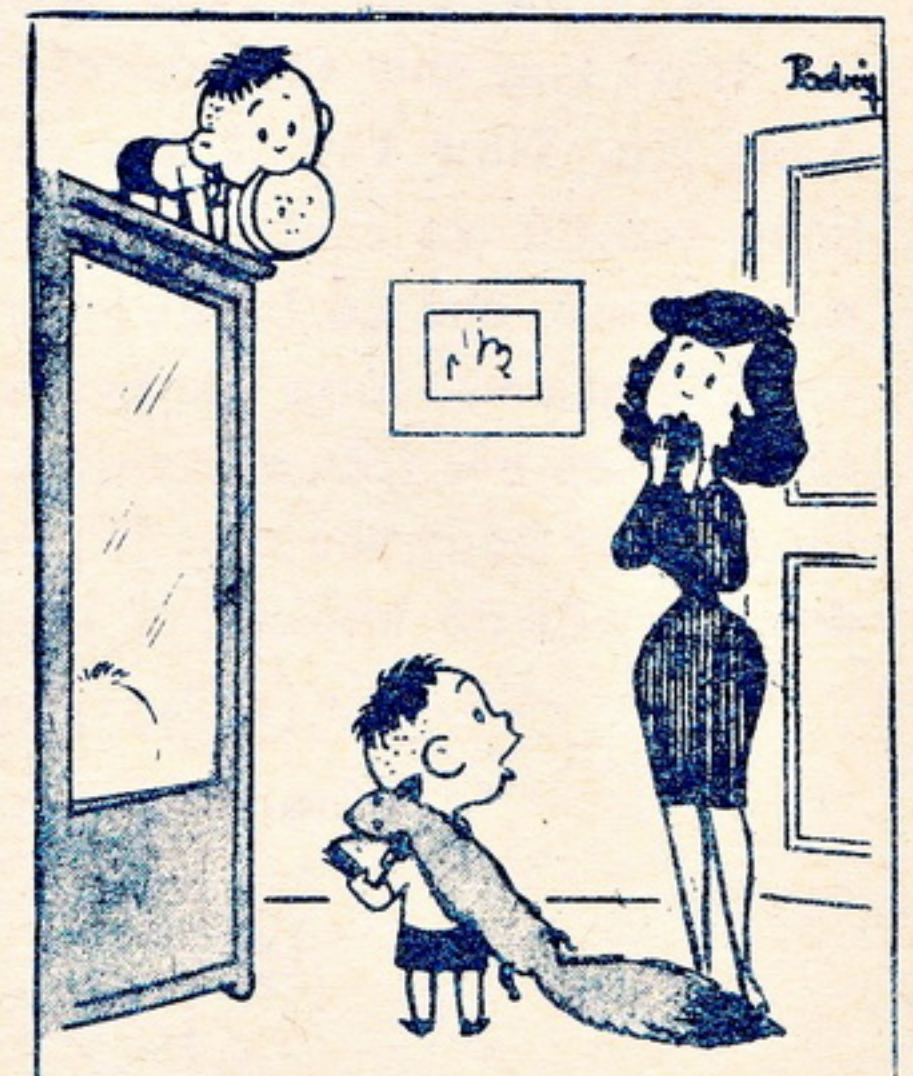
— Má ơi ! Con khó chịu quá.

Má hốt hoảng :

— Chết, khó chịu ở đâu vậy con ?

Bé vẫn nhăn mặt :

— Ở trong trường má ạ.

— Chúng con chơi trò con quạ và con cáo.

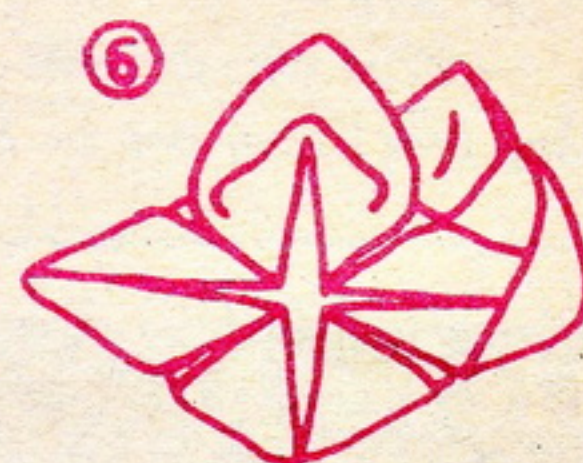
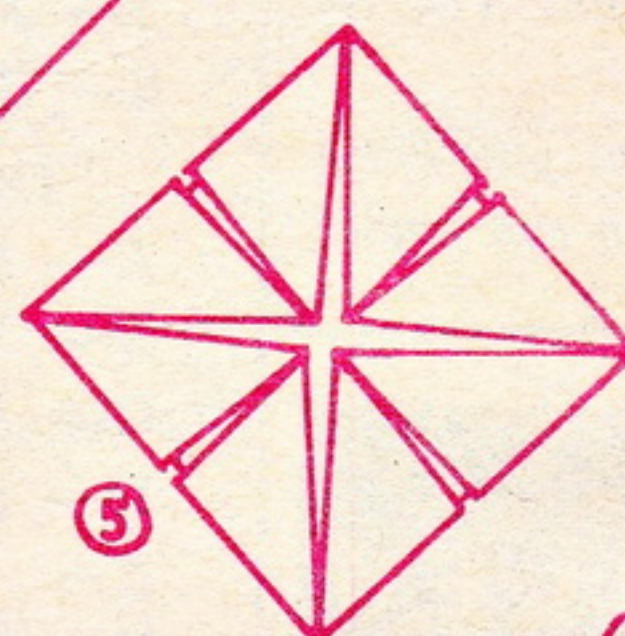
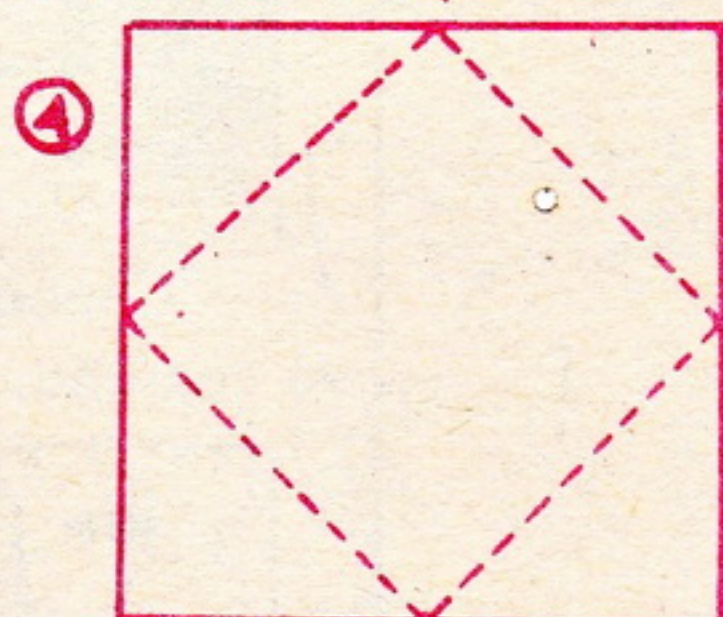
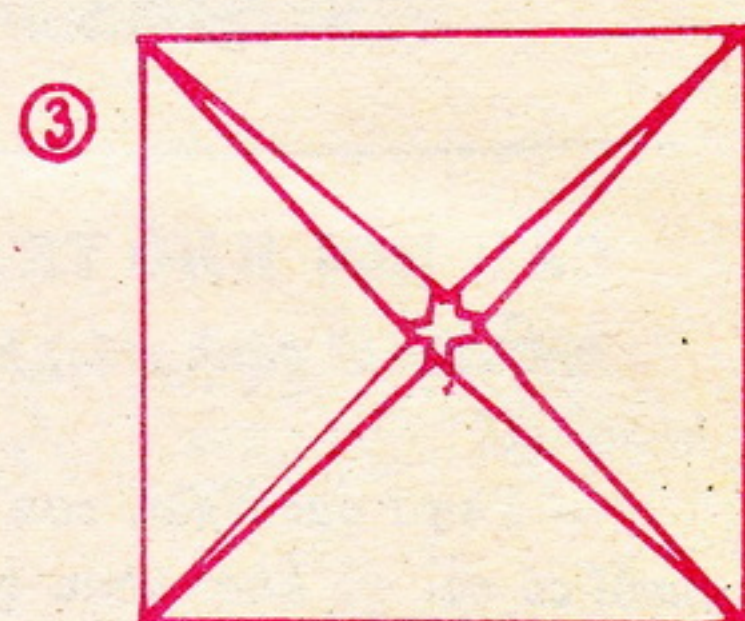
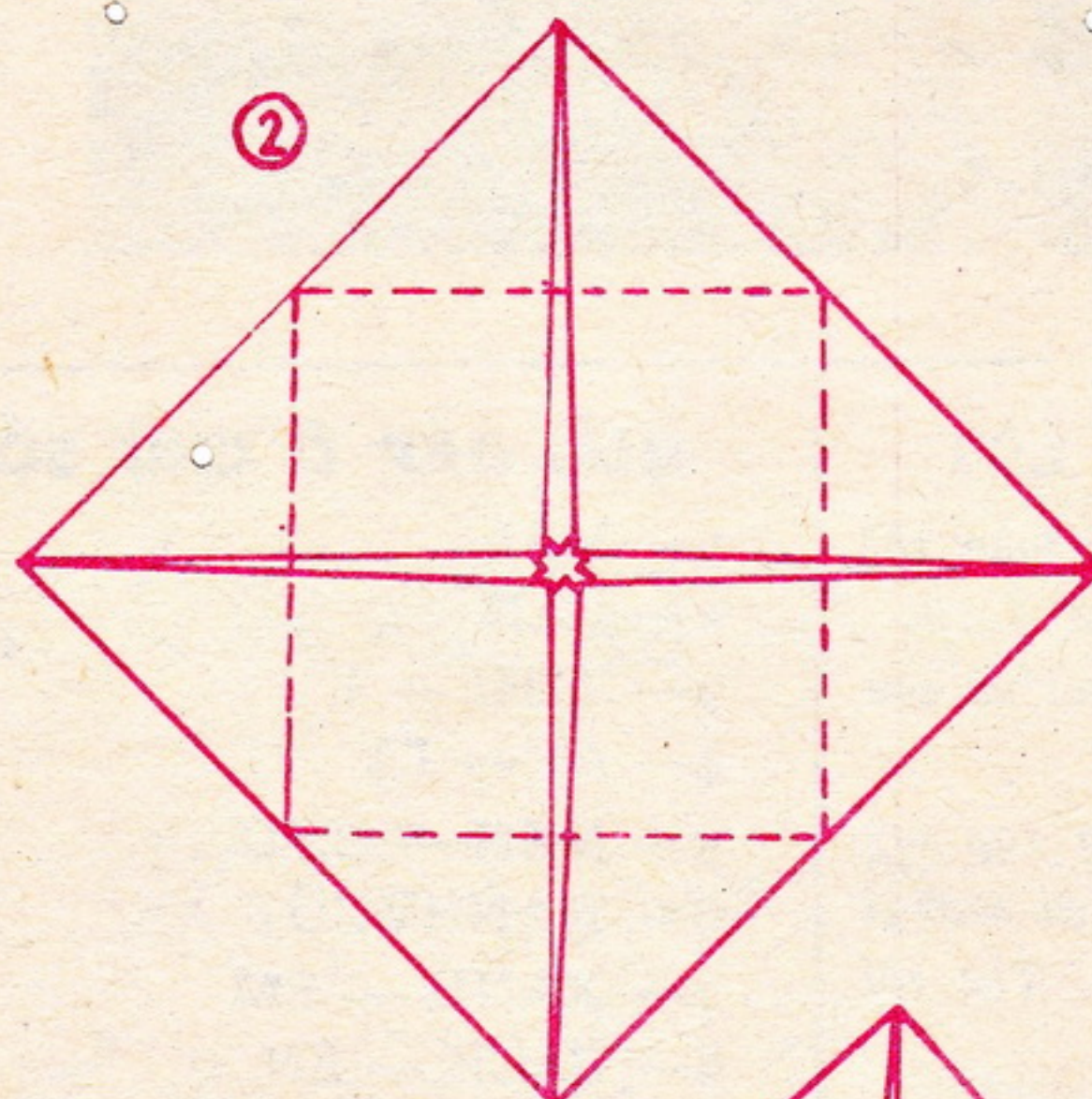
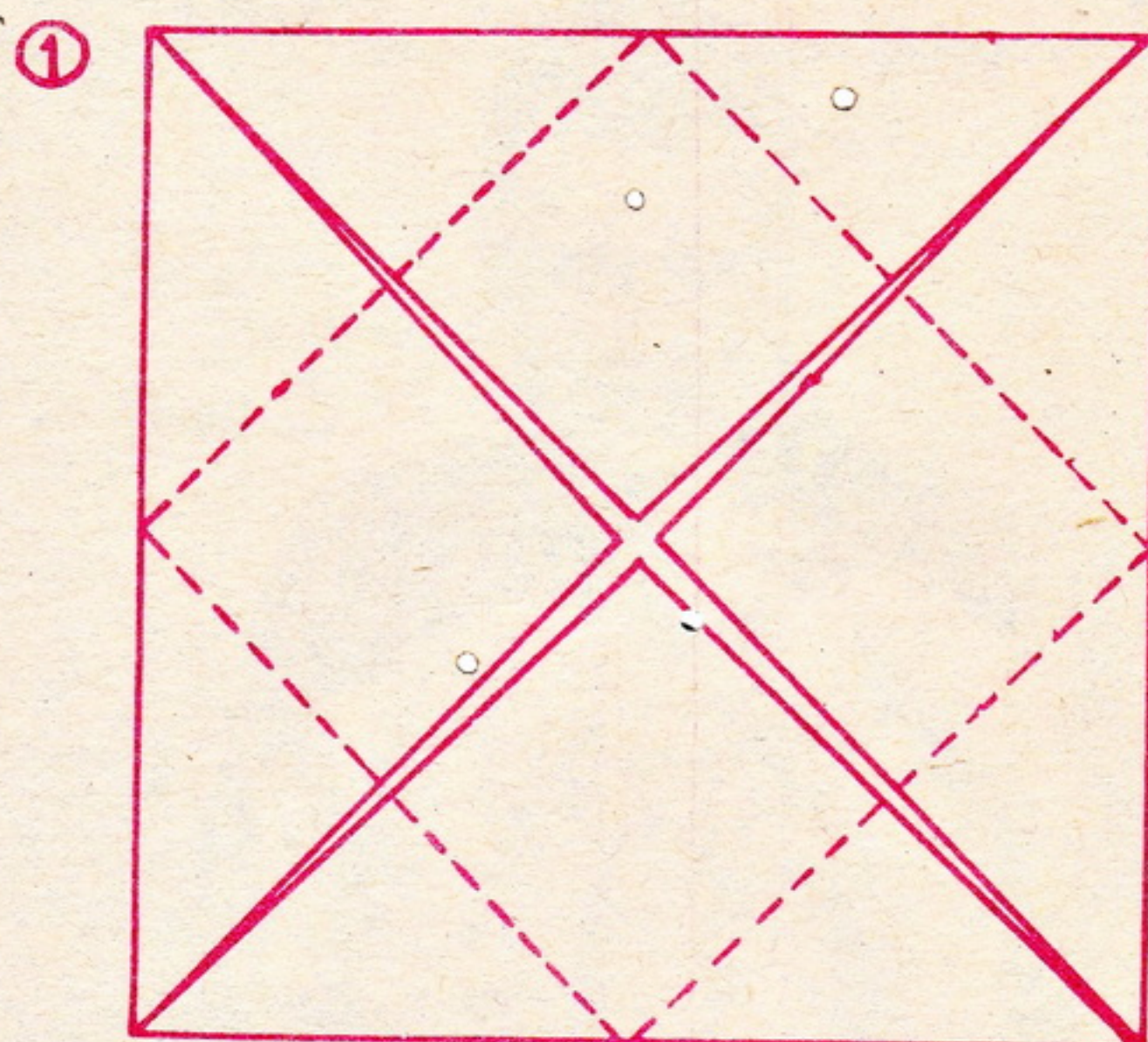
NGHỆ THUẬT GẤP GIẤY ORIGAMI

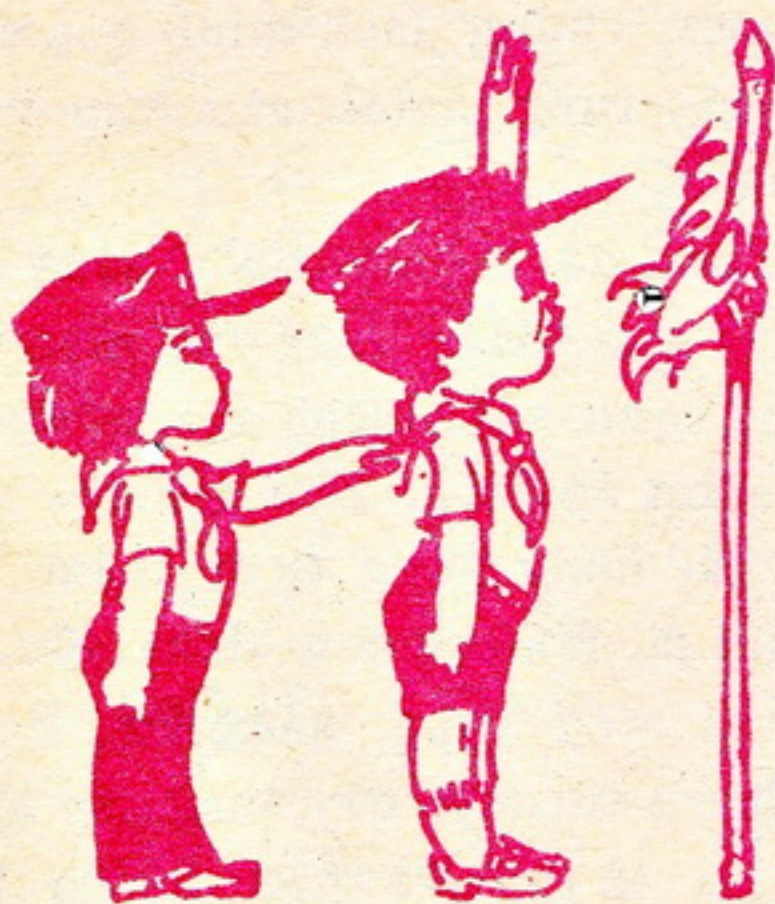
HOA SEN MÙA BẢO HIẾU

Các em dùng giấy pelure mỏng màu trắng hay hồng, vuông mỗi cạnh chừng 15 cm đến 20 cm (hoa đẹp nhất là xài cỡ 20 cm). Rồi xếp lần lượt theo các hình chỉ dẫn dưới đây :

Tới hình số 5, khó nhất là lúc bẻ. Các em đề tờ giấy đã gấp theo giống như trong hình (nhớ đừng đề lộn ngược). Lấy ngón tay cái của bàn tay trái tì chặt vào một góc vuông rồi dùng bàn tay phải bẻ ngược cánh ở dưới lên, đồng thời đem ngón tay cái đang tì sử dụng luôn đề nắn cho ngay (quan sát hai bàn tay trong hình vẽ. Lần lượt làm như thế cho đủ bốn góc. Mè bên dưới còn 8 cánh nữa, em lần lượt làm như thế cho các cánh dựng lên. Như vậy là em có một bông sen đủ 12 cánh nom rất đẹp mắt. Nếu ở chỗ có bề nước em có thể gắn nển vào lòng hoa sen rồi thả cho hoa sen nổi trên mặt nước. Nhớ thoa ở đáy bông sen một lớp nển đã đun chảy để nó khỏi thấm nước.

NGUYỄN TÙNG
(Theo Isao Honda)

KỶ LUẬT

Qua những thăng trầm của hơn một năm sinh hoạt, chúng ta phải công nhận rằng GĐTN chưa qui củ lắm; ngay cả kỷ luật cũng không thống nhất: nơi thì sát đá như nhà binh, nơi thì quá mức lỏng lẻo. Kỷ luật rất cần thiết cho sinh hoạt tập thể tựa như luật pháp cần thiết cho sinh hoạt quốc gia, cho nên hôm nay chúng ta hãy cùng nhau suy tư về hai chữ kỷ luật và kỷ luật của G.Đ. T.N. phải thế nào?

Kỷ luật là cấm đoán, trừng phạt; là đánh đập, nộ nạt người khác phải nghe theo? Phần đông người ta có thành kiến như vậy về hai chữ kỷ luật. Ngày nay, kỷ luật được hiểu là những ràng buộc, những kềm chế hành vi phóng túng của con người để cá nhân sống hòa hợp với tập thể. Đó là kỷ luật tự giác, thứ kỷ luật đặt căn bản trên ý thức tự do cá nhân và được thúc đẩy do sự bó buộc tinh thần chứ không do một cưỡng bách vật chất xã hội từ bên ngoài. GĐTN áp dụng kỷ luật tự giác tiến bộ trên.

Kỷ luật tự giác khơi dậy ý thức trách nhiệm, khả năng tự bó mình theo khuôn mẫu để đạt được mục tiêu. Kỷ luật tự giác làm cho cá nhân trọng điều thiện, yêu lẽ phải chứ không sợ sệt roi vọt, uy quyền thống trị. Có như thế thiếu nhi mới phát triển được tự chủ nội tại và ý chí mạnh mẽ. Do đó kỷ luật tự giác không tôn thờ chủ nghĩa hình thức. Kỷ luật tự giác dẫn dắt chứ không ép buộc thiếu nhi theo những tiêu

chuẩn phi lý vì con người ta không ai giống ai, cần phải mềm dẻo thích nghi với từng người lớn khác nhỏ khác... Vì luôn nhớ rằng con người không bao giờ hoàn toàn cả, có lúc cũng có lỗi lầm. Hãy nhắc nhở để người đó hối cải chứ đừng trừng phạt. Bồn phạt của người hướng dẫn một tập thể là phải tìm hiểu nguyên nhân đưa đến vi phạm kỷ luật xem ta có làm lỗi, sơ hở nào không trước khi xét tới người làm lỗi. Hãy xét xem cái gì thúc đẩy hành động làm lỗi đó. Cách hay hơn cả là tránh làm lỗi càng nhiều càng tốt. Tất cả phải thảo luận những điều nào không nên làm một cách thẳng thắn. Hãy tự đặt ra luật lệ cho chính mình. Con người khác con vật ở chỗ có tự do. Khi bị cấm đoán con vật không biết nói «không» cũng như hòn đá không thể không rơi xuống khi đã được tung lên. Con người khác hơn, con người có tự do, có khả năng lái mình theo hướng này hay hướng khác tùy sự lựa chọn. Khi chúng ta chọn gia nhập vào một tập thể, chúng ta phải chấp nhận những kỷ luật do tập thể đặt ra. Chúng ta có quyền nêu lên sự sửa đổi một cách dân chủ. Tôi gia nhập tập thể đồng nghĩa với tôi góp phần vào sự tạo lập các kỷ luật đó. Nếu chúng ta phủ nhận kỷ luật mà chúng ta đã chọn thì chúng ta đã hành động mâu thuẫn với sự tự do lựa chọn của chúng ta.

Kỷ luật thật quan trọng cho tập thể. Một lớp học ai muốn làm gì thì làm là một lớp học thất bại hoàn toàn; nhưng tập thể thanh thiếu niên không phải là ngục tù với vị cai ngục roi cầm tay sẽ sẵn sàng nện lên người làm lỗi. Khi tránh được hai thái cực trên chúng ta đã đi gần tới kỷ luật tự giác tiến bộ.

CƯỜI LÊN ĐI...

- * Số người chơi : Càng đông càng vui.
- * Nơi chơi : Trong phòng rộng, ngoài trời.

Cách chơi :

— Chia làm hai phe đều nhau, đứng hay ngồi đối diện nhau.

— Phe A nghĩ ra hai câu thật tức cười và đồng thời làm cả điệu bộ để chọc cười phe B. Những ai thuộc phe B nếu cười sẽ bị loại.

— Sau đó, tới phiên phe B chọc cười phe A.

Những ai thuộc nhóm A nếu cười cũng bị loại.

— Cứ thế thay nhau chọc cười. Phe nào bị loại hết trước là thua.

Đặc tính :

— Vui vẻ, thích thú.

— Luyện óc khôi hài, cử chỉ hài hước.

Ghi chú :

— Quản trò phải định rõ thời gian cho mỗi câu chọc cười của 2 phe.

CÂU CHUYỆN GÓP

* Số người chơi : Càng đông càng vui, nhưng đừng nhiều người quá (sẽ lâu giờ).

* Nơi chơi : Trong phòng, ngoài trời.

* Vật dụng : Mỗi người một tờ giấy trắng, một cây bút.

Cách chơi :

— Tất cả ngồi thành vòng tròn

— Khi nghe (còi) lệnh, mọi người sẽ viết lên giấy của mình một câu chuyện và giữ kín.

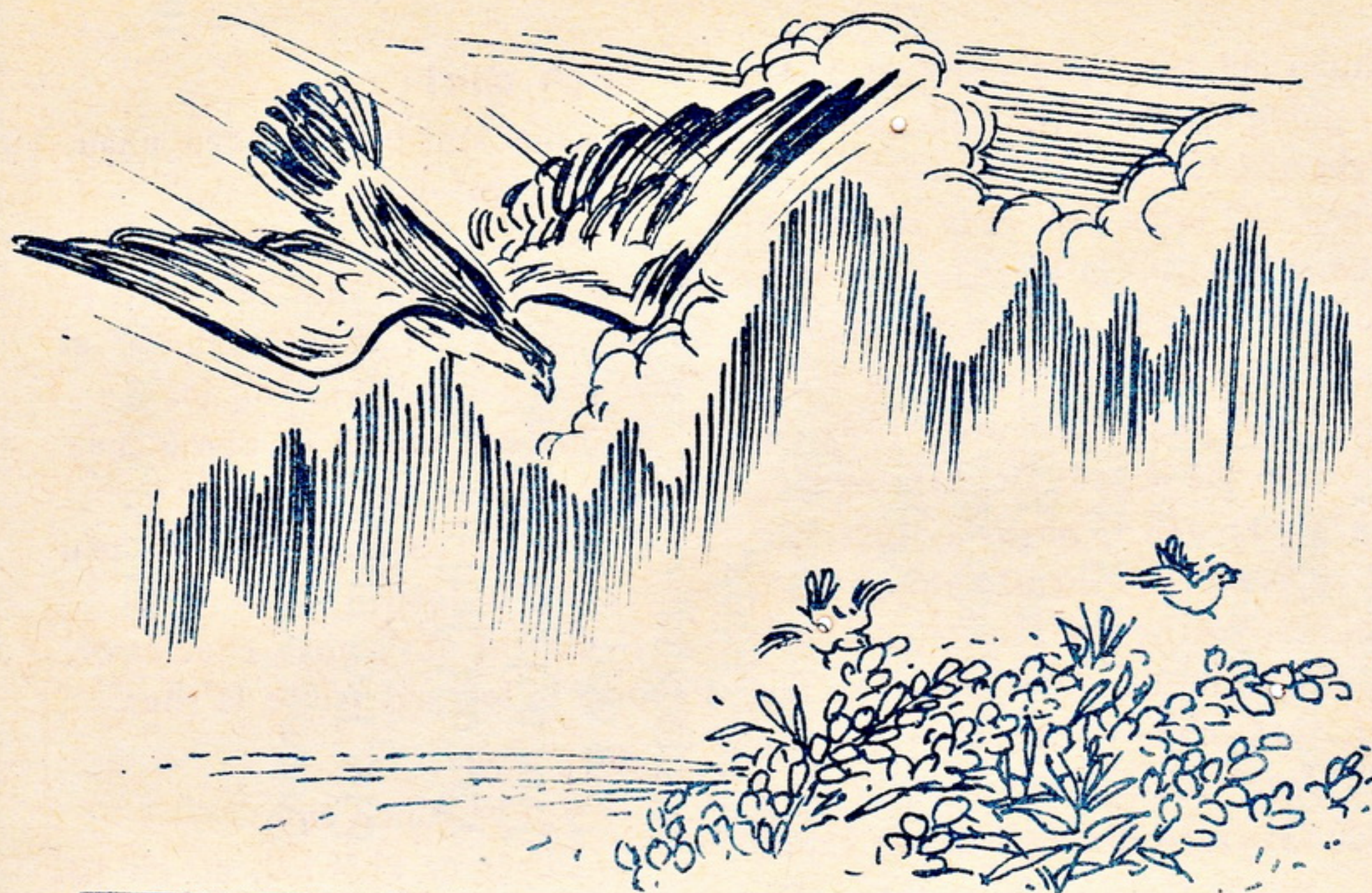
— Viết được vài hàng, mọi người cố gấp giấy lại cho kín câu chuyện của mình chỉ để chừa lại hàng cuối và chuyển sang người bên phải.

— Người bên phải sẽ căn cứ ý tưởng hàng cuối mà viết tiếp. Được vài hàng lại gấp như trước và chuyển cho người ngồi bên phải, người bên phải lại căn cứ vào câu cuối mà viết tiếp. Cứ thế tiếp tục cho tới khi chấm dứt. Quản trò sẽ thu tất cả giấy lại.

— Quản trò lần lượt đọc từng câu chuyện cho mọi người nghe.

Ghi chú :

Trò chơi không nên kéo dài quá.

MỘT HUYỀN THOẠI RỰC RỠ CHO cánh hoa mimosa

NGÔ BÁ CƯỜNG (phỏng dịch)

NGÀY xưa có một ông hoàng rất hãnh diện về khu vườn của ông ta. Ông cho trồng những loài hoa đẹp nhất và những loài cây quý nhất. Riêng chỉ có một cây chẳng lấy gì làm đẹp, chẳng có gì là quý mà cũng chẳng có hoa. Đó là cây Mimosa. Vì hồi đó loài Mimosa không có hoa. Nó thường đứng soi mình trong bóng nước bên hồ than thở: «Than ôi! Số ta sắp gần đất xa trời! Chẳng bao lâu nữa lão làm vườn sẽ chặt bỏ ta đi vì hình hài ta không tương xứng trong khu vườn tráng lệ này».

Sát bên cây Mimosa là một chiếc lồng chim lớn vô cùng. Ngoài những loài hoa thơm cỏ lạ trong vườn, chiếc lồng chim này cũng là một điều kiêu hãnh lớn thứ hai của ông Hoàng. Trong lồng chứa đủ loại hoàng yến, chúng được săn sóc như những ông vua con. Nan lồng bằng vàng, những hồ tắm bằng pha lê và những máng ăn bằng bạc chạm trổ. Chúng được ăn những loại hạt thật ngon, thật quý. Người làm vườn đem cho chúng những cây rau sà-lách tươi non nhất. Vậy mà những con chim yến quá sung sướng này lại còn than vãn: không bằng lồng với số phận sung sướng của chúng.

Cây mimosa thường nghe chúng than thở với nhau: «Chim lồng cá chậu có gì là sướng! Ước gì chúng mình được tự do bay bổng trong khu vườn thần tiên này như các đồng loại khác, và ăn tất cả những hoa trái trong vườn có phải sướng hơn là ăn mãi những cái hạt vô vị này không?»

«Thôi mà! các chú chim con ơi, đừng than như thế nữa: các chú có đầy đủ đề sung sướng! Hãy nghĩ đến những sự nguy hiểm ngày đêm chờ đợi các chú ở bên ngoài chiếc lồng này. Có gì sung sướng khi phải vất vả kiếm ăn mỗi ngày.. ngày thì làm mồi cho chim ó, đêm về thì khiếp đảm bởi những tiếng kêu của mấy con chim cú?...»

Nhưng những con yến khờ khạo coi thường lời khuyên của cây Mimosa và trả lời một cách hỗn sược:

«Chúng tôi chấp nhận tất cả miễn là được tự do.» Hoặc chúng quay ra bảo nhau: «Cái ông hay lên mặt thầy đời!».

Một hôm có một chiếc nan lồng bị gãy. Sự tự do đã đến với chúng. Và, lần lượt từng con, chẳng thèm đếm xỉa đến lời khuyên của cây

Mimosa, chúng lách mình qua chiếc nan gãy tung mình vào khu vườn bát ngát.

Hôm đó là một buổi sáng trời đẹp và mát. Mặt trời vừa mọc ném xuống cảnh vật những ánh nắng đầu Xuân ấm áp. Một cơn gió nhẹ mơn trớn các bông hồng tươi thắm dọc các lối đi. Những con chim yến, say sưa vui đùa trong nắng ấm, lừ-lừ, bay lượn từ cây này sang cây khác. Rồi, vì tò mò, và thích phiêu lưu, mỗi lúc chúng càng bay xa hơn và sau cùng ra khỏi khu vườn đến chân đến một quả núi thật cao. Trên đỉnh núi chói lóa ánh sáng, và những con chim yến muốn lên trên đó xem có gì.

«Những chú bé khờ khạo kia! Hãy mau trở về» Tiếng nói phát ra từ một con suối. «Các chú không biết là trên đó lạnh lắm sao? Và nơi đó là lãnh thổ của một con ó hung dữ. Các chú sẽ là mồi ngon cho nó.

Nhưng, những con chim nhỏ một lần nữa lại không chịu nghe lời, mà còn nói «Ai mà làm nhảm hoài?» khiến con suối tức giận không thêm nói nữa.

Chúng bay lên cao nhưng chẳng được bao lâu chúng phải ngừng lại, rất mệt. Rồi chúng bị lạnh, đề sười ớn, chúng đứng tụm lại trên cùng một tảng đá có nắng, tạo thành một mảng vàng lớn. Nhưng cái mảng vàng không phải là một hình ảnh quen thuộc của ngọn núi và đã làm cho con ó hung ác chú ý. Nó từ trên cao sà xuống:

«Ừa, hình như mấy chú gà con? Ha, chúng sẽ là một bữa ăn ngon cho gia đình ta...»

Nhưng thác nước ở trên đỉnh núi nghe thấy hết vội báo cho các chú chim yến: «Các chú chim con hãy coi chừng. Con ó đã thấy các chú rồi, nó sẽ bắt vài chú về ăn thịt.» Những con yến ngẩng đầu lên và thấy một bóng đen thật to đang sà xuống. Lần này chúng sợ thật, quá sợ, và chúng ráng hết sức bay thật mau. Chim ó đâm bổ xuống chúng. Chúng ráng bay mau hơn. Tim chúng đập mạnh đến nỗi chúng thở không

nồi. Một đám mây trắng bay qua che những con chim nhỏ được một lát, nhưng rồi chim ó cũng tìm ra được và rồi cuộc đuổi bắt lại tiếp tục. Cuối cùng, khi chúng tưởng sắp mất mạng thì chúng cũng vừa bay được vào khu vườn. Nhưng, trong lúc quá hoảng sợ, chúng quên mất chỗ nan lồng gãy mà chúng đã chui ra hồi sáng.

Chúng van xin những cây trong vườn :

«Chị Hồng ơi ! Che chúng em đi!»

Những cụm hồng từ chối : «Trời ơi, màu vàng không hợp với màu đỏ». Chúng quay sang cây phượng : «Bác Phượng ơi ! cho chúng cháu núp nhờ trong các hốc ở thân bác đi.» Cây phượng lạnh lùng : «Tại sao tôi lại phải che chỗ mấy chú ? Đồ ngu ! Ai bảo không chịu ở trong lồng. Nếu chim ó thấy mấy chú ở cạnh tôi, nó sẽ nổi giận và dùng móng cào rách thân tôi, như thế tôi còn gì là đẹp nữa !»

Những con chim yến nhìn nhau thất vọng, nhưng bỗng nhiên có một tiếng nói dịu dàng vang lại từ cây Mimosa : «Hãy lại đây, các chú bạn bé nhỏ của tôi, thu người cho nhỏ lại, tôi xấu như thế này sẽ không còn xấu hơn được nữa. Nếu con ó thấy chúng ta, thì tôi sẵn sàng chịu chung số phận với các chú. Những con chim run rẩy vì sợ hãi và hy vọng, rúc đầu dưới cánh và đứng bất động trên cây Mimosa. Chim ó bay lượn trên khu vườn, cặp mắt soi mói tìm tòi đàn chim yến. Nó không thấy những con chim yến đâu nữa. Nó chỉ quen với màu trong xanh của da trời, màu trắng toát

của tuyết lạnh, nên đã bị lóa mắt vì các màu sắc rực rỡ của hoa lá trong vườn. Nó không phân biệt được đâu là hoa đâu là chim trong khu vườn muôn màu đó. Tức tối, nó bay bổng lên cao và hét lớn : «Được lắm ! ta sẽ kiếm ra bọn mi ! Lát nữa ta sẽ trở lại.»

Suốt ngày hôm đó, đàn chim nhỏ không dám nhúc nhích. Nhờ chúng đậu trên cành cây Mimosa trông rất đẹp như đang trào dâng hoa. Những người dân quê qua lại ngang khu vườn đều ngạc nhiên trầm trồ :

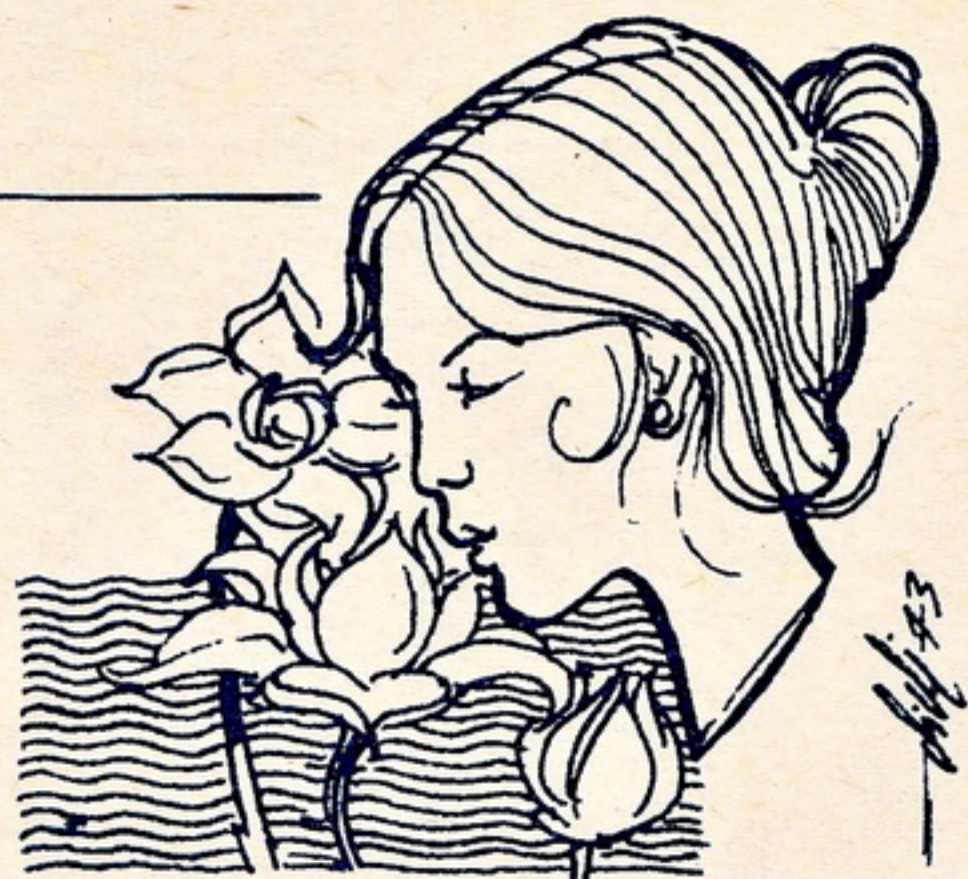
«Bạn có thấy cái cây bé nhỏ này không ? Nó trào dâng hoa, chắc nó là một cây quý lắm của ông Hoàng.» Những người dân quê đều đem câu chuyện cây Mimosa trào dâng bông kể lại cho chị làm bếp trong lâu đài, và rồi tin đồn đến tai ông Hoàng. Ông bèn ra cửa sổ đứng ngắm.

«Tuyệt !» Ông Hoàng nói, «người làm vườn của ta đã trồng được một loài cây quý. Không biết nó là loại cây gì !» Và cây Mimosa nhỏ bé mà từ xưa đến nay chẳng ai thèm ngó đến cảm thấy sung sướng vô cùng.

Rồi chiều đến, nhờ bóng tối của những cây cao, những con chim yến, mặc dầu hồ thẹn nhưng sung sướng, lần lượt chui về lồng. Cây Mimosa lại trở nên trơ trọi nhưng khi nghĩ đến nó đã cứu được các chú bạn nhỏ thì nó chỉ cảm thấy thoáng buồn. Nhưng Tạo Hóa đã thương cây Mimosa tốt bụng nên đã ban cho nó những cánh hoa rực rỡ như những bộ lông chim yến.

Từ đó về sau mỗi khi Xuân đến cây Mimosa lại nở những bông hoa tròn vàng rực rỡ và mềm mại. Ai thấy cũng phải tấm tắc ngợi khen.

SCARLETT.

NGHĨA MẸ NHƯ NƯỚC Ở NGOÀI BỀ ĐÔNG

Mẹ dậy từ sáng tinh sương
Mưa rơi nặng hạt con thương vô cùng
Tung chăn con nghĩ mộng lung
Mai sau xa cách vẫy vùng với ai
Mẹ tìm về chốn thiên thai
Qui y đức Phật trên đài hoa sen
Mẹ đây cực khổ trăm chiều
Thức khuya dậy sớm lo nhiều cho con
Rồi mai sức sống mỗi mòn
Phượng Hoàng gãy cánh chừ còn vui đâu
Tóc tiên ôi ! Đã đổi màu
Công ơn chưa trả tâm hồn bơ vơ
Con thì tuổi hãy còn thơ
Siêng năng gắng học để cho mẹ mừng

THIÊN-BẮT-HỮ

(Lễ Vu Lan — Mùa Báo Hiếu)

VU LAN KỶ NIỆM

Mơ về kỷ niệm ngày xanh
Va Lan năm trước mộng manh lơ hồng
Nhưng mà kỷ niệm thực nồng
Tình cha với mẹ như lòng biển sâu.

HOÀNG-DŨ-LINH

VU LAN TRONG CON

Mỗi đêm mỗi thắp đèn trời
Cầu cho cha mẹ sống đời với con

Ngày thơ ấu con chỉ thương có mẹ
Ôm bông hồng ru giấc ngủ thần tiên
Mẹ đi xa con ngóng tận đầu hiên
Dáng mẹ về, con mừng reo tim nhỏ
Đi học sớm mẹ dẫn ra đầu ngõ
Khuyết nẻo rồi mà mẹ vẫn cứ trông
Thương mẹ quá, mẹ ơi, mẹ biết không ?
Nhưng hư quá... con cứ hay làm lỗi
(Hề mẹ la là con làm mất đối)
Chờ lớn rồi thôi làm nũng xin tha
Cởi vớ cha sao nghe thật cách xa
Thời thơ ấu con không tình thâm thiết
Nghĩa thiêng liêng mà con nào có biết
Tội tình này ai chắt chứa cho sâu ?
Bóng Thái Sơn giờ đậm nét trong đầu
Cao sâu quá tình cha và nghĩa mẹ
Mùa Vu Lan gói quỳ con làm lễ
Cầu Phật Trời cho cha mẹ sống lâu
Bông hồng này mãi mãi thơm rất sâu
Con trân trọng cài trong con tim nhỏ.

TIÊU-TRÚC

ĐỒ PHƯƠNG KHANH phụ trách

Vườn hồng

Thư của em Q.A. — Đà Nẵng:

... Trong lớp em, các chị bạn tính tình kỳ dị quá chị ạ! Và có vẻ ganh ghét em lắm, vì tháng nào em cũng được ghi tên trên bảng danh dự, và phần đông các giáo sư đều mến thương em. Trong số ấy có một vị giáo sư đã nhận em làm con nuôi, nên em làm điều gì, các chị ấy và các bạn khác hay chế giễu và trêu em lắm. Nhưng lần ấy em tức muốn khóc luôn đấy, đề em nói chị nghe, xem chị tức không. Thí dụ, như đến giờ học em ngồi yên lặng nghe giáo sư giảng bài, nếu lo theo dõi bài thì mới hiểu bài và làm bài được, các chị ấy thì ngồi lo trò chuyện, và còn bảo em là một con chiên ngoan đạo. Những lúc lên văn phòng gặp các vị trong ban giám đốc nhà trường, và các vị giáo sư khác em đều cúi đầu chào thì các chị ấy hề nhau trêu em — « Ế! Tụi bây coi con A. nó làm tao tức cười quá, gặp giáo sư cũng chào, gặp tụi tao, thì tụi tao sẽ đông luôn như chẳng có gì » Em nghe xong muốn khóc ghê đấy, nhưng chị ấy quả là vô ơn bạc nghĩa. Chẳng những việc đó thôi mà còn nhiều chuyện khác nữa, thế nhưng em có giận các chị ấy đâu mà em vẫn vui vẻ như chẳng có gì. Mỗi lần trò chuyện với các chị ấy thì các chị ấy tìm câu đề nói móc em.

Có nhiều lúc em muốn làm một việc gì để cho các chị ấy đừng ghét

em nữa, nhưng các chị ấy vẫn ghét. Buồn ghê chị nhỉ!

Thưa chị, em có một người bạn thân, lúc đầu thì tánh tình rất tốt, nhưng sau này chị ấy bỗng nhiên đổi tánh, cùng hề nhau với các chị bạn khác trêu em. Những kỳ thi Đệ nhất, đệ nhị bán niên, nhìn thấy em mãi lo học, chị ấy rủ em đi chơi, em từ chối vì bận học, hẹn dịp khác. Chị ấy lại cười và bảo: « — Mày nên đi chơi với tao, học bài chán chết, mày học riết sẽ điên cho xem, hơn nữa con gái cần học gì nhiều, học nữa làm ông này hay bà kia, khi chết cũng trở về cát bụi chớ có gì ». Những lần như thế em đều khuyên chị nên lo học hành chị ấy không nghe mà còn mắng em nữa chứ, thế rồi kết quả không ngờ từ một học sinh trung bình, bây giờ chị đã sứt quá nhiều, còn riêng em kết quả rất tốt đẹp, được các thầy, cô khen. Chị ấy tức tối vô cùng, và đi nói xấu em với nhiều bạn khác, và lại nói: « — Ôi mình học tà tà được rồi miễn lên lớp chớ cần gì học giỏi, lãnh phần thưởng ít ỏi ».

Q.A. — Đà Nẵng

Trả lời:

Đáng lẽ, chị định dành câu hỏi của em trong số đặc biệt « Chủ đề Nhớ Ông Thầy ». Nhưng chị thấy cần phải trả lời em càng sớm càng tốt, vì không thể để cái quan niệm

sai lầm của những người bạn xấu kia đầu độc em được. Và lại, bài này cũng có liên hệ tới chủ đề Công Ông Cha Mẹ đó. Vì rằng cha mẹ sinh ra con, mong cho con nên người, mà muốn nên người thì phải nhờ ở các vị thầy dạy dỗ. Nay con cái vô lễ, không biết kính trọng thầy, không còn muốn được giáo dục cho nên người, thì còn hy vọng gì ở tương lai. Quan niệm rằng chỉ cần nghe giảng bài là đủ, khỏi phải học đạo làm người là lầm lẫn lớn, và sau này dù có trở thành chuyên viên gì gì nữa, đồng thời cũng chỉ là phường giá áo túi cơm, đầu óc không thể phát triển về tư tưởng để mà xứng đáng là một người được. Cha mẹ thấy tương lai con như vậy, phỏng có đau lòng không?

Ngày xưa, học trò rất trọng lễ giáo. Nếu người nào không giữ đủ Trung, Hiếu, Tiết, Nghĩa, Nhân, Lễ, Trí, Tín v.v... thì kẻ như không đáng làm người, bị xã hội khinh bỉ, ai chơi với người đó, cũng bị chê bai luôn, coi là không biết giữ danh giáo. Bậc thầy được tôn trọng vô cùng. Chỉ một hành động hỗn hào với thầy, là sẽ bị xã hội khinh ghét, không ai tin tưởng một người đã hỗn với thầy lại còn có thể trở nên người đàng hoàng được. Vai trò của thầy quá quan trọng trong nhiệm vụ đào tạo con người. Các bậc thầy được cả xã hội kính trọng, dù là thầy đồ, dạy vỡ lòng. Sự giáo dục về đạo đức được nâng cao như vậy, cho nên phải công nhận các cụ xưa ăn ở thật là đàng hoàng, nâng cao giá trị của loài người.

Hiện nay, một số người đã quan niệm sai lầm. Sự ăn ở chân thật, giữ đúng giềng mối của con người, thì bị chê cười là « cù lùn », Lưu manh, vô giáo dục đi học thì copie, thi cử thì quay phim, lại được cho là chịu chơi, là biết « thiên biến vạn hóa ».

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

Đó là sự sai lầm lớn lao nhất của một số các em bây giờ. Các hy vọng những em đó sẽ sớm thay đổi quan niệm về giá trị con người kéo mà hư hỏng cả cuộc đời.

Muốn học cho giỏi thôi, chưa nói tới vấn đề đạo đức, thì cũng phải lắng tai nghe lời thầy, chứ cứ mãi lo nói chuyện, không chú ý vào lời giảng thì không hiểu bài, kết quả sẽ càng ngày càng dốt, vì mình không tiến trong khi người khác vẫn tiến cuối tháng xuống hạng thấp, càng ngày càng đi vào con đường kém cỏi, điển hình là người bạn của em đang học khá, chỉ vì ảnh hưởng bạn xấu, thay đổi tính tình, ham chơi, nay cũng trở thành học kém, thật đáng buồn biết bao !

Ngồi học phải lắng tai nghe thầy là đúng, không có gì phải mắc cỡ với những người bạn xấu. Không thể vì đứng gần đồng rác, rồi mình mắc cỡ rằng: « Sao ta không hỏi thôi như rác ». Hãy nghĩ tới cha mẹ, nghĩ tới sự vất vả sớm khuya của cha mẹ, cho các em đi học, mong các em nên người, mà lắng tai nghe lời thầy, ngõ hầu học hành chóng tấn tới, từ cách đang hoang đường dẫn, đó là cách báo ơn cha mẹ thực tế nhất đấy, các em ạ.

Chị Đỗ-Phương-Khanh

Thực đơn kiểm ước

♣ SÁNG :

- Đậu hũ chiên sơ rồi om cà chua
- Cà muối
- Rau muống nấu với tương BẮC và gừng.

Nộm dưa leo sống

Vật liệu : (Món chay)

- 1/2 chén đậu phộng (50 gr)
- Dưa leo : 4 quả vừa vừa
- Cà rốt : 1 củ to
- 1 muỗng café muối
- Chút bột ngọt bằng hạt bắp
- 1/2 muỗng canh tàu vị yểu
- 2/3 muỗng canh giấm.

Cách làm :

Cà rốt gọt vỏ, cắt nhỏ bằng cây tăm. Dưa leo bỏ ruột, còn dày độ 3 mm, cũng cắt như cà rốt. Bỏ chung vào một tô, cho muối vào bóp kỹ cho mềm, vắt hết nước. Đậu phộng rang lên, giã nhỏ bằng nửa hột gạo, đổ vào dưa leo, cà rốt, thêm giấm, bột ngọt, tàu vị yểu vào trộn đều, nêm cho vừa ăn. Để chừng nửa tiếng cho ngấm là ăn được. Kém chua thì vắt thêm chanh. Thế là bạn có một món chay ngon rồi đấy.

CHÂU-LY

♦ CHIỀU :

- Đậu cô ve xào
- Thịt bò đảo cong ăn với rau muống chẻ trộn dầu dấm
- Thịt bò băm nấu với răm hành.

♦ Có một số em bảo rằng những thực đơn này không có gì là kiểm ước, và yêu cầu chị sửa lại cho đúng với tên. Không lẽ chị lại viết thực đơn chỉ có tàu yểu và rau luộc (như chị vẫn xài). Vậy các em hãy rút bớt món đi, lúc ăn càng thêm nhanh chóng, đã lợi thời giờ lại dễ tiêu, đỡ sinh bệnh, các em ạ.

Thở dục

Thâm hô hấp

Thâm hô hấp có nghĩa là thở thật sâu. Phép thở này giúp chúng ta đẩy hết thán khí trong người ra, và sau đó, chúng ta lại thở vào thật nhiều dưỡng khí. Thâm hô hấp có tác dụng như là chúng ta dùng nước để rửa căn nhà. Ở đây, chúng ta dùng hơi thở để thổi hết chất độc. Nên tập thở mỗi ngày ít nhất hai lần khi mới ngủ dậy và trước khi đi ngủ. Đó là những lúc bụng đói, tập rất có ích.

1— Các em hãy lựa nơi thoáng khí, ngồi xếp bằng hai tay để trên đùi, lưng thật thẳng như bức tường ngực ưỡn ra, sau đó bắt đầu thở ra.

Trước nhất, các em thót bụng lại thở ra, cứ từ từ thở ra mãi, càng lúc càng cúi đầu xuống cho cảm chấm ngực. Chừng đó, các em sẽ không thở được nữa, các em vẫn cúi như thế, mà làm bộ như muốn thổi tắt cây đèn ở trước mắt, các em thổi mạnh. Thổi như vậy tức là các em đã thổi hết thán khí ra, bây giờ, các em bắt đầu hít vào, từ từ, từ từ cho đầy phổi, rồi các em tự nhích hai vai về mé sau lưng, để cho ngực dễ dàng thu hút không khí. Rồi các em tự nhích cho hơi thở vào đầy bụng. Sau khi hơi thở tràn ngập thân thể, các em ngậm như thể trong vòng nửa phút, rồi các em lại từ từ thở ra như lúc nãy. Mỗi buổi tập hai mươi lần như vậy.

Thâm hô hấp đem nhiều dưỡng khí vào cơ thể, tận dụng cả những hóc kẹt của phổi, nếu các em chịu siêng năng luyện tập, chị tin chắc chắn chỉ sau một thời gian ngắn, các em sẽ khỏe hẳn ra. Mỗi khi mệt mỏi các em hãy tập theo phép này, các em sẽ thấy hết mệt ngay lập tức.

HÁT TRÊN NGÀY THƠ ẤU

Bé ngồi cắn cọng cỏ khô mơ ước
Ngon đôi này mai xanh cỏ thơm hương
Hàng hoa đại gác đầu im ngủ
Con chim quýt trời giọng hát vô
thường

Đề buổi sáng dưới tàng cây bóng mát
Ngồi học bài trong gió hát vi vu
Đề buổi trưa gối tay nhìn mây trắng
Đong đưa qua mấy nhánh lá xanh mo

Có buổi chiều tung tăng theo cánh bướm
Hát liu lo bài hát ngắn, đồng dao
Có buổi tối nằm đếm muôn tinh tú
Mơ sao về trong trang sách gối đầu

Cho bé hát giữa vầng trời hạnh phúc
Giọng tuổi xưa bé làm chiếc thuyền nan
Cho thơ ấu ngày thơ như câu hát
Chiều trên sông lóng lánh bóng nắng
vàng

Bé ngồi cắn cọng cỏ khô mơ ước
Ngon đôi này mai nắng lượn khắp nơi
Đề bé hát giữa đỉnh trời thơ ấu
Cho chim muông về vũ khúc tuyệt vời

THÔNG XANH

MẸ GIÀ

« Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một, như đường mía lau»
Mẹ già như gạo sọc nâu
Như dòng sữa ngọt, như màu hương hoa
Mẹ già như gió la đà
Như sóng uốn khúc, hiền hòa thàng năm
Mẹ già như ánh trăng rằm
Như bầu tinh tú, xa xăm dịu vời
« Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một, như đường mía lau»
Mẹ già như gạo trắng phau
Như hương lúa mới, như cau, như trầu
Mẹ già như đất hoa màu
Như sông xanh mát, như cầu Hiền
Lương

Mẹ già như bề đại dương
Như rừng xanh ngát, như Trường Sơn
cao.

HYỀN-THUY-VŨ

KHÉO TÍNH

Sáng nay ngày lễ Vu-Lan
Mẹ sai đi chợ, một ngàn cầm theo
Đầu tiên bước tới thịt heo
Mua ngay nửa ký chẳng kèo cò chi
Bước nhanh lại đến hàng nhì
Hành, cần cùng với ký mì nữa thôi
Lẹ chân về chóng cho rồi
Thức ăn làm sẵn, cơm sôi đầy tròn
Chốc rồi dọn ở nhà ngang
Thịt kho cùng cháo cho nàng em tôi
Giờ mời cha mẹ vào xơi
Nhưng vừa ngồi xuống mẹ tôi bật cười
Mọi người làm lạ hỏi người
«Vu Lan ăn lạt», mọi người cười vang
Nghe xong nước mắt hai hàng
Ướt công đi chợ cả ngàn bạc toi
Mẹ tôi: «chuyện đã lỡ rồi,
Vu Lan ăn mặn, con tôi nhứt mà!»

DUNG KIM ANH

ƠN SẦU

Con bé bỏng, chấp chùng từng bước nhỏ
Ngón tay tròn mút giữa miệng sữa thơm
Mẹ âu yếm nhai dứt từng muỗng cơm
Nuôi con lớn, bao tháng ngày tần tảo

Nhà mình nghèo mẹ nhường con cơm áo
Nhìn con cười mẹ cũng thấy vui lây
Lo con đau, mẹ héo hắt hao gầy
Mình con khỏe, mắt quầng thâm rớm
nước

Dạy dỗ con thơ mẹ cần răng roi vọt
Con giận hờn mẹ xa xót trong lòng
Có những ngày trời trở gió sang đông
Mẹ ấp ủ, ôm trong vòng tay ấm

Mẹ thân gầy hạ gội mưa nắng tắm
Đầm ngoài trời bắt ốc lạnh run run
Con ngoan ngoãn, học chăm mẹ đủ mừng
Nhìn con ngủ mẹ bồi hồi rung lệ

RONG TÍM
(Mây Tím)

TẠ ƠN

Em có đôi bàn tay
Một nụ cười tươi lẫn
Đề ôm trọn tình thương
Trong cuộc đời quá ngắn

Em có một mái nhà
Với thật nhiều mến thương
Em có ba lam lũ
Em có mẹ dịu hiền

Ngày ba đi sáng sớm
Giữa mưa phùn lạnh căm
Hay mùa hè khô nóng
Ba chưa thấy sờn lòng

Mẹ lão tần quang gánh
Sớm chiều bên phố buồn
Mẹ mong con mau lớn
Mong đời bớt gian nan

Bàn tay ba sạm nắng
Nhưng vẽ một thiên đường
Cho em vào hạnh phúc
Ngập tràn tiếng chim muông

Tiếng hát mẹ buồn phiền
Trong bài ca dao xưa
Nhưng cho em quýt luyến
Mái nhà tên Việt Nam

Oi! Em quá đủ đầy
Tình thương trong vòng tay
Em tạ ơn đời đã
Cho em giấc thơ ngày.

VI-VU

ĐỜI ĐỜI CÒN NHỚ

Một ngày vui tuổi nhỏ
Muôn vạn chim chóc ca
Rày những đôi mắt thơ
Mỏi ngoan như bóng hoa

Thời thần tiên yêu dấu
Tóc thơm như sữa mẹ
Bàn tay mềm hơi ấm
Cầm ô mai chua me

Mỗi sáng nay đến trường
Hồn dậy hương sách vở
Tim mây hồng nhẹ vương
Đi về trên lối nhỏ

Chân mềm đi trên cát
Em bé thật dễ yêu
Gió ngàn dâng ngàn ngát
Mộng mơ giữa buổi chiều

Em ngoan em chăm học
Cô khen cô xoa đầu
Mẹ thương nhiều trái cóc
Ba cho vài chùm dâu

Rồi câu thơ em viết
Mới vụng về làm sao
Nhưng thật thà em biết
Là hay nhất trần gian

Giờ tuổi ấy xa rồi
Ngày xưa là thời bé
Giờ em vừa lớn khôn
Hơn ngày xưa một chút

Ờ tiếc nuôi ghê cơ
Làm sao em níu được
Hồn nhiên thời bé thơ
Và dáng xinh chim tước

Năm nay học lớp cao
Tuổi nhiều lên đi rồi
Nhưng em nhớ năm nao
Của một đời mộng ngời.

(cho tôi của ngày lên 7 xa xưa)

NGUYỆT-THANH

(bn Giảng Mơ, Tam Kỳ)

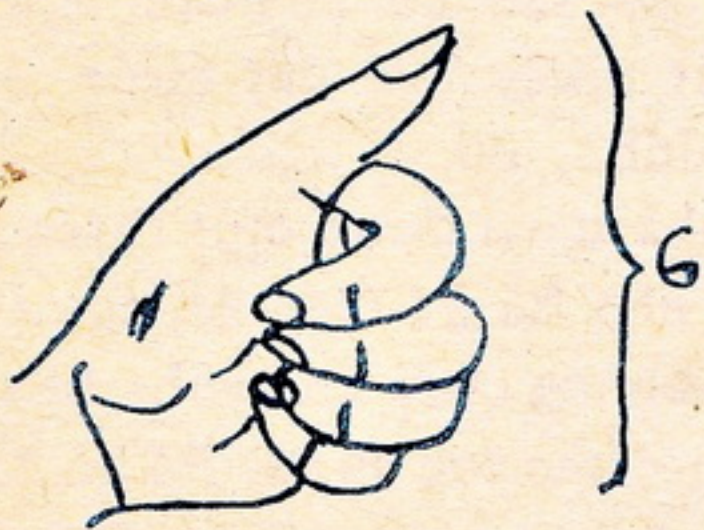
HỌC CỬU CHƯƠNG VỚI MƯỜI NGÓN TAY

Riêng tặng các bạn nhỏ Tiểu học của tôi và một thời thơ ấu.

NAY bạn, sinh ra, nếu không tật nguyên, ai ai cũng có 10 ngón tay. Tay có ngón ngắn ngón dài nhưng công dụng của cả mười ngón tay thì thật là vô cùng vô tận. Tay dùng để sờ, mó, cầm nắm .. Nhờ có tay ta múc gầu nước ta uống ta bưng bát cơm ta ăn. Với bàn tay màu nhiệm nhạc sĩ phỏ lên những âm thanh làm cho tinh thần sáng khoái, nhà giải phẫu hàn gắn vết thương giúp cho cơ thể lành mạnh kiên cường. Xưa kia, người thượng cổ có lẽ chỉ biết nhờ mười đầu ngón tay mà tính toán những công ăn việc làm trong đời sống hàng ngày của họ. Ngày nay không phải các cụ ta cũng thường «đánh tay» để tính tuổi của con, cháu ư? Ở học đường, bây giờ cũng như bao giờ, mười ngón tay vẫn là những dụng cụ rất tốt để giúp cho chúng ta học tính, nhất là tính cộng và tính trừ. Dưới đây, chúng ta xin trình bày thêm rằng, bạn có thể dùng ngón tay mà học bảng cửu chương một cách mau thuộc.

Phần học tính, tất phải thuộc lòng bản cửu chương đầu, còn các chương sau bạn sẽ dùng ngón tay mà học như sau này, chắc thế nào cũng thấu được kết quả dễ dàng và nhanh chóng.

Trước hết, bạn để hai bàn tay lên trên bàn, các ngón tay nắm chặt lại. Đoạn, lại thò dài ngón tay cái ra mà đếm là sáu, rồi lại thò dài ngón tay trở ra mà đếm là bảy, rồi lại thò dài

ngón tay giữa ra mà đếm là tám, vân vân, nghĩa là bàn tay nào cũng có 5 ngón rồi, nay tính đến sáu thì thò dài một ngón, tính đến bảy thì thò dài hai ngón, vân vân, cứ làm thế mãi cho đến chín, dù làm tay mặt hay tay trái cũng thế cả.

Bây giờ bạn tính xem 7 lần 8 là bao nhiêu, thì ắt một tay chúng phải chỉ số 7 (hai ngón tay thò dài và 3 ngón nắm lại) và một tay phải chỉ số 8 (3 ngón thò dài với hai ngón nắm lại) chỉ có thể thôi, bạn đã tìm ra được số thành của 7 lần 8 là bao nhiêu rồi đó. Xin bạn chờ vội ngạc nhiên. Sao vậy? Vì rằng điều cốt yếu là bạn nhớ rằng những ngón tay thò dài chỉ hàng chục, những ngón tay nắm lại chỉ hàng đơn. Theo thí dụ tên, tay trái của bạn chỉ số 7 (nghĩa là 2 ngón thò dài và 3 ngón nắm lại) tay mặt bạn chỉ số 8 (nghĩa là 3 ngón thò dài, 2 ngón nắm lại). Cả 2 Bàn tay có 5 ngón thò dài (2+3) ta kể là 5 chục (50); còn có 3 ngón nắm lại ở tay trái và hai ngón nắm lại ở tay phải, ta đem hai số 3 và 2 nhân lẫn nhau xem được bao nhiêu ($3 \times 2 = 6$) rồi cộng với 5 chục đã tìm ra ($50 + 6 = 56$) thế là bạn đã tìm ra tích số vậy. Thế có phải 7 lần 8 là 56 không?

$$\begin{array}{l} \text{Ngón tay thò dài: } 2 + 3 = 5 \quad 50 \\ \text{Ngón tay nắm lại: } 3 \text{ và } 2 \\ \quad (3 \times 2) \quad 6 \\ \hline 7 \times 8 = \quad 56 \end{array}$$

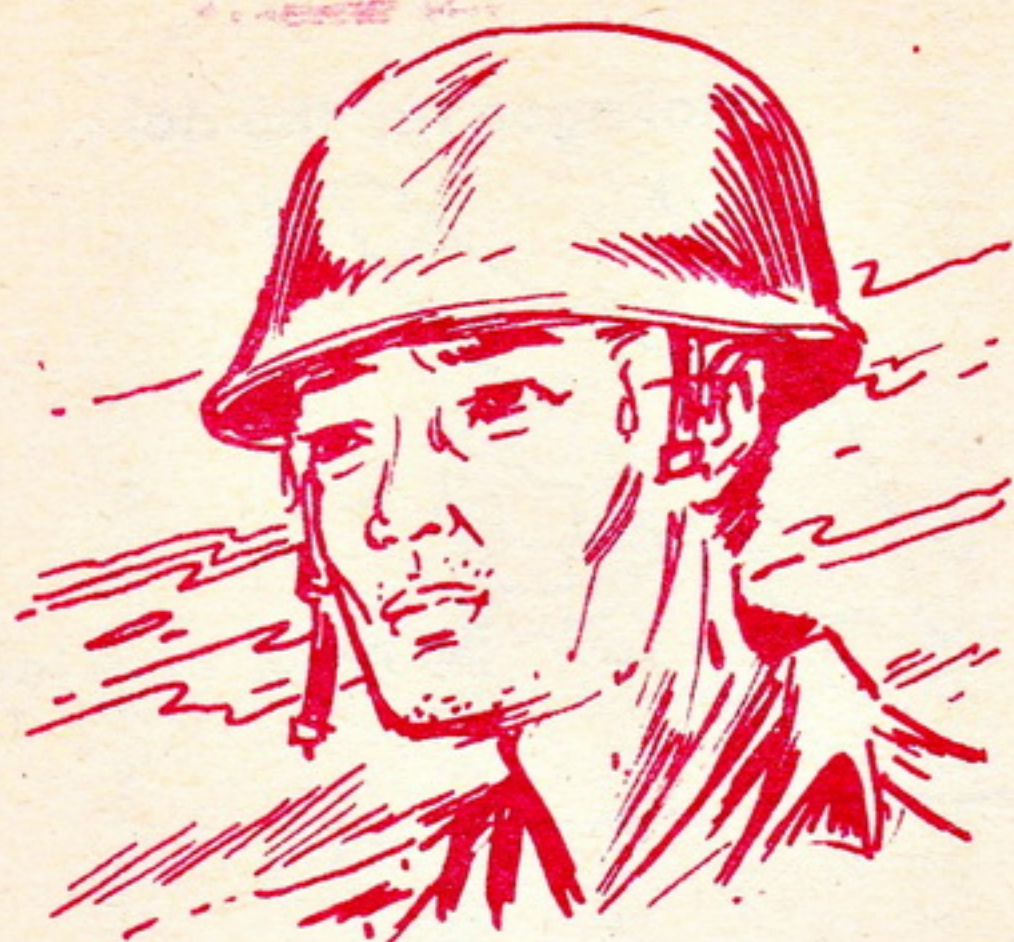
Lúc mới áp dụng phương pháp này, thế nào bạn cũng không khỏi vụng về chậm chạp tuy nhiên sau một hồi tính quen, chắc chắn bạn sẽ tính rất mau, vì chúng vừa học, vừa có cảm tưởng như đang giỡn với 10 đầu ngón tay của mình. Cảm tưởng ấy làm cho bạn thêm vui thích, chú ý và do đó dễ nhớ.

Phương pháp bạn học cửu chương từ chương 6 trở lên như thế, thiết nghĩ là một phương pháp tiện lợi. Sau một thời gian tập tính với phương pháp trên, bạn học thuộc lòng các chương và đọc một cách gần như máy móc. Thí dụ chương 6, bạn nên đọc:

6 1 6
6 2 12
6 3 18 vân vân, không phải lập đi lập lại:

6 lần 1 là 6
6 lần 2 là 12 vân vân, bây giờ, phương pháp trên này sẽ giúp ích cho bạn những lúc bạn quên hay ngập ngừng. Nào, mời bạn bắt tay vào tính xem nào!

Theo PHAN-XUÂN-ĐĂNG
(Trích Bình dân Giáo dục)
NGUYỄN-THUY-ĐIỀN ghi

VIẾT CHO BỐ

Bố kính yêu!

Một mùa mới lại về rồi đó bố! mùa mà bố thích nhất trong bốn mùa, vì bố vẫn nói bố thích sương giăng mờ thung lũng mỗi sáng, tiếng chim hót líu lo những ngày đầu mùa và bố thích nhìn lá vàng rơi mỗi chiều nhạt nắng. Bố ơi? ban chiều mẹ nhắc bố thật nhiều con nghe xót xa, cay mắt. Bố ở thật xa, bố đóng quân nơi miền núi rừng trùng điệp, nơi nào con chẳng biết, chỉ biết mẹ hay khóc thật nhiều khi nhận được thư bố. Bố ơi?

con bảo thế thì mẹ hỏi:

— Ty có thương bố không? Con gật đầu và khẽ chớp mắt. Sao mẹ lại hỏi thế hở bố, con không thương bố chứ thương ai, nhất là bố xa gia đình thật lâu phải không bố.

— Con thương bố thì mẹ cũng thương bố, nhớ bố và mẹ khóc, có sao đâu?

— Con thương bố con để trong lòng, chỉ mình con biết thôi, còn mẹ, mẹ khóc hoài cái mặt mẹ méo sệch đi, xí lăm... Mẹ coi mẹ con Hạnh,

— Bố nó đóng quân ở gần, thỉnh thoảng

TOA SẠM TỰ Ý BỐ

Và mẹ vẫn khóc khi nhận được thư bố, bố ạ. Bố ơi? con không nhớ rõ ngày nào, tháng nào khi bố đi, con chỉ nhớ bố đi cũng vào mùa Thu như năm này. Buổi sáng heo may lạnh lạnh, bố hôn em cu Tí, hôn mẹ,

bố hôn con và hỏi con thật nhiều, bố hẹn, bố hứa với con cũng nhiều nhưng con quên hết bố ơi! Rồi bố lăm lăm đi, chiếc ba lô thật nặng trên lưng bố, bố mặc bộ đồ màu xanh lá cây trông thật oai, cuối ngã rẽ con đường làng bố ngoái lại vẫy tay với nụ cười ngượng ngập trên môi. Con vẫy tay và hét lớn: «Bố ơi... bố nhớ về... bố nhé» Con thấy bố gật đầu và đôi mắt bố long lanh. Sau lưng con mẹ đứng thẫn thờ nhìn bóng bố xa dần...

Bố ơi? ngày bố đi bố có nói «khi đất nước thanh bình bố sẽ trở về với con».

TOA SẠM TỰ Ý
ĐỤC BỐ

thế hở bố? Cứ như bọn trẻ chúng con chẳng có gì phiền toái cả: ngây thơ, hồn nhiên không như người lớn, lo đủ chuyện mệt ghê bố nhỉ?

Tuy vậy, khi nghe nói «sẽ Hòa Bình» mẹ và con hồi hộp ghê bố ạ! Đợi chờ từng ngày. Con tưởng tượng ngày bố về thật oai vẻ như thiên thần (!) với vòng hoa chiến thắng đeo trên vai bố... vô cùng rực rỡ, bộ đồ xanh lá cây của bố rũ bụi đường xa, đôi mắt vàng vọt. Bố mừng vô cùng, bố kể chuyện lính cho con nghe những ngày gian khổ, bố kể chuyện thật nhiều trăm trăm thật hay... và con kể bố nghe chuyện học hành, chuyện mẹ khóc những ngày vắng bố...

Bố ơi? Bố yêu mùa Thu lắm hở bố? con cũng thích mùa Thu. Ngày xưa bố nói: «Con sinh vào mùa Thu». Thật không hở bố? chỉ biết khi mùa Thu về con nhớ bố thật nhiều và nhờ câu nói của Bố ngày xưa. Mẹ hay nói: «Con giống bố ghê Ty ạ!». Mẹ thật lần thần... con không giống bố chứ giống ai... phải không hở bố?

Bố kính yêu!

Những ngày nghỉ hè của con đã trôi đi thật nhẹ nhàng. Hôm bãi trường được vài ngày thì Ngoại lên

bố ạ! Ngoại bảo mẹ cho con về quê đề tâm trí thanh thoi sau một năm học mệt nhọc, mẹ đành bằng lòng, nhưng viện lẽ:

— «Tuần sau con hãy về Ngoại ạ! Con hơi mệt và lại nhớ lúc con đi ba về bất ngờ sao? Ngoại không chịu, cứ nằng nặc đòi con về. Thế là con «miễn cưỡng» theo Ngoại về quê bố ạ! Con vẫn thích về Ngoại lắm chứ bố! nhưng không có bố ở nhà con thấy thật buồn, chỉ có mẹ thủ thủ vui buồn mà nay về quê, vắng

cả mẹ nữa, có buồn không hở bố? Về ngoại thì khỏi chê bố ạ! vườn nhà ngoại rộng ghê, cây trái nhiều, lũ chim chóc tha hồ ăn quả thật rộn cũng vui vui bố ạ! Có hôm Dì Hai bẻ mớ bắp luộc ăn tuyệt cú mèo, vừa ăn vừa xuýt xoa luôn miệng, giá có Bố nữa bố nhỉ nhưng bắp nấu bố ít thích, bố chỉ thích bắp nướng thôi. Tới mùa bắp mẹ vẫn thường mua bắp về cho bố con mình ăn. Mẹ chiều bố con mình ghê bố nhỉ? mặc dù mẹ chả thích thứ này.

Chiều chiều con hay leo ngược con dốc sau nhà Ngoại lên đồi, nhìn mây bay mà tưởng nhớ đến bố, bố như áng mây trời dạt mãi ở miền xa xôi, ở đó những buổi chiều về chắc bố nhớ mẹ, nhớ con ghê lắm! nhưng biết sao hở bố! Con nguyện cầu thật nhiều cho đất nước sớm thanh bình... Bố ơi...

Ở nhà ngoại được một tháng con đòi về nhà Bố ạ! Ông Bà ngoại và Dì Hai không cho, con «nhe huyên» Ngoại mới cho con về đấy Bố ơi. Trên đường về, con nghĩ thầm: «Biết đâu

bố đã về nhà» nhưng khi bước vào nhà chỉ thấy mẹ cặp mắt đỏ hoe với lá thư của Bố mới gửi về...

Bố ơi!

TOÀN SOẠN TỰ Ý ĐỤC BỐ

bố nhỉ? Tin tưởng vẫn đang đầy trong con, trong mẹ, trong mọi người, nhớ bố nhé! Con nghe quanh đây mùa Thu đang chờ thanh bình về với Quê hương và hình như có cả Bố nữa... Bố ơi...

HOA CHÂU THỎ — Trích công Truyền —

TÓC MẸ

(Về mẹ kính yêu)

Vòng tay triu mến ôm sâu

Tóc xanh giờ đã phai màu, điểm sương

Sợi buồn ru nhẹ yêu thương

Ơi! Làn tóc bạc còn vương mấy tình

N.T.H. (Đ.L)

Buổi trưa thật yên lặng, vài cơn gió nhẹ thoảng qua làm xua bớt cái nóng bức, oi ả của nắng hè. Bên thềm cửa, mẹ ngồi chải tóc cho con. Nhìn sợi tóc đen tuyền, mềm mại nằm ngoan hiền trên bờ vai nhỏ của con, mẹ tấm tắc khen: «Tóc con mẹ đẹp quá, lại dài. Lớn rồi đấy nghe cô bé». Con cúi đầu e thẹn trả lời: «Mẹ nói kỳ, con còn nhỏ xíu hà! Tóc mẹ cũng đẹp vậy chứ bộ.» Mẹ nhìn con mỉm cười triu mến bảo: «Con mẹ nói dối rồi, nhìn tóc mẹ xem nào?» Con quay lại nhìn búi tóc đã vắn gọn của mẹ. Một niềm sùng sốt dâng lên trong hồn: tóc mẹ đã bạc hơn phân nửa rồi! Thế mà lâu nay con vẫn không để ý... Nỗi xúc động làm con nghẹn ngào quay đi dấu đôi hàng lệ tuôn rơi.

Dòng sông đang chảy êm đềm bỗng nhiên gọn sóng. Mắt mẹ triu buồn nhìn con. Con nghe mơ hồ tiếng mẹ nói qua tiếng thở dài!

«Ngày xưa tóc mẹ đẹp lắm, bây giờ thì... thời gian đã làm bạc rồi con ạ!»

Mẹ ơi! Cũng ngày xưa, con thường ước ao thời gian trôi thật nhanh để con mau trưởng thành khôn lớn. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Mẹ ơi! Con đã hiểu nhiều và không còn ước mơ điều đó nữa. Vì con biết: chính thời gian đã làm những giọt sương trên tóc mẹ loang ra, kéo theo bao niềm hy vọng của đời con.

Mẹ ơi!

Nhìn những giọt sương trên tóc mẹ mà con nghe như từng giọt buồn đọng trong lòng con. Và con chợt biết: Mẹ đã già rồi! Vòng tay thương yêu ngày xưa con cứ tưởng con sẽ có mãi mãi, giờ đây thật sự đã khác rồi. Một ngày nào đó, vòng tay ấy sẽ mất đi. Sự nhớ thương rồi sẽ có phai tàn theo năm tháng như màu tóc mẹ hiền? Không! Không bao giờ con quên được làn tóc thơm hương bồ kết, vòng tay triu mến bế bồng của mẹ. Bởi vì đó là bóng mát của hạnh phúc, ngôn từ của yêu thương. Thánh sử đời con bắt nguồn từ dòng sữa ngọt ngào, lời ca dao thần thánh, tiếng ru hạ hời êm ái ở mẹ. Mẹ ơi! Yêu thương đã chín mùi nơi lòng mẹ, làm sao con quên được?

Thời gian ơi! Thời gian ơi!

Tóc mẹ đã bạc rồi! Bụi đời, gió sương đã làm phai tóc mẹ. Xin thời gian hãy dừng trôi và cho xin một lần quay về quá khứ, thời mà tóc mẹ còn đen tuyền ươm bao ước mơ ngày thơ ấu, để con tìm lại chút hương thừa yêu thương trong mái tóc ấy.

Hơi ấm nguyên nguyên từ tóc mẹ suốt đời con nhớ mãi không quên dù thời gian có phai mờ bôi xóa. Mẹ ơi!

NGUYỄN TÂM-HÒN
(thôn Diễm) 7/73

MƯỜI ƠN MẸ

Một ơn công mẹ sinh ra
Hai ơn bông ươm từ ta chào đời
Ba ơn sữa bú ngọt tươi
Bốn ơn giặt giũ sớm mơi không màng
Năm ơn khi bệnh thuốc thang
Sáu ơn cho học trường làng kể bên
Bảy ơn nhắc nhở khi quên
Tám ơn răn dạy điều nên ghi lòng
Chín ơn áo ấm mùa đông
Mười ơn công mẹ biển sông nào bằng.

HOÀI-NHẬT-THI

CÔNG CHA NGHĨA MẸ

(viết thay hoa trắng cài lên áo, những ai mất mẹ)

Giòng sữa ngọt mẹ nuôi con khôn lớn
Lời khuyên răn cha ấp ủ bên tai
Mẹ dịu hiền như cánh bướm ban mai
Cha nghiêm nghị với tia nhìn sắc bén

Mỗi khi em nhức đầu hay nóng sốt
Ngồi bên giường mẹ khắc khoải lo âu
Cha em lòng gặng nỗi âu sầu
Chạy mua thuốc hay đi tìm bác sĩ

Nụ hôn mẹ bao dung và ấm áp
Bàn tay cha bảo bọc đứa con thơ
Ánh mắt thơ của con trẻ đại khờ
Được yên ổn trong vòng tay bảo bọc
Những khi em hỗn hào hay nghịch phá
Lời khuyên răn mẹ nhỏ nhẹ bên tai
Ánh mắt nghiêm cha thay tiếng la rầy
Lòng tự hứa sẽ chẳng còn nghịch nữa

Nhưng dòng đời chẳng êm xuôi mãi mãi
Mẹ mất đi tại nạn lớn trong em
Còn đâu nữa vòng tay mẹ êm đềm
Em mất mẹ nghĩa là mất tất cả

Em đã hiểu thế nào là mất mẹ
Hiền được rồi thân phận trẻ mồ côi
Bước đường đời giờ chỉ có cha thôi
Đau đớn thay! Cho những người mất mẹ

Nhớ làm sao những khi lên giường ngủ
Mẹ đắp mền và quạt muỗi cho em
Nụ hôn nhẹ lên trán nghe êm đềm
«Ngủ ngoan nhé đứa con yêu của mẹ»

Nhớ tha thiết mỗi lần em hôn đôi
Mẹ đỡ dành âu yếm hỏi cần chi
Nụ hôn mẹ đặt nhẹ trên bờ mi
Lòng hết đôi khe cười thay lời nói

Buổi chiều nay em ra thăm mộ mẹ
Ánh hoàng hôn đã khuất sau lưng đồi
Tiếng chuông chùa nghe thánh thót chơi vơi

Thương mẹ lắm nhưng chỉ là nuôi tiếc.

HOA-TRẠNG-NGUYỄN

bông hồng cho mẹ

*Thương tặng mẹ cùng những bạn
còn mẹ cũng như không còn mẹ*

MẸ! Tiếng kêu ngọt ngào êm dịu mà ta đã tập nói ngay lúc đầu đời và đến khi nhắm mắt ta cũng chỉ thốt lên, tiếng mẹ. Mẹ là hình ảnh mà mọi người con kính ngưỡng, thương mến. Cùng sống trong một gia đình nhưng người mẹ bao giờ cũng gần gũi các con hơn. Và do đó mẹ là người trọng quý đối với gia đình. Mẹ dịu hiền, mẹ vất vả, mẹ khổ sở chung quy lại cũng là để lo cho con, cho chồng. Ngày mẹ đi lấy chồng cũng là ngày mẹ bắt đầu bước vào con đường của một người mẹ Việt-Nam suốt đời hy sinh cho gia đình. Ngày đám cưới mẹ :

*Mười tám tuổi tóc xuống đường lược
Áo bà ba phất cánh má hồng
Tuổi phù sa lớn dần con nước
Một sớm mai xưa mẹ theo chồng.*

KHƯƠNG THẢO

Lúc ấy là lúc mẹ bắt đầu cuộc sống tảo tần.

Gan bàn chân mẹ cày sỏi đá

Không đầy giấc ngủ

Mắt mẹ quầng thâm.

KHƯƠNG THẢO

Rồi mẹ có mang, suốt chín tháng trời nhọc mệt chỉ chờ đêm ngày xem mặt con.

*Hơn chín tháng cưu mang đầy cực khổ
Mẹ con giờ sắp mãn nguyệt khai hoa.*

VÕ VĂN ĐIỆP

Và trong khi ba hôn đưa con mới sinh ra thì mẹ nằm dằng dặc

*mỏi nhưng lòng vui mừng xiết bao.
Ba hôn lên đường tóc ướt sơ sinh
Mẹ con nằm với hình hài một mối.*

VÕ VĂN ĐIỆP

Đưa bé ra đời là để mẹ thêm một gánh nặng trên vai. Mẹ ru con từng giấc ngủ :

Lời mẹ ru con ngủ

Ôi, bát ngát yêu thương

Lời mẹ ru con ngủ

Đưa con vào thiên đường

NGUYỄN HỒNG GIANG

Rồi con đau, mẹ lo lắng bán cả của hồi môn để lo cho con. Ôi ! Còn tình nào cao quý hơn tình mẹ.

Ngày xưa ngày xưa thời trẻ dại

Con đan rên xiết mẹ rầu lo

Bán đôi bông cưới mua thang thuốc...

VŨ THỊ XUÂN HƯƠNG

Từng giờ cho con bú, dòng sữa ngọt nuôi con khôn lớn :

*Dòng sữa thương yêu ngọt ngào hơi thở
Mẹ nuôi con ngày thơ ấu dại khờ.*

AN THUY

Rồi đến tuổi con đi học, cũng chính là mẹ đưa đến trường.

Mẹ mặc áo hoa cà

Nụ cười sa mồi đỏ

Tung tăng con bé nhỏ

Trên nắng lụa đến trường.

NGUYỄN THÁI HẢI

Con đi học, mẹ ngồi từng giờ bên cạnh để con tập viết :

Thế rồi mỗi bữa mẹ ngồi cạnh

Em mới an tâm tập viết bài.

TẠ LỆ VÂN

Con lớn hơn chút nữa, mẹ cũng không bớt được chút gánh nặng tí nào. Mỗi sáng vẫn là mẹ vào gọi dậy :

Đợi mẹ vào thức dậy để mắng yêu

— Này hư quá sáng rồi còn ngủ mãi.

PHONG HẰNG

Tối về con cũng ngủ bên mẹ.

Như chim non em tung tăng chân sỏ

Sáng tới trường tối đến ngủ bên mẹ

TUYẾT OANH

Đối với con ở mẹ cái gì cũng đẹp, từ mái tóc :

Ta trái thương yêu vào tóc mẹ

So đo từng sợi tím mây sâu

*Mẹ chải lược mơn hơi gió nhẹ
Thoáng hương bông lúa chín đầu mùa...*

TRƯƠNG TIÊU THU

Đến đôi mắt :

Đôi mắt mẹ triền miên

Nhìn về cõi xa xăm.

THỤY MINH QUÂN

Đến đôi tay phải làm nhiều việc nên gầy ốm.

Tay má gầy như từng đốt lóng tre.

TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN

Đến lời ru mật ngọt :

Mẹ ru lời mật ngọt

Bằng điệu hát ca dao.

THỤY MINH QUÂN

Ôi ! Cái giọng dịu dàng của mẹ luôn được ví với mật ngọt với nhạc.

Mẹ : tiếng nói như nhạc...

Mẹ : lời ru ngọt mật.

ANH SƠN

Gương mặt xanh xao vì lo lắng, vì tảo tần làm việc :

Mẹ : xanh xao gương mặt.

ANH SƠN

Dù con khôn lớn đối với mẹ vẫn còn nhỏ lắm để mẹ khuyên :

Khẽ vuốt tóc con mẹ hiền từ

Lời khuyên mẹ dạy như tiếng ru

« Cố gắng học hành đi con nhé :

Mai một tương lai được đền bù ».

SÓNG BẠC TRÙNG DƯƠNG

Mẹ tiết kiệm từng đồng, không dám may mặc :

Mẹ Việt Nam không nhung không gấm

Mẹ Việt Nam mang tấm nâu sòng

GIO LINH

Nhưng lại rất rộng rãi với con :

Dạo đó cô bé tuổi lên năm

Tháng tám mừng vui đón trăng rằm

Me yêu cô bé me đi phố

Mua thưởng con cưng chiếc đèn hồng.

PHONG UYÊN

Rồi lại còn phải dán lại khi đèn rách. Còn ai chịu con hơn mẹ ?

Đèn rách giờ đây mẹ ngồi dán

Vẫn nét xinh xinh chiếc đèn hồng...

PHONG UYÊN

Nhưng đưa con nhỏ không biết mẹ nghèo, nó đòi đủ thứ :

Nũng nịu em đòi me may áo

Một cái mà thôi cũng được me !

NGUYỄN THỊ LINH THỦY

Và mẹ lại gò lưng ra khâu từng đường kim mũi chỉ.

Đường chỉ nhẹ kim từng mũi nhỏ
Cho áo thêm xinh, trẻ vui lòng.
NGUYỄN THỊ LINH THỦY

TOA SOẠN TỰ Ý ĐƯỢC BỎ?

TA LÊ VĂN

đánh nai lưng ra làm đủ mọi nghề :
Sáng mẹ bán rong... chiều mẹ gánh hàng
TA LÊ VĂN

hay :
Nhà nghèo lắm má mình đi xúc hến
Buổi sáng buổi chiều bên dòng Cừ Long
TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN
Và con ở nhà nấu cơm khê cho
mẹ ăn :

Sáng chiều em nấu từng vắt cơm khê
Tối về má ăn mà nhai không nổi

TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN
Và đến tết mẹ sẽ cho con biết :
Mùa xuân đến không tiền may áo mới..
Mắt rưng rưng buồn xoa đầu con mẹ
bảo :

« Nhà mình nghèo ba chết trận từ lâu »
NGUYỄN THỊ THÚY LIỄU

Nuôi con cho đến lớn, con gái đi
lấy chồng :

Năm lên 18 con theo chồng

Xa mẹ buồn như cách mấy sông

TRƯƠNG TIÊU THU

Bà mẹ già rơi lệ
Mỗi mòn mong đợi con
Ngày trở về sum họp.

HƯƠNG HUYỀN

Vì lo cho con, vì nhớ thương
con mẹ càng ngày càng già đi với
mái tóc bạc :

Mây trắng bạc như tơ trời hạ đến
Như mái đầu mẹ hiền em yêu mến.

DƯƠNG ĐỨC

Với làn da đầy nếp nhăn
Mẹ ngồi đó dáng ưu phiền sâu khổ
Vết thời gian hằn rõ trán mẹ nhiều
Đề con nhìn lòng đau xót bao nhiêu.

BẠC HÀ

Nhớ Mẹ

Làn gió nhẹ lướt qua hồn thoang
thoảng

Con chợt buồn khi nhớ lại quê xa
Hàng dừa xanh với những bóng cây
già

Ru con ngủ với bao lời âu-yếm
Rồi khi những chiều vàng con mang
phím

Mẹ ngồi đàn bên suối tóc bay bay

Tóc mẹ đen theo ngày tháng miệt-mài

Con yêu quá dòng thời-gian xưa cũ

Và khi lớn mẹ nhìn con nhẩn-nhủ

« Này! con ơi! con hãy cố học chăm

Con về trường, mai-mốt, mẹ đến

thăm

Ngoan-ngoãn nhé! hơi con yêu của

mẹ »

Con còn nhớ, thuở nao con bập-bẹ :

« Mẹ... ơi... à..., con yêu mẹ lắm cơ »

Nhưng chừ đây xin trả lại những giờ

Tuổi-thơ đó đi lần vào dĩ-vãng

Con nhớ mẹ vô cùng nhưng không

nản

Cố làm sao gắng học đề mẹ vui

Ước khi nao con về thấy mẹ cười

Con sung-sướng, vui dần giọt lệ nhỏ.

HẢI-VÂN-HẠNH
(B.N. Thùy Dương B.X)

Vòng tay thương yêu

Chiều quê đã nhạt nắng
Tiếng thu buồn xa xa
Điệu buồn, ôi! Năm tháng
Theo tình mẹ bao la

Bàn tay mẹ gầy yếu

Âu yếm bằng con thơ

Mến yêu hòa nhạc điệu

Tiếng ru buồn như mơ

À ơi! .. lời mẹ hát

Ru giấc mộng thần tiên

Lúc con còn ngơ ngác

Trong tầm tay mẹ hiền

Bây giờ con đã lớn

Rời vòng tay thương yêu

Sống mùa đông lạnh giá

Nhớ người xưa rất nhiều

À ơi! ... lời ru cũ

Văng vẳng còn đâu đây

Trong chiều đông ủ rũ

Tìm mẹ hướng chân mây

Chấp tay con cầu nguyện

Đất nước sớm thanh bình

Đề con về quê cũ

Nơi đã có bình minh

Nơi chôn nhau cắt rún

Nơi đã có mẹ già

Sống cuộc đời cực nhọc

Bây giờ mẹ đã qua...

ĐANG LINH

(Thơ thừa 14)

Mẹ em già tuổi hạt rất mong manh
Mắt đỏ hoe khóc thương con thương
cháu

Tràng hạt đen run đôi tay lần chuỗi
Ý nguyện cầu xin phép lạ trên cao

HUỲNH TƯỜNG VI

Mọi người đã ví mẹ như một
vị anh hùng không gươm đao :

Mẹ che bóng mát đường lộ cái

Hồn nhiên huyết mạch kết văn chương

Thương tích đường tim như áo vá

Anh hùng không kiếm thép trên tay.

KHƯƠNG THẢO

Thế nào, bạn thấy chưa, mẹ dầm
mưa dãi nắng nuôi con lớn :

Mẹ dầm mưa nắng nuôi con lớn

Chập chững đi hài khắp trong sân.

HUỲNH QUỐC VIỆT

Đề sau này không được chút đền
bù. Họa chăng là chỉ vài lời con nói:

Con mẹ đã làm gì cho mẹ

Từ sinh ra đến ngày còn tấm bé

Xác thân này công mẹ biết dường bao.

BẠC HÀ

Này bạn, đến đây bạn hãy vào
ôm lấy mẹ, mi mẹ thật nhiều và tặng
cho mẹ đóa hồng đẹp nhất. Vì biết
đâu ngày mai bạn lại không gặp cảnh:
Bây giờ mồ mẹ xanh cây cỏ
Lá nhuộm cát, màu như máu tim
Của người con gái ngày xưa cũ
Nhặt tóc mười năm nhớ mẹ hiền.

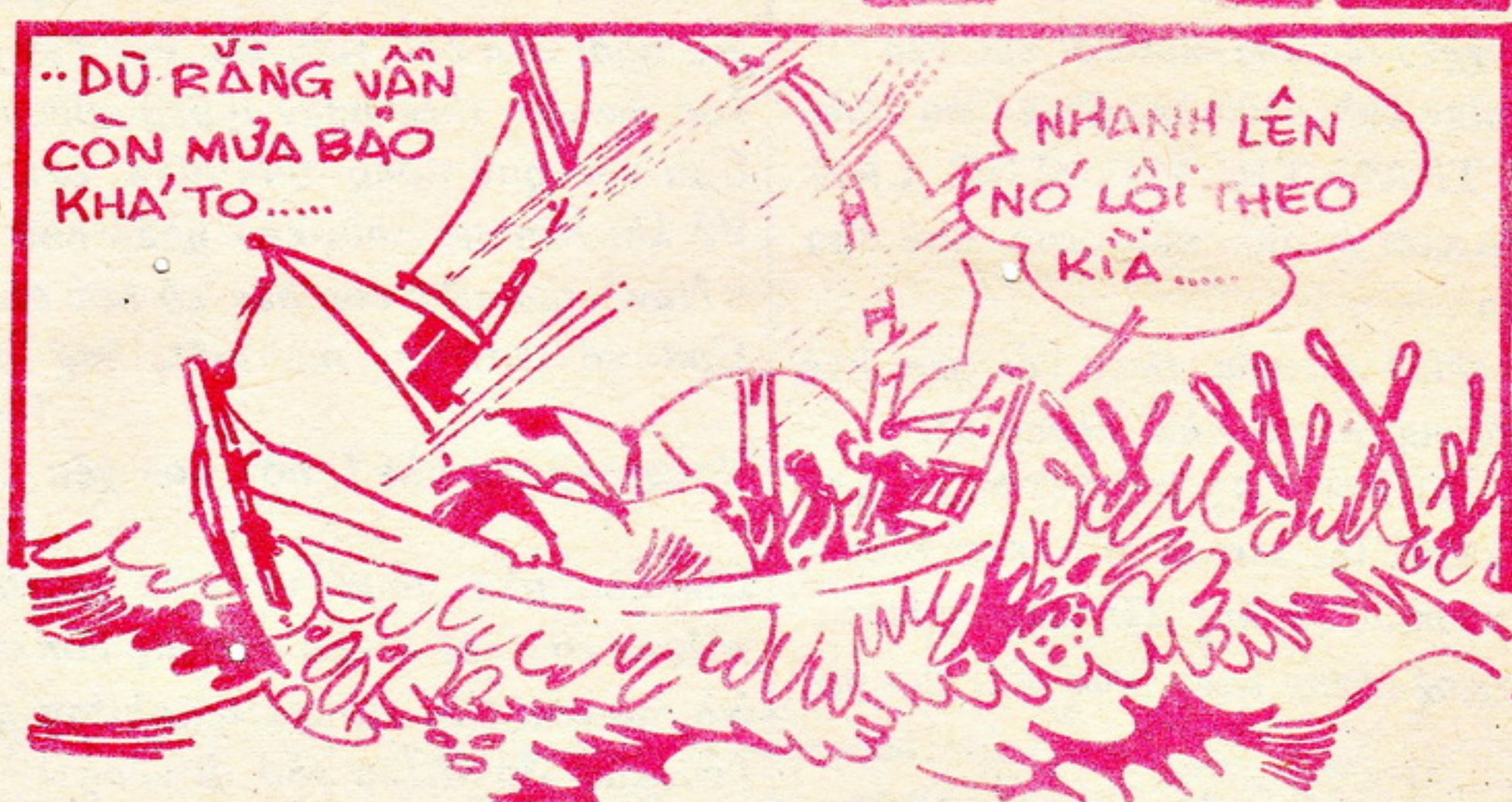
TRƯƠNG TIÊU THU

Mến chúc bạn vui vẻ
NGUYỄN MAI PHƯƠNG

CÙNG ĐI VỚI TỰ THẦN

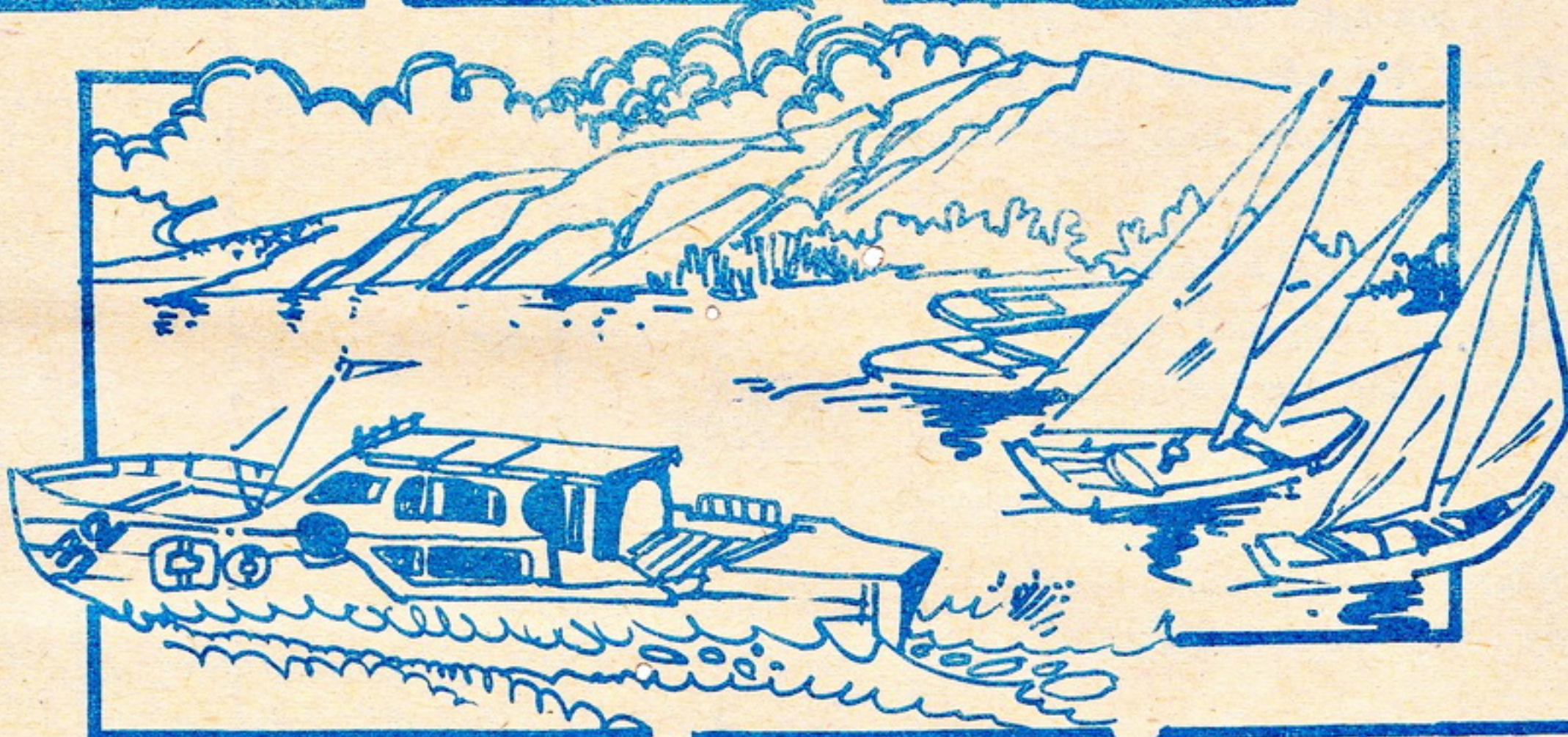
Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

NHỮNG CHIẾC VỚI QUẠI ĐI LẠI NHỒ LÊN SAU MẤY GỢP ĐÁ... ĐEN ĐÙI VÀ RUN Rẩy NHƯ NHỮNG CÁNH TAY MA...

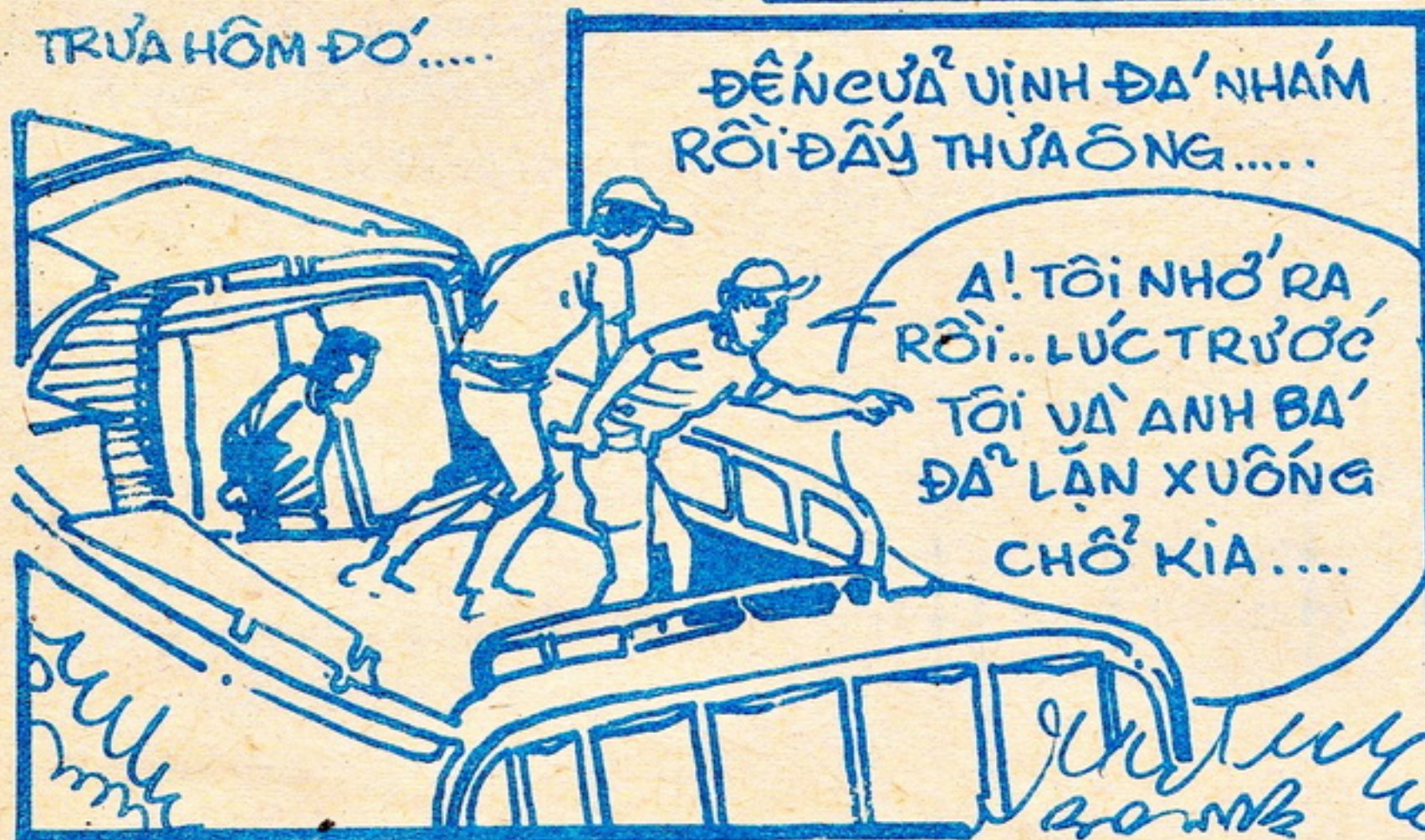

..HAI TUẦN SAU CHÚNG
TÔI RỜI BẾN BẰNG
CHIẾC THUYỀN MÁY
CỰC MẠNH CỦA ÔNG
ĐÀI... CÓ TẤT CẢ BA
NGƯỜI TRÊN THUYỀN
..ÔNG ĐÀI.. CHÚ HOẠT
VÀ TÔI.. BÉ SƠN..

TRƯA HỒM ĐÓ.....

CHA cao như núi Thái

Con cúi mặt nghe hồn mình đau nhói
Một đời con nghe vàng võ tuổi hồng
Con đã mất tình cha như núi Thái
Tình cha ngời trăm ngọc đước sương trong

Cha đã đổ giọt mồ hôi biển mặn
Mát tình con dòng suối ngọt về nguồn
Cha năm tháng trên ruộng ngời bông lúa
Ủ tình con, cha hứng giọt yêu thương

Cha như núi thấp đời con vời vợi
Những vùng sao ôm niên thiếu nhiệm mầu

Con mười sáu thơm mùa lúa mới
Ngời tình cha, con thốt tiếng kêu đau

TÔI SOẠN TỰ Ý
ĐUOC BỐ 2 ĐOẠN

Ơi con nhớ một đời cha xa xứ
Một đời cha thương con nhỏ ấu thời
Con bất hạnh trên vô cùng đau xót
Trên tình cha như núi Thái xanh ngời
Thủa cha đi trên vai người
Trong hừng đông sương trái trắng

Mùa đông chiêm bông lúa ngọt trăm đường

Cũng thủa đó,
Nắng sương pha thân dầu dãi tình nồng
Mẹ dậy sớm vo nồi cơm chưa chín

Con theo cha vai quàng mo cơm nếp
TÔI SOẠN TỰ Ý BỐ

Miếng cơm vui tình ngọt lịm long đong

Chiều mê ngủ cõi mây hồng sương khói
Con đón cha ngoài đầu ngõ xuống đồi
Cha bước về bóng mưa thơm đồng nội
Thấy con mừng cha cuối xuống hôn môi

Cha ấp ủ lên đời con
Bóng triều dâng cha cũng đã bạc đầu
Tình cha mẹ vô bờ như núi Thái
Ơi thương yêu đời chim nhỏ trên cao.

Con dấu mặt quay trăm miền nước mắt
Khóc đời con chỉ bất hạnh cây rừng
Mẹ bỗng khóc thương tình con tình tội
Của đời con chim nhỏ mộng thiên đường

MẸ Như nước trong nguồn.

Rồi từ đó mười mấy năm khó nhọc
Mẹ nuôi con từng buổi gió sương ngàn
Từng buổi chiều từng buổi sáng mênh mang
Từng tháng năm mẹ nuôi con ăn học

Mẹ thương con như tình bông lúa ngọt
Tắm lòng son đỏ thắm ngát hương què
Những buổi mẹ đi những buổi mẹ về
Mồ hôi đổ trên ruộng đồng năm tháng

Mẹ ru con bằng Ca Dao ngời sáng
Dòng sữa ngọt lành thấm máu lớn khôn
Mẹ hy sinh như nước chảy từ nguồn
Tình biển mặn ngời sương mưa dãi nắng

Những tháng ngày trên đồng khô cháy cạn

Mẹ đan gầu múc nước tưới vườn cau
Những trái dừa xanh ngập ngựa dầy trâu

Nương dâu chín nuôi tơ tằm khôn lớn
Mẹ lo lắng mỗi lần con đau bệnh
Trắng đêm ngồi thao thức cạnh bờ nôi
Như thuở sinh ra dòng sữa ngọt bùi
Mẹ đau xót nhìn thân con trẻ khóc

Mười mấy năm mẹ nuôi con ăn học
Áo sờn vai phai màu áo nâu non
Đắm mồ hôi đêm tắt lửa tối đèn
Chiếc nón rách tả tơi qua ngày tháng

Những buổi đông về gió heo may lạnh
Mẹ một mình ngồi sưởi ấm nhà tranh
Mẹ một mình ngồi khóc suốt năm canh
Mẹ một mình trong đêm tàn mồn mõi

Rồi tháng giêng vào ngày mùa gặt hái
Mẹ thức khuya dậy sớm ra đồng
Mót từng đôi ba nắm lúa vàng bông
Về nuôi con tháng ngày con ăn học

Con lớn khôn ngời tuổi thơ ngà ngọc
Nhờ giọt sữa mẹ hiền ấp ủ thân con
Nhờ tình bao la như nước trong nguồn
Mẹ hy sinh cho đời con khôn lớn

NGUYỄN TRƯỜNG ANH
(Diên Khánh)

BÔNG HỒNG CÀI ÁO

Mến tặng các bạn Thiếu Nhi dù đang
cài Hoa Hồng hay Hoa Trắng

Tôi yêu nhất mùa Thu vì mùa
Thu có lễ VU LAN với những kỷ
niệm êm đềm của những ngày tôi
còn mẹ. Mỗi lần đến lễ VU LAN,
là hình ảnh mẹ sống lại trong tôi
thật đậm đà.

Ngày ấy mẹ tôi với khăn áo
chỉnh tề mang hoa quả, đèn nhang
đi lễ Phật, tôi đi bên người cũng
với chiếc áo dài trắng ủi phẳng phiu
đầu tóc gọn ghẽ, lại cài thêm cái hoa
hồng trên ngực áo. Thuở ấy tôi còn
bé quá chưa hiểu được cái hạnh
phúc của những kẻ còn được cài hoa
hồng trên áo, tôi chỉ ngỡ cái nó
trông đẹp thế thôi!

Mẹ tôi dạy tôi lễ Phật và cầu
nguyện, tôi cũng làm theo người xi
xụp lại và đọc lầm thăm những câu
người dạy cho tôi. Trong không khí
ngào ngạt mùi hương, cả một khối
người lao xao cùng với hoa quả, đèn

(xem tiếp trang 29)

KIỆN THỨC BỎ TÚI VỀ CÁC QUỐC GIA TRÊN THẾ GIỚI

ALGERIA HAY ALGÉRIE

1) ĐẠI CƯƠNG

Thủ đô : Algiers.

Diện tích : 2.354 Km² (rộng gấp 7 lần toàn thềm V.N)

Dân số : Theo tài liệu LHQ 1966 : 12.102.000.

Quốc kỳ : 2 phần xanh trắng thẳng đứng có mặt trăng và ngôi sao đỏ ở giữa.

Đơn vị tiền tệ : 1 mỹ kim tương đương 4,937 Dinar.

NƯỚC Cộng Hòa An-gê-ri có diện tích rộng gấp 7 lần toàn thềm V. N. Phía Bắc giáp Địa Trung Hải, Maroc, Tunisie. Phía Nam là sa mạc Sahara tiếp giáp với Niger, Mali và Mauritania. Dọc theo Địa Trung Hải là những đồng bằng phì nhiêu rộng từ 90 đến 160 Km. Rặng núi Atlas cao tới 2.100m ngăn đôi lãnh thổ.

Sản phẩm chính là nông nghiệp gồm : lúa mì, lúa mạch, bắp, khoai tây, artichaux, gai, thuốc lá. Rượu vang và dầu ô liu cũng được sản xuất nhiều. Ngoài ra còn có nhiều loại trái cây như Chà là, lựu, và vải. Sự chăn nuôi cũng rất quan trọng.

Về khoáng sản có mỏ sắt, kẽm, chì, thủy ngân đồng và an-ti-moan. (antimoine).

Sản phẩm Nhập Cảng gồm : Vải vóc, xe hơi, máy móc, đường, than, sắt, thép, ngũ cốc, cà phê.

Sản phẩm xuất cảng : phosphate, cây làm bột giấy (espauto-grass) thuốc lá, rau, cải, da thú, trái cây

và dầu hỏa.

Năm 1966 tổng số sản xuất trị giá 470 triệu mỹ kim Khách hàng chính của An-giê-ri là nước Pháp. Hiện nay việc khai thác mỏ dầu, khí đốt ở Sahara và kỹ nghệ du lịch được đẩy mạnh.

2— LỊCH SỬ VÀ THỀ CHẾ

Những cánh đồng phì nhiêu của An-giê-ri đã hấp dẫn kẻ phiêu lưu chinh phục từ trước Thiên Chúa Giáng Sinh. An-giê-ri đã bị dân thành Carthage xâm chiếm và đến năm 146 trước thiên chúa bị Đế Quốc La mã Cai trị. Tới năm 430 sau Thiên Chúa, đế quốc La Mã sụp đổ, nhưng người By-Zantine đã chiếm lấy phần đất này vào năm 534. Tới thế kỷ thứ 7 dân Ả-rập đến vùng này và tạo được ảnh hưởng mạnh. Năm 1518 người Thổ Nhĩ Kỳ chiếm thành phố Algiers và vùng đồng bằng phì nhiêu miền duyên hải. Năm 1830 người Pháp xâm chiếm và bắt đầu phát triển xứ này. Từ 1954-1962 phong trào quốc gia Hồi giáo phát sinh và chiến tranh giữa Pháp và An-giê-ri bùng nổ.

Ngày 3-7-1962 Tổng thống Pháp De Gaulle trưng cầu dân ý và tuyên bố trao trả, độc lập cho An-giê-ri. Tuy vậy các phe phái quốc gia lại có sự rạn nứt tranh dành ảnh hưởng và Ahmed Ben Bella nhờ sự hỗ trợ của quân đội đã nắm giữ được quyền kiểm soát vào tháng 8-1962.

Tháng 9 1962 Ben Bella được bầu làm Tổng Thống nhiệm kỳ 5 năm. Ông đề ra chính sách quốc hữu

hóa ruộng đất và các khu kỹ nghệ. Tháng 9-1963, An-giê-ri được vay 100 triệu Mỹ kim và cũng được Pháp viện trợ.

Tháng 6-1965 Đại Tá Houari Boumedienne đảo chánh bắt giam Ben Bella và trở thành vị Tổng Thống thứ hai của xứ này.

An-giê-ri là 1 hội viên của tổ chức LHQ và của liên đoàn Ả-rập.

3— GIÁO DỤC VÀ TÔN GIÁO.

Trước thời gian độc lập. An-giê-ri có 1 triệu ngoại kiều người Âu mà 80% sinh đẻ tại xứ này. Sau khi được độc lập số ngoại kiều chỉ còn lại 1/10. Dân bản xứ là người Ả-rập và người Berbers. Tôn giáo chính là Hồi giáo. Tại Algiers có viện Đại Học và nhiều trường Pháp — Hồi giáo hỗn hợp.

4— QUỐC PHÒNG.

Lục quân và không quân bành trướng mạnh và tối tân hóa nhờ sự trợ giúp và Cộng Hòa Ả-rập (Ai Cập).

BÙI KHIÊM

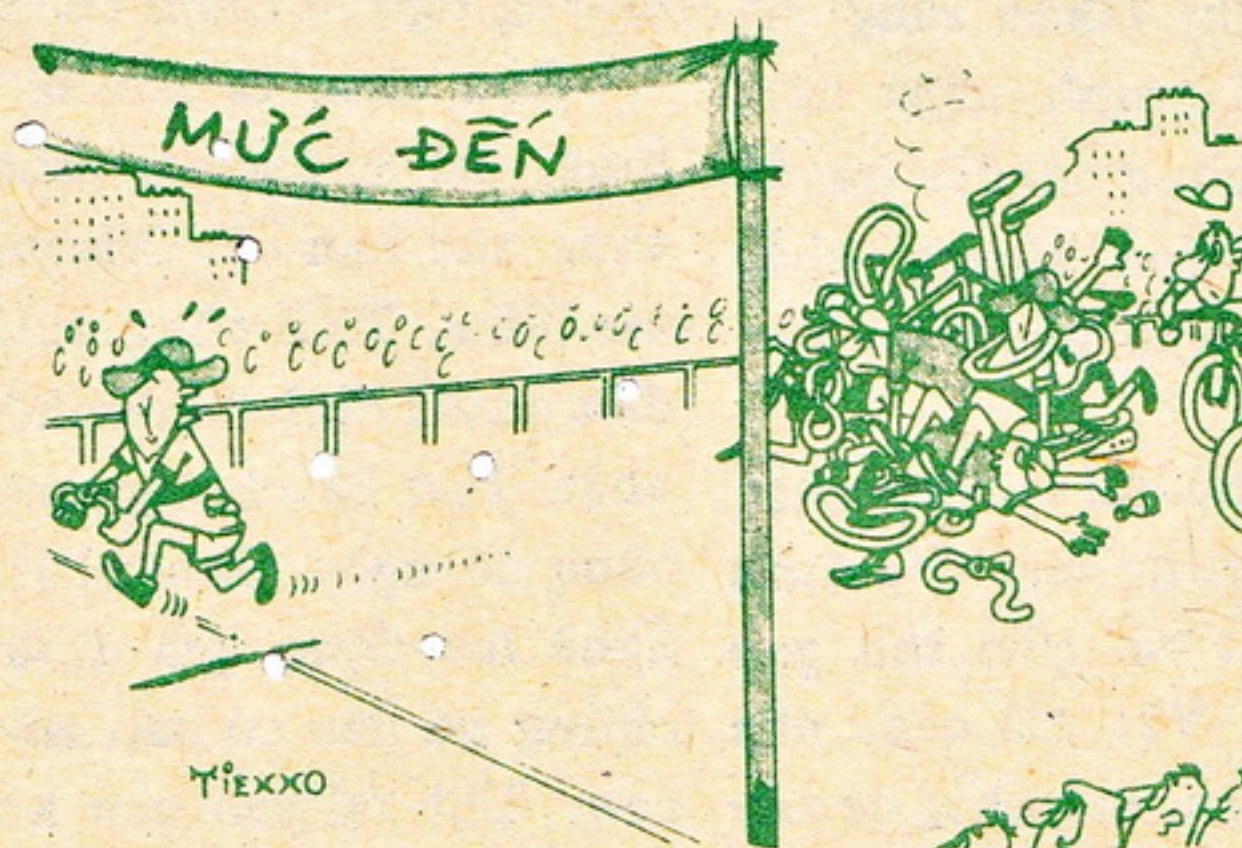
NHÚT NHẤT

Người cha đang giảng cho cô con gái nhút nhát của mình 1 bài học về sự bạo dạn. Cô bé hỏi :

- Ba không sợ sâu, sợ chuột sao ?
- Không đời nào !
- Cả sấm sét ?
- Đương nhiên.

Cô bé tỏ vẻ thán phục :

— Ba tài quá. Chắc ở trên đời ba chỉ sợ có má thôi.

MA,

L. Thùy

Con tưởng là má quên ngày sinh nhật má. Không dè... má lại cố tình quên. Má ơi, con xin lỗi đã lên xem nhật ký của má. Chỉ vì sáng nay con vào phòng má tìm cái mùi xoa. Cũng nhờ vậy mà con mới biết. Con lặng người đi một lúc lâu khi đọc xong những dòng má viết. Nước mắt con chảy dài, thương má đã thương các con.

Chị Nhàn nói với con tối nay nhắc má lo sinh nhật đi là vừa. Chị đã chọn quà cho má xong, mà con được thấy là chiếc áo dài màu xám tro may thật khéo. Chị bảo má già rồi, mặc màu này mới hợp. Con chợt thảng thốt: Má già rồi! Vậy mà lâu nay con không để ý. Vâng, má đã bắt đầu già rồi. Da má nhăn, tóc má không còn mượt, trán má thêm nhiều nếp, và mắt má không còn tinh... má già rồi, vậy mà suốt đời vẫn phải lo cho các con, dè dặt đến nỗi quên đi thân má.

Con nói với chị Nhàn rằng má định không tổ chức sinh nhật năm nay của má. Con không nói đến quyền nhật ký của má. Con không nhắc những dòng chữ tràn đầy cảm xúc của má.

Con bồi hồi nhớ lại quyền nhật ký mà buồn và thương má. Gia đình mình ba đi làm vất vả, tiền thu gọn trong tiền lương. Vật giá cao, nhà mình đông miệng ăn, má phải dè xẻn từng đồng, vậy mà không một tiếng

than. Má nhẫn nhục cam chịu một mình, để ba và các con an vui, không bận nhiều lo lắng.

Cho đến sinh nhật má, má cũng không màng. Dù các con, mỗi đứa đều có những ngày sinh nhật hằng năm, vui và lớn.

Má chỉ nghĩ đến các con. Má lo thân con hơn thân má. Má hy sinh để cho con. Tất cả cũng chỉ để cho con. Tuổi má già, con má lớn. Má càng thêm lo, nên hao gầy sức vóc. Công ơn biển trời của ba, của má. Con nặng nghĩa thâm sâu, biết đến bao con đền bù mới đủ.

Ngày sinh nhật của má, các con không bao giờ quên. Con sẽ nói với chị Nhàn, em Thư, em Thái... về ý định của má trong quyền nhật ký.

Vậy là tất cả chúng con đều đồng ý với nhau rằng nếu má không tổ chức sinh nhật má, tụi con cũng sẽ bằng lòng không cho má làm sinh nhật các con. Mà con nghĩ như vậy sẽ đỡ lo cho má hơn nhiều. Gia đình mình hạnh phúc. Các con sống trong ấm êm đầm ấm. Nên hưởng đủ mọi thứ, mà ba má phải lo chu toàn. Trong khi tụi con sung sướng đến chừng đó, thì đã có biết bao nhiêu người khổ hơn con. Họ thiếu thốn vật chất lẫn tinh thần, thì làm gì có ba, có má để lo cho ngày sinh nhật. Họ không đủ cơm ăn áo mặc thì làm sao tổ chức sinh nhật. Con nhớ có một ông nào đó đã nói: «Nhặt những hạt cơm thừa của một người nhà giàu, đủ nuôi một người nghèo khó...» Thì má ơi, những ngày sinh nhật của tụi con, không lẽ không giúp được người nào trong số những người thiếu thốn đó hay sao?

Con chắc là má sẽ không bằng lòng, má sợ tụi con mất niềm vui và thua sút bạn bè. Nhưng chị Nhàn, em Thư, Thái cũng như con. Tất cả đều quyết định bỏ đi những ngày sinh nhật. Bạn bè chúng con, đâu phải ai cũng có ngày sinh nhật. Ba má làm nghề lao động, gia đình con đông... chúng nó đâu có bao giờ đòi hỏi như con. Thì tại sao con không thể hòa đồng như bạn bè con được? Gia đình

mình cũng đâu có giàu, chỉ nhờ má biết lo, cần cù, khó nhọc và thương con.

Má ạ, em Thái còn nhỏ xiu nhu vậy mà đã biết thương má, mà cùng một ý với các chị bỏ ngày sinh nhật, thì huống chi chúng con đã lớn cả rồi. Chúng con ý thức được chúng con trong gia đình và đối với mọi người xung quanh. Từ bây giờ, có lẽ chúng con nên tập CHO hơn là ĐÒI HỎI...

Tôi rón rén bước vào phòng má. Hơn mười một giờ đêm rồi. Cả nhà đang yên giấc. Má tôi thở đều hòa trong ánh đèn ngủ mờ mờ. Giấc ngủ người vẫn bình lặng, không lo nghĩ đến ngày mai. Vì ngày mai là sinh nhật má tôi. Người vẫn lặng thinh không báo tin cho các con hay. Nhưng chúng tôi vẫn âm thầm tặng quà cho má. Chị Nhàn đã đặt chiếc áo dài màu xám tro trong tủ áo của má. Thư đã trịnh trọng để trên bàn may cái hộp đựng kim chỉ có lồng kính mảnh vải trắng thêu hai con chim đậu trên cành trúc và chữ MÁ. Còn Thái, dù là con trai, em vẫn nhờ chị Nhàn mua hộ hai cây kim đan thêu vào chỗ hộp đựng đồ đan của Má, vì kim đan cũ của Má đã cong queo. Phần tôi, tôi đang tặng quà cho Má... Tất cả đều được hoàn thành khi Má vừa đi ngủ. Sáng mai dậy sớm hơn hết, Má sẽ nhận được quà tôi trước tiên khi với tay tắt đèn ngủ — Một quyền sách nhỏ. Ồ: Con Má tặng Má đây mà. Các con vẫn nhớ ngày sinh nhật của Má. Má sẽ run run khi gỡ lớp giấy hồng bao quanh. Và chữ MÁ ở trang đầu tiên sẽ đập vào mắt Má, như ngàn triu mến các con gửi cho Má.

Rồi lần lượt, Má xúc động xiết bao. Trên bàn máy có hộp kim chỉ của Thư. Trong tủ áo có cái áo dài màu xám tro của Nhàn. Và đôi kim đan! Ồ, Thái đã thay kim mới cho Má. Má sung sướng biết bao. Và các con cũng sung sướng biết bao, khi nằm trong mùng lặng lẽ theo dõi Má.

Chỉ nghĩ đến sáng ngày mai mà tôi cũng rộn vui rồi. Má tôi sẽ gọi từng đứa thức dậy trước những món quà tặng Má... Ba cũng sẽ dậy và thật là ngạc nhiên lần thích thú...

Tôi nhẹ đặt quà tặng Má bên cạnh đèn ngủ. Món quà này tôi đã nâng niu từ mấy bữa nay, cũng như chị Nhàn đã sắm soi cái áo. Tôi viết trên lớp giấy hồng một kiểu chữ thật đẹp «Dành cho sinh nhật Má». Màu hồng tượng trưng cho hạnh phúc và tình thương. Và tựa cuốn sách là «Bông Hồng Cài Áo». Má tôi đã từng đọc cuốn này chứ không phải là chưa biết. Nhưng đây, đây là quà con của Má dành tặng riêng Má.

Con tặng Má quyền Bông Hồng Cài Áo của Nhất Hạnh. Quà của con nhỏ bé, đơn sơ, nhưng con biết Má nhận quà con với cả tâm tình con trong đó. Tất cả chị em con đều tặng cho Má mỗi đứa một tâm tình yêu thương, nỗi lo lắng, khó nhọc... để bảo trọng con hơn mười mấy năm nay, hử Má?! Chín chữ Cù lao, nghĩa sâu ớn nặng. Công Ba hơn biển hơn trời, lấy gì mà so sánh nổi. Công cha như núi Thái sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra... Vâng, Má ơi! Nghĩa của Má với các con bất tận đến muôn đời...

Đêm nay, Má ngủ an lành. Con mơ Má đang vui ngày sinh nhật. Má vui vì các con yêu Má. Con vui vì Má yêu các con. Gia đình mình bình yên, hạnh phúc...

L. Thùy
(Mùa báo hiếu 73)

LẠC QUAN

- Buồn bán khá không anh?
- Khá, cả ngày hôm nay không có một khách hàng nào.
- Thế mà khá cái gì?
- Tiệm trước cửa, hai ngày mà không có một khách hàng nào bước chân vô, thì tương đối mình chẳng khá hơn sao?

CÔNG ƠN CHA MẸ.

Nhạc và lời: LÊ CHIÊU

BÔNG HỒNG CÀI ÁO

(tiếp theo trang 26)

nhang đi lễ phật, tôi thắc mắc không biết bức tượng phật phết vàng ngồi trong tòa sen kia có cái gì mà mọi người đều tỏ vẻ cung kính, kè cả mẹ tôi, và tôi tự lấy làm tiếc cái đĩa trái cây thơm phức của mẹ tôi quá mức! Vì lát nữa đây «tôi phải xa nó»

Ồi! Hạnh phúc làm sao cái thuở còn mẹ, vậy mà tôi không hề hay biết, có lần còn ngây thơ đòi mẹ: «mẹ! con thấy có người họ cài hoa trắng trên áo trông cũng đẹp lắm, lần sau đến lễ mẹ cài cho con hoa trắng đi» Khi ấy mẹ tôi đang bận tay với chảo đồ xào chay nên bà chỉ gật nhẹ với tôi «đừng dại con» câu nói đó bây giờ tôi mới hiểu, vì bây giờ tôi mất mẹ.

Bây giờ lại một mùa lễ VU LAN tôi đi chùa một mình đề cầu nguyện cho mẹ.

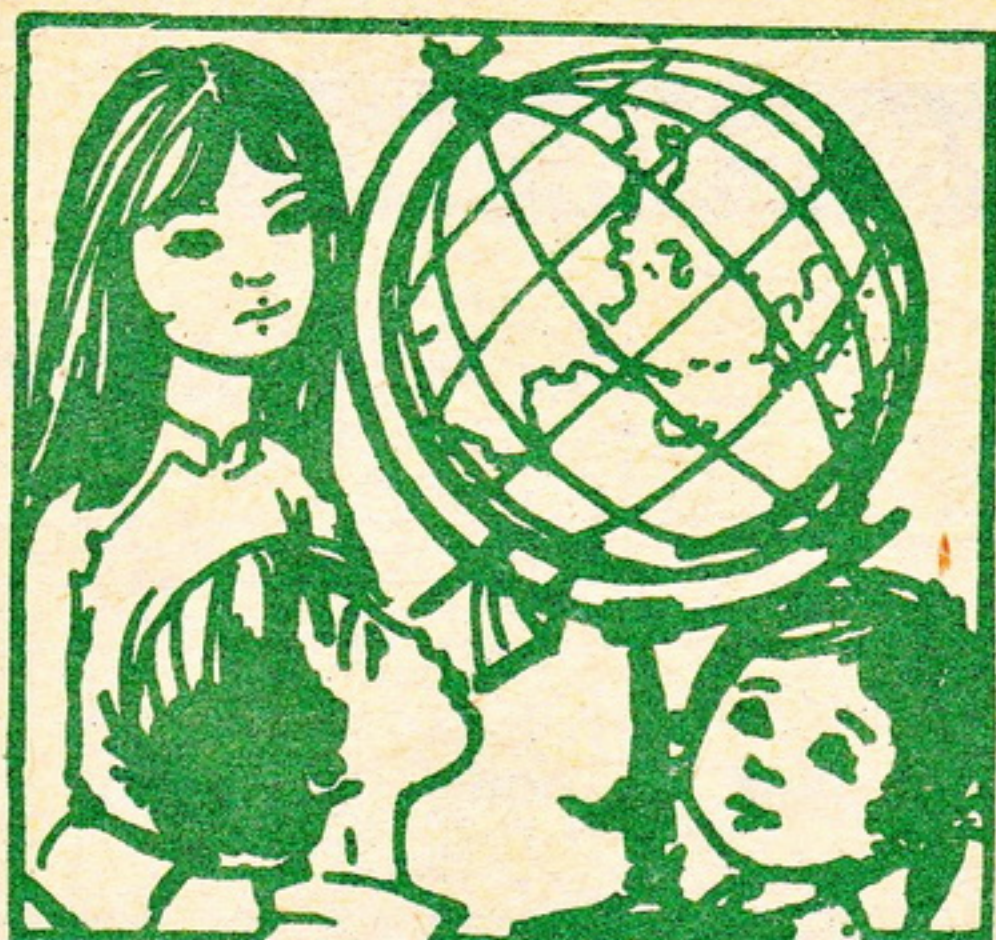
«Mẹ kính yêu! người ta cài bông hồng vì còn có mẹ, còn con mất mẹ nhưng vẫn cài bông hồng, Cài bông hồng để nhớ đến mẹ, để thương mẹ và để tự an ủi mình còn có mẹ!»

HẠNH VI

— Không bao giờ tôi cho tiền mặt ai cả. Nhưng tôi có thể giúp bác 1 vé xe buýt.

— Thưa ông, rất tiếc là tôi lại chỉ đi toàn bằng taxi.

MIỀN ĐẤT CÂY GIÁNG SINH

Từ Lục Xâm Bảo, ba chị em tiếp tục phiêu du trên vòm trời Tây Âu qua ngả Thụy Điển và Na Uy. Lúc bấy giờ là mùa đông trời lạnh lắm, Chị Diễm Khanh không quên mặc áo ấm và nhắc hai em phải thận trọng vì rất dễ bị mắc cảm. Chị nói:

— Hai em thấy không những cây bông trang trong vườn hoa khách sạn ở Lục xâm Bảo đã trút lá hết rồi. Chỉ còn thân cành khẳng khiu. Chúng ta càng tiến về phương Bắc thì thời tiết càng trở nên giá buốt vô cùng. Rồi đây chúng ta sẽ qua nhiều miền có tuyết phủ.

Học bô bô hỏi:

— Hiện giờ phi cơ đi về đâu hả chị?

Chị Diễm Khanh trả lời:

— Địa điểm chúng ta sẽ đến là Anh Quốc. Nhưng chị đã chọn một chuyến bay hơi sai đường một chút để các em thấy sự thay đổi của những loại cây sống trong những khu rừng miền Bắc. Hiện giờ chúng ta đang bay trên cánh đồng miền Bắc nước Đức.

Chị Diễm Khanh lại giảng giải tiếp:

— Từ bình nguyên Bắc nước Đức này tới Goteborg (thuộc miền Nam Thụy Điển) dài 1000 cây số chỉ có những loại cây trút lá về mùa Đông mà thôi.

Hiếu nói thêm:

— Thưa chị, tất nhiên là phải trừ những chỗ khác thường như đỉnh núi cao chẳng hạn.

Và Học cũng tiếp lời:

THẾ GIỚI MUỘN MÀU

— Và cả những chỗ người ta đã khai phá cây cối để trồng trọt.

Chị Diễm Khanh cười trả lời:

— Tất nhiên là như vậy. Và các em coi kìa! Đứng trước là biển Baltic. Trong ít phút nữa chúng ta sẽ bay qua biển đó. Thấy gì khác lạ hai em tả cảnh lại cho chị nghe nhé!

Hiếu rướn mình lên ngó xuống lầu tầu nói trước:

— Biển bằng phẳng quá và trắng như đường.

Học ngắt lời:

— Em biết này, tuyết phủ đầy mặt nước.

Chị Diễm Khanh nói tiếp hai em.

— Đúng rồi em ạ! nhiều đoạn biển Baltic vào mùa Đông nước trở thành băng giá. Các em coi những hải đảo ở phía trái. Những đảo này thuộc quyền nước Đan Mạch và đôi khi người ta trượt lên băng để đi từ đảo này tới đảo kia y như lúc các em trượt patin vậy đó. Tuy nhiên họ sài một loại giày đặc biệt khác. Chị Diễm Khanh coi đồng hồ và báo mười phút nữa sẽ tới Goteborg.

Lúc đó kim đồng hồ chỉ gần tới 12 giờ. Chị Diễm Khanh chỉ cho Hiếu và Học thấy những cành cây trụi lá và cho hai em biết là bọn họ vẫn còn ở trong khu vực của các loại cây trút lá vào mùa Đông. Tuy nhiên sen kẽ vào các loại cây trên, bọn họ đã bắt đầu thấy nhiều cây bách, cây tùng, những loại cây lúc nào cũng xanh rì và lá không rụng như những cây khác. Những cây bách, cây tùng còn gọi là cây giáng sinh có trái hình nón (nên tiếng Anh gọi là Comfers), chúng gồm cả những loại cây thông và cây trắc bách diệp. Hiếu và Học nhớ rằng chúng ta thấy nhiều những loại cây đó trên miền núi nước Pháp, và miền Nam nước Đức. Chị Diễm Khanh còn nói thêm chiều nay bọn họ sẽ qua một vùng đất ở đó chỉ có toàn loại cây tùng cây bách mà thôi.

Nhớ đến khi đặt câu hỏi về công dụng của cây sồi. Chị Diễm Khanh đổ Hiếu và Học về công dụng của loài tùng bách này.

Hiếu trả lời:

— Em chắc họ dùng để làm nhà cửa.

Chị Diễm Khanh cười:

— Đó là lối trả lời chắc ăn nhất, loại cây có thân bự nào mà chẳng dùng để làm nhà cửa. Thực ra họ dùng để làm diêm quẹt, đóng thùng và làm giấy.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, phi cơ lại cất cánh rời Goteborg (Thụy Điển) đi Trondheim thuộc xứ Na Uy. Chị Diễm Khanh tắt tuổi thúc dục hai em vì ban ngày ở đây rất ngắn vào mùa đông. (tất nhiên vùng này rất xa vùng xích đạo về phía cực Bắc). Khi phi cơ cất cánh Chị Diễm Khanh nói:

— Mình đi xa hơn lộ trình dự định về phía Bắc, nhưng chị thiết nghĩ ít có dịp như thế này để viếng Na Uy. Ở Goteborg ngang với Inverness ở Tô Cách Lan hay là khoảng giữa vịnh Hudson ở Gia nã Đại. Còn Trondheim chỗ chúng ta sắp tới thì xa hơn về phía Bắc ngang với đảo Iceland. (Ái Nhĩ Lan).

Phi cơ bay dọc theo đường hòa xa về phía Oslo thủ đô Na Uy. Và không bao lâu ba chị em thấy đất phía dưới xanh rì vì rừng tùng bách. Vùng đất mỗi lúc một cao và phi cơ bay ngang qua một thung lũng giữa những ngọn núi chót vót. Trên sườn núi hàng hàng lớp lớp cây tùng, cây bách có phơ phất diêm thêm những núp tuyết trắng.

Học hỏi chị Diễm Khanh:

— Ở đây chỉ có loại tùng bách, còn những loại cây trút lá về mùa đông có thể thời tiết quá lạnh sống không nổi phải không chị?

Chị Diễm Khanh trả lời:

— Đúng vậy em ạ. Các em thấy không khi thời tiết trở nên lạnh lẽo quá thì nhựa nguyên, nhựa luyện

của các cây đó bị đông lại nên việc dinh dưỡng bị ngừng luôn vì các cây con bị chết hết. Trái lại nhựa của loại tùng bách có chất dầu khô bị đông đặc. Và khác với loại cây thường lá loại tùng bách nhỏ, mỏng chịu rét rất bền. Ở Vùng cực Bắc trời ít mưa, chỉ có tuyết rơi trên đất lạnh cóng. Cây cối thiếu nước dễ hấp thụ. Những cây tùng bách nhờ lá mỏng và nhỏ, ít khi không nên sự thoát hơi nước kém hơn loại lá to bản. Điều này giúp cây có thể sống lâu được.

Hiếu hỏi Chị Diễm Khanh :

— Nhưng em vẫn không hiểu tại sao lá tùng bách không rụng vào mùa đông ?

Chị Diễm Khanh cười trả lời :

— Cây cối phải thu nhận một lượng quang năng nào đó trên những chiếc lá xanh đủ để nó biến thành lá vàng ở vùng Bắc Âu này như các em thấy ánh nắng mặt trời rất yếu ớt, do đó tùng bách giữ được lá của nó quanh năm.

Đến Trondheim, Chị Diễm Khanh giảng cho hai em biết những khu rừng tùng bách này chạy dài quanh trái đất trên cùng 1 vĩ tuyến về phía Bắc bán cầu. Chúng chạy ngang qua Nga tới vùng Tây Bá Lợi Á. Vùng đó người ta gọi là Taiga. Ở Gia nã Đại cũng có những khu rừng tương tự.

Chị Diễm Khanh hỏi hai em :

— Các em thử nhắc lại công dụng của loại gỗ tùng bách.

Hiếu láu láu :

— Vì cây thẳng nhẹ và cao nên dùng làm cột buồm, tất nhiên nó có thể được dùng làm nhà, chòi lều v.v.

Học trả lời thêm :

— Còn làm bàn ghế, kệ tủ và các vật dụng trong nhà nữa chứ.

Chị Diễm Khanh vui vẻ tiếp lời :

— Giỏi đó ! Vì loại gỗ này dễ cưa xẻ nên người ta gọi chúng là loại « cây mềm » khác với loại « cây cứng » là những cây trút lá về mùa Đông như cây gi các em nhỉ ?

Học trả lời ngay :

— Cây sồi, cây trần bì, cây giẻ

tưởng niệm

Khi còn sống mẹ khuyên con chăm học
Đừng tập tành thói nói dõc nói ngoa
Ráng đoan trang chuộc tình cảm người
Ráng thủy mị để mọi người thương mến

Con nghe mẹ đêm về bên ngọn nến
Miệng học bài ngồi quên quên bên mẹ

Me hài lòng mua thưởng túi kẹo the

Mùi kẹo ngọt như lời Me khuyên bảo

Con quyết chí trở thành người con thảo

Khắc ghi vào trong tận não tận tim

Không bao giờ con ước trở thành chim

Bay bỏ mẹ đứng phương trời tưởng nhớ

Nhưng mẹ ơi ! ông trời ni các cơ

Con lớn rồi sách vở đã học qua

Phải đi xa mới học kịp theo đà

Như thế có phải con gần xa mẹ

Mẹ hối con mau soạn đồ đi lẹ

Con ghen ngào, con ôm mẹ khóc ròng

Mẹ mới rằng : « con phải nín nghe không ?

Đừng khóc nữa Me không thương đâu nhé ! »

Ra gọi đồ Me cho con đi kè

Nhìn Me hiền con đau xé ruột gan

Thấy bóng Me con nghe dạ xốn xang

Và khuất dạng sau hàng dừa xanh ngắt

Con thấy Mẹ dáng âu sầu héo hắt
Tay run run lau nước mắt già nua
Tóc bạc bay theo từng ngọn gió lùa
Nghe mặt đắng thấm vào trong vị giãc

Sau mấy năm học hành nơi nhà bác

Con trở về thăm đất cát quê hương
Nhưng hơi ơi ! (tên soạn tự ý bỏ)

Con chết lặng bên mồ Me xanh cỏ

Vẻ hoang liêu gạch đỏ đầy trước ngõ
Cồng vào nhà ai bỏ cỏ mọc xanh

Bỏ nhện giăng đầy trên vách, trên mảnh

Bàn thờ bỏ khói hương nào tắt lạnh ?

Mưa lẹ đổ trong lòng con có tạnh ?

Bước ngập ngừng con chạnh nhớ ngày xưa

Bóng mẹ yêu còn đứng vịn hàng dừa

Chừ mẹ ơi ! năm yên ba tác đất

Thôi còn nữa, tình thương nay đã mất
Ngọt kẹo the theo gió bắc thổi cay

Biết nhờ ai chép hộ mấy dòng bài ?

Nhờ ai nữa khâu dùm manh áo rách ?

Vu lan đến con nghe lòng xa cách

Nước mắt này chảy róc rách cho Me

Trắng bông cài con chợt nhớ kẹo the

Quì trước Phật, ghen ngào con tưởng niệm.

BƠ-TÍ NGUYỆT
(Đang mơ 7PI MĐC 73)

gai v.v...

— Đúng ! Những cây này cho gỗ thật cứng nên được dùng vào việc chế tạo các đồ gỗ khác, chuốt một cách tinh vi. Tuy nhiên loại gỗ mềm nhẹ và tương đối rẻ nên dùng vào việc xây cất nhà cửa, ván cửa mỏng làm trần, sàn nhà, làm khung cửa sò. Người ta còn nghiền loại gỗ này thành bột để làm giấy. Và giấy thì có biết bao công dụng khỏi kể các em cũng đã biết rồi.

Hiếu nói băng quơ :

— Đi thi em sợ nhất là bài quốc văn. Vì viết tưởng là dài mà chép vô thấy ngắn ngủi làm sao ! ? Nhìn hàng kẻ trên tờ giấy trắng còn lại thấy nó mênh mông bát ngát như sa mạc, như rừng thông vậy đó. Trông thấy lạnh xương sống luôn.

Học chọc quê anh :

— Sao anh không vẽ một con voi bụi vô đây cho đỡ buồn.

PHẠM THỊ KHANH

DẤU TỬ THẦN

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phiên bản của : THU AN

(tiếp theo)

— Không. Tôi chẳng nghĩ tới nữa.

— Và công chuyện ra sao.

— Khá.

— Anh đã tìm ra gì lạ ?

— Tôi giữ chúng trong lòng bàn tay rồi. Anh chàng Giang Âu không phải đợi lâu mới được trả thù đâu. Đúng đó, Hoàn q. Tôi cũng sẽ cho bọn chúng thấy dấu vết của Tử Thần! Tôi đã nghĩ...

— Anh nói sao ?

Anh ta đi lại phía tủ, lấy một quả cam, cắt thành từng miếng, và nặn hột cam ra trên mặt bàn. Anh ta lượm lấy năm hột, nhét vào một bao thư. Phía trong mặt sau bao thư anh ta ghi: «S.L. gửi D.K.». Rồi anh đóng bao thư lại và biên địa chỉ: «Thuyền Trưởng Danh Kiên, tàu Sao Băng, Sa-va-na, Giooc-gi».

Anh nói:

— Hẳn sẽ nhận được thư này khi tới nơi. Hẳn sẽ ngủ không yên. Hẳn sẽ thấy ở đó lời báo trước của định mệnh, y như là Giang Âu đã thấy trước hẳn.

— Nhưng thuyền trưởng Danh Kiên là ai ?

— Tên cầm đầu bọn chúng. Tôi sẽ tóm cả những tên kia, nhưng hẳn phải bị bắt trước.

— Làm cách nào anh đã tìm ra hẳn ?

Anh ta rút trong túi ra một giấy lớn, viết đầy những tên và ngày tháng. Anh nói:

— Cả ngày hôm nay tôi xem các cuốn sổ và những giấy tờ cũ ở thương cảng. Tôi tìm tên tất cả các con tàu đã đi đến Bông Ri vào tháng giêng và tháng hai năm 1883. Có 36 con tàu. Tàu Sao-Băng đã gọi sự chú ý của tôi ngay: Vì mặc dầu nó ghi là từ Luân-Đôn tới, nhưng Sao-Băng là tên của một tiểu bang Hoa-Kỳ.

— Ở vùng Tesxa thì phải.

— Tôi cũng không rõ nữa, nhưng

tôi ngờ rằng chiếc tàu này phải phát nguyên từ nước Mỹ.

— Rồi sao ?

— Tôi cũng đi tìm những bản ghi chép lại ở Đăng Đế và tôi cũng thấy là tàu Sao Băng có ghé qua đó vào tháng giêng năm 1885, vậy là sự ngờ vực của tôi đã thành sự khẳng định.

Tôi bèn hỏi tên những con tàu đang bỏ neo ở bến Luân Đôn.

— Thế rồi ?

— Tàu Sao Băng tới đây tuần trước.

Tôi tới bến tàu và được biết nó vừa đi sáng nay trực chỉ Sa-va-na. Tôi gọi điện tin cho Ga-vét-sen, và được biết nó vừa đi qua. Vì gió thổi hướng đông nên tôi nghĩ là nó đã đi qua Gớt-uy-n và chắc cũng không xa đảo Oai.

— Anh sẽ làm gì ?

—Ồ ! Tóm lão Danh Kiên.

Dường như chỉ có hẳn và hai tên phụ tá là người Mỹ trên chiếc tàu Những người khác là người Phần Lan và Đức. Tôi cũng biết là chúng không ở trên tàu tới qua. Đó là người phu khuôn vác cho tôi biết, vì chính hẳn đã mang nguyên liệu lên tàu. Trong khi tàu buồm của bọn chúng đi về Sa-va-na thì một cái tàu của nhà bưu điện sẽ mang bức thư này, và sẽ có điện tín báo cho cảnh sát Sa-va-na biết rằng ba người đó bị đòi hỏi ở đây, để trả lời về một vụ án mạng.

Trong những kế hoạch của con người ta, dầu có hoàn hảo đến mấy đi nữa, cũng vẫn có một kẽ hở: Bọn sát nhân của Giang Âu sẽ không bao giờ nhận được những hột cam. Bức thư ấy sẽ báo cho chúng biết là có người cũng khôn ngoan và táo bạo như chúng đang theo dõi chúng. Nhưng năm đó, bão tố đã kéo dài rất lâu, và dữ dội hết sức. Chúng tôi đợi chờ tin tức gửi tới từ Sa-va-na, cho biết về chiếc Sao Băng, nhưng vô hiệu, không có nguồn tin nào cả. Sau cùng chúng tôi được được biết ở một chỗ nào đó, rất xa bờ, giữa Đại Tây Dương, một miếng ván tàu được trông thấy giữa hai ngọn sóng, và trên ấy có khắc hai chữ «S.B» Đó là tất cả những gì chúng tôi được biết về số phận của chiếc Sao Băng.

(còn 1 kỳ nữa)

MẸ QUÊN NĂM THÁNG

TÓC MÀU PHA SƯƠNG

Mù sương lạnh đất cầm cầm
Con mưa gọi gió đêm tâm tã rơi
Cầu ru lắng giọng bên đời
Mẹ gầy mái tóc à ời gió gào
Tay run kẹp kịt canh thâu
Mẹ quên năm tháng tóc màu pha sương

LỜI MẸ RU

Ru con mẹ hát ngọt lời
Ca dao nồng ấm ru đời con vui
Vong đưa kịt kịt ngậm ngùi
Tháng năm chồng chất tóc mùi pha sương
Suốt trong đêm vắng canh trường
Mẹ ngồi ru khê lời thương chân thành
Dư âm ghi lấy tuổi xanh
Lớn lên con nhớ ghi tình mẹ ru.

HÙNG VỸ

XIN CHO BA

Xin cho ba bớt nhọc nhằn cực khổ
Bước chân về không chiu nặng cằn khổ
Áo bạc phơ mờ hời nhỏ từng giờ
Cho con: mắt khỏi mờ trong nỗi khó

Xin cho ba được vượt qua từ đó
Mỗi yêu đầy ba ắp ủ tình thương
Nhưng môi ba thiếu vắng nụ cười thương
Ba khốn khó nhọc nhằn nuôi con lớn

Xin cho ba tình thương yêu ắp gọn
Hưởng an lành mạnh khoẻ ít lao tâm
Và hằng đêm không làm việc âm thầm
Không

Không, không
Chịu nhọc nhằn ba muốn thưởng cho con

Áo quần sang và những liếng cười dòn
Ba yêu quý con yêu ba ngàn đầ

KHIẾU QUỐC VIỆT
(GDVN ĐÀ NẴNG)

— Mỗi lần ở tiệm giày ra, và em đi giày mới vô là khổ anh.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Phù chí Hoàng, Đà Lạt: Em cho biết một hãng xe đồ quen, tòa soạn sẽ gửi báo lên em. Tuy nhiên, với kinh nghiệm của 100 tuần lễ bán báo, tòa soạn rất tán dương thiện chí của em, đồng thời khuyến cáo rằng em đừng lạc quan quá mà tốn tiền cước phí. Tòa soạn không giữ lại báo cũ, một phần thì gửi tới nhà đóng tập, còn dư thì đã dùng làm quà tặng cho một số cơ quan từ thiện. Trong đợt tặng báo cuối năm vừa qua, tòa soạn đã gửi tặng quý vị giáo sư tại nhiều trường trong Saigon một số báo khoảng 10.000 tờ. Trong đó có trường tòa soạn đã tặng gần 300 giáo sư. Kết quả là số báo gửi bán tại trường đó chỉ được khoảng 20 cuốn! Nếu cứ mỗi vi nhận báo tặng lại chịu khó dành chút thời giờ ngó vào nội dung, rồi xét thấy xứng đáng, thì báo cho các em biết đó là tờ báo lành mạnh, bổ ích, chỉ tin chắc kết quả không thể thảm như vậy. Sau này, báo cũ trả về tòa soạn, lại có lẫn cả những tờ đề « kính biểu » nhưng chưa được rọc, có nghĩa là chưa ai đọc, và tòa soạn phải bỏ tiền ra hoàn lại nhà phát hành. Cho nên tòa soạn không mấy tin tưởng biện pháp tặng báo để quảng cáo em ạ. Về buổi trại họp mặt của các em với T.B, chị rất vui thấy T.B. mạnh. Điều ao ước của chị không phải là mong T.N. làm bá chủ, mà chỉ muốn G.Đ.T.N. sẽ bổ túc thêm vào vườn hoa tuổi trẻ nhiều bông hoa mới, cho thêm phần phong phú mà thôi. Nếu tuổi trẻ đẹp tốt đẹp, đó là điều mong mỏi của tất cả những người có nhiệt huyết. Duy có sự đoàn T.B. « coi thường » T.N., chỉ nghĩ rằng, nếu sự đó là thật, thì các em ấy đã đi sai tôn chỉ của đoàn rồi. Vì rằng đoàn nào lập ra thì mục tiêu cũng là đào tạo cho đoàn viên một căn bản tư tưởng. Sự hơn thua về những vấn đề chuyên môn không quyết định tư cách của con người, có đúng không em. Tòa soạn cũng chưa có ý định làm huy hiệu cho Gia đình T.N., vì các bác, chú, quan niệm rằng khi mà chúng ta đeo huy hiệu, chúng ta phải tỏ ra đã nắm vững đường lối và theo đúng lý tưởng của đoàn. Vậy các em cũng chưa cần đặt vấn đề tiền bạc để mua huy hiệu nghe em.

Em đấu tên: Chị rất cảm thương em. Nhưng không biết làm sao. Rất tiếc rằng tuổi trẻ của em không được sống hồn nhiên. Em thử xin ba cho đi theo với ba có được không? Dù ở trường hợp nào, mong em cố bình tĩnh. Cầu xin Thượng Đế giúp em.

Em Trần tuần Anh, Thị Nghè: Ô chữ cần hình vẽ đẹp nữa cơ, em ạ.

Em Ngô ngọc Bình, Phú Bôn: Hình ấy phải để lại trong hồ sơ của tòa soạn đó em.

Em Bích Vân, Saigon: Em coi nơi mấy số gần đây, có đăng lại thẻ lệ em nhé.

Em N.T.T.N, Mỹ Tho: Chị không biết về máy rang. Báo mình là báo giáo dục, đọc hơi khô khan nhưng ích lợi em ạ.

Em Bướm Vàng, Đà Lạt: Sau cơn mưa, trời lại sáng. Chị tin tưởng tương lai sẽ có nhiều phụ huynh ý thức được tầm quan trọng của sự giáo dục bằng sách báo, và Thiếu Nhi sẽ không còn lao đao nữa. Cảm ơn em nhé.

Em Suối Tiên, Bình Tuy: Em có thể học vẽ. Nếu được học theo đúng phương pháp chắc em sẽ tiến triển lắm. Chị không giống hình em vẽ em ạ.

Em Minh Đức, Cần Thơ: Em nên theo bạn A nghe em.

Em Đỗ Quyên, Saigon: Tòa soạn cũng rất mong và cũng dự định sẽ dạy các em làm bánh miến phi hàng tuần. Nhưng địa điểm hiện nay quá nhỏ, nên không thể làm được, đành chờ vậy em nhé.

Em Minh Tâm, Saigon: Đừng mặc cảm gì cả. Hãy hành diện có mẹ gương mẫu lo cho em đi học. Chữ đẹp lắm đó em.

Em Phương Lan, Saigon: Chị thành thật mến thương các em, vì các em có tấm lòng rất trong sáng mới chịu đọc tờ báo giáo dục khô khan là tờ Thiếu Nhi. Huỳnh Chúc hiền lành dễ thương lắm, không giận ai đâu mà em.

Em Trần minh Sơn, Tam Kỳ: Hôm gửi bộ 9 thì chưa có bộ 10. Nay tòa soạn đã gửi rồi đó em.

Em Nguyễn văn Biên, Nha Trang: Em cứ coi những ô chữ đã đăng trong T.N. sẽ rõ. Cảm ơn em nhé.

Em Lữ Văn, Gia Định: Tin sinh hoạt Trung Ương dành cho tất cả các em ở Saigon, Gia Định, Chợ Lớn. Em nào tham dự cũng được. Em cứ gửi văn về, chú N.T. sẽ chọn nghe em.

Em Như Tuyết, Saigon: Em biết cư xử với bạn thế là tốt lắm. Với ba má, chúng ta cũng nên thông cảm. Con cái đi đâu là ba má lo lắng lắm, lo đủ thứ chuyện, nhất là con gái, phải không em.

Em Thu Trang, Saigon: Thầy em đang hoảng. Học trò cười thế là bậy. Em thì ngây thơ nên không hiểu những câu nói xa xôi, không phải là ngu. Nếu chị em thi đậu, em tặng chị cuốn Đại Học. Nếu chị thi rớt, em tặng chị cuốn Gương Kiên Nhẫn. Bại không hẳn, cứ kiên nhẫn, chắc chắn sẽ thành công nghe em.

Em Vũ xuân Thu, Saigon: Giản dị khác với cầu thả. Giản dị là vừa đủ, không dư thừa, rườm rà vô ích. Cầu chì đứt mà thay bằng giấy bạc là hành động cầu thả, vô trách nhiệm, có thể gây ra cháy nhà. Bia Thiếu Nhi lúc này in hình lớn nên phải dời chữ vào trong cho khỏi che lấp hình em ạ.

Em Hồng Linh, Mỹ Tho: Đã cải chính mà mẹ không tin thì cứ im lặng. Danh ngôn có câu « Sự thật ngày một sáng tỏ ». Rồi mẹ sẽ hiểu em ạ.

Em Phan Châu, Đà Nẵng: Bài viết trên một mặt giấy nghe em.

Em Hoa châu Thổ, Quảng Tín: Ô chữ phải vẽ 2 hình em ạ.

Em Lưu đức Vinh, Gia Định: Về số 100, em đoán đúng đó em.

Em Đan Hà, Phan Rang: Em đã là một Thiếu Nhi rồi nghe em.

Em Mu Mân, Saigon: Đón đọc số đặc biệt Nhớ ơn Thầy sẽ biết cách học sao cho giỏi. Nếu cả nhà cùng thích đọc Thiếu Nhi như vậy thì em nhường mọi người rồi đọc sau, thì đúng là Thiếu Nhi gương mẫu đó em.

Em Nguyễn thị Huệ, Saigon: Chị cảm thông nỗi bức mình của em. Vui lòng xem phần nhấn chung sẽ rõ em nhé.

Em Thu và Thúy Phương, Nghĩa Hòa: Đường gửi thư cho chị kia nữa em ạ.

Em Thanh Hồng, Gò Vấp: Em hỏi không rõ ràng, chị không trả lời được. Chữ em đẹp quá đó nghe.

Em Thùy Trang, Chương Thiện: Cho chị cùng được vui với em nhé. Đọc giả Thiếu Nhi học giỏi như vậy làm hành diện cho Thiếu Nhi lắm đó em.

Em Mai văn Phụng, Nha Trang: Em có nhiều ý kiến hay, và không quá khích. Một số em cứ nhất định phải bỏ Đình Gò và Mai Loan, chỉ muốn hoàn toàn giáo dục. Chị đồng ý với em là nếu như thế, tờ báo sẽ quá khô khan, sợ rằng ít em chịu mua về đọc. Phải có nghỉ ngơi. Đi học cũng phải có giờ ra chơi chứ, em nhỉ.

Em Vũ văn Luận, Đà Nẵng: Em nên đọc kỹ báo để biết thực trạng của báo giáo dục. Có kỳ đồ vui tới 300 em đáp đúng. Trong tình trạng báo lỗi là làm sao có tiền đài thọ số giải thưởng mỗi tuần quá lớn như vậy được, còn cước phí gửi đi và các tạp dịch, không thể có nhân viên làm nổi em ạ.

Em Giang Sơn, Bảo Lộc: Chị cảm động thấy em có lòng với T.N. như vậy. Cảm ơn em nhé.

Thương mến tất cả các em
Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

NGHỆ THUẬT CẮM HOA

Hoa cắm theo kiểu lưởi liềm

2

